

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

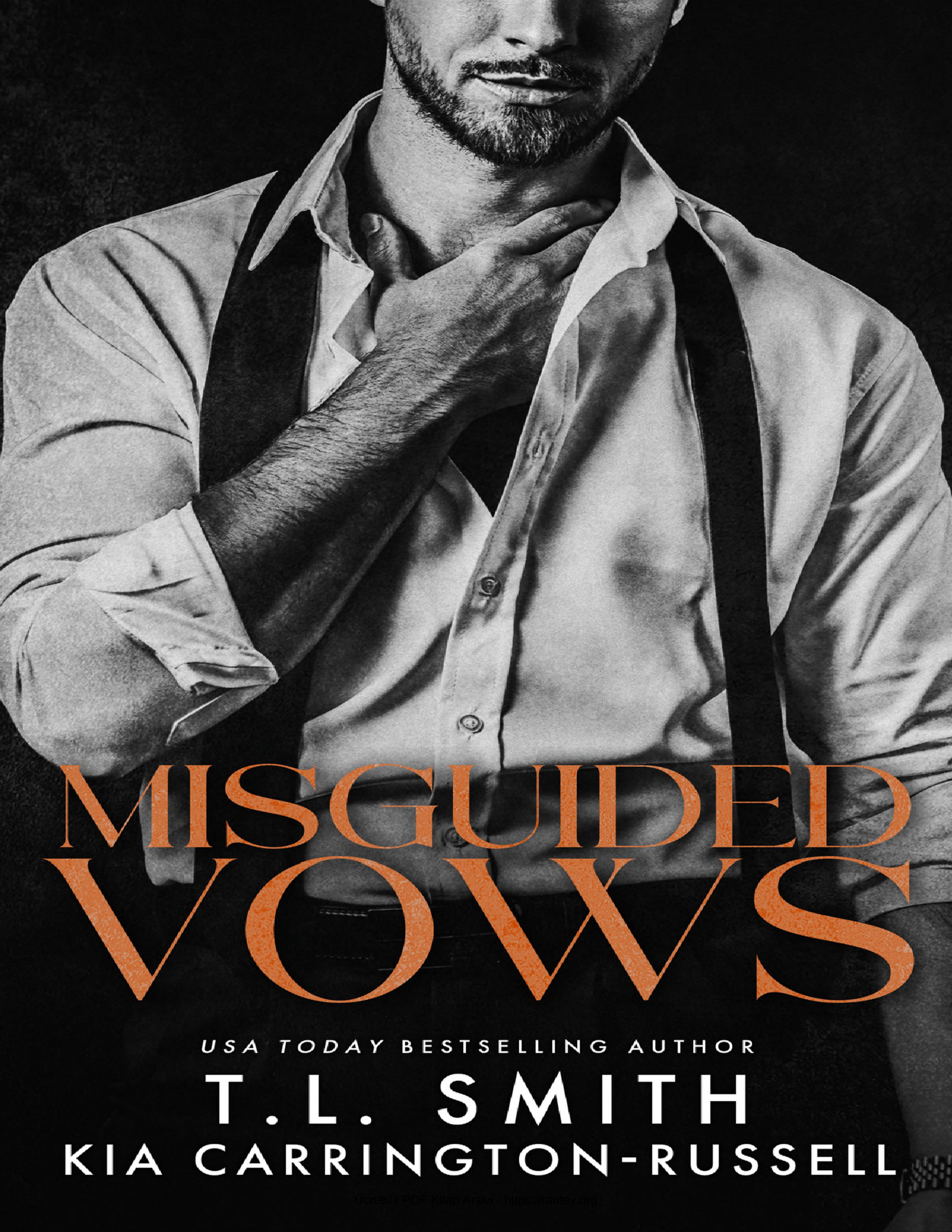
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MISGUIDED VOWS

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

T.L. SMITH

KIA CARRINGTON-RUSSELL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

MISGUIDED VOWS

UžIA TODAY 8Ł3ŁSELŁNG AUTNOR

T SMITH

KIA CAR RINGT □ N - RU S S E L L

Ona bunun sadece bir kitap olduğunu söyledi, ama çok az
şey biliyordu... Uykuya daldığında beni hayal ediyor.
Saygılarımla, kitap sevgilin...

Sevişmek istediği kişi

Contents

[Uyarı](#) [Broşürü](#)

1. [Alina](#)
2. [Will](#)
3. [Alina](#)
4. [Alina](#)
5. [Will](#)
6. [Alina](#)
7. [Will](#)
8. [Alina](#)
9. [Alina](#)
10. [Will](#)
11. [Alina](#)
12. [Will](#)
13. [Alina](#)
14. [Alina](#)
15. [Will](#)
16. [Alina](#)
17. [Will](#)
18. [Alina](#)
19. [Alina](#)
20. [Will](#)
21. [Alina](#)
22. [Will](#)
23. [Alina](#)
24. [Will](#)
25. [Alina](#)
26. [Will](#)
27. [Alina](#)
28. [Will](#)
29. [Alina](#)
30. [Alina](#)
31. [Will](#)
32. [Alina](#)
33. [Will](#)
34. [Alina](#)
35. [Will](#)

36. [Alina](#)
37. [Will](#)
38. [Alina](#)
39. [Will](#)
40. [Alina](#)
41. [Will](#)
42. [Alina](#)
43. [Will](#)
44. [Alina](#)
45. [Will](#)
46. [Will](#)
47. [Alina](#)
48. [Will](#)
49. [Alina](#)
50. [Will](#)
51. [Alina](#)
52. [Will](#)
53. [Alina](#)
54. [Will](#)
55. [Alina](#)

[Ayrıca T.L. Smith tarafından](#)

[Ayrıca yazar: Kia Carrington Russell](#)

[T.L. Smith](#)

[Kia Carrington-Russell](#)

Copyright

TELİF HAKKI @ T.L. SMITH & KIA CARRINGTON-RUSSELL 2024

Tüm Hakları Saklıdır

Bu e-kitap bir kurgu eseridir. Gerçek olaylara, gerçek kişilere ve gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve kişilerle benzerlik taşımamaktadır, yaşayan veya ölü, gerçek olaylar, kuruluşlar veya yerler tamamen tesadüfidir. Tüm hakları saklıdır. Bu kitap, bu kitabı satın alanlar için hazırlanmıştır

SADECE. Bu kitabın hiçbir bölümü Yazarın açık yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt, teyp veya herhangi bir bilgi depolama erişim sistemi dahil olmak üzere grafik, elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez. Tüm şarkılar, şarkı adları ve sözleri

Bu kitapta yer alan şarkılar, ilgili şarkı yazarlarının ve telif hakkı sahiplerinin mülkiyetindedir.

Warning

Bu e-kitap cinsel içerikli sahneler ve yetişkinlere yönelik ve bazı okuyucular için saldırgan olarak değerlendirilebilir.

Bu kitap SADECE yetişkinler için hazırlanmıştır. Lütfen kitaplarınızı yaşı küçük okuyucuların erişemeyeceği bir yerde saklayın.

Blurb

Bir iş yüzünden tanıştık.

Bahse girdiği için oynadık.

Devam ettik çünkü duramazdık.

Artık çok derine indik ve geçmişimizin sırları bizi yakalayacak.

Sadece bir kaçamak olması gerekiyordu, ama bir yangın başlattı. İkimizin de inkar ettiği bir yangın.

BÖLÜM 1

Alina

"Bana bir kez daha kımıldamamı söylersen, seni kımıldatırım." Parmağımla adamın yüzünü işaret ediyorum. Elbette, o bir fedai.

Benim üç katım ve kulübe girmemi engelliyor ve çok fazla içmiş olabilirim ya da olmayabilirim, ama tam da bu yüzden onunla başa çıkabileceğimden eminim.

Ama şimdi . Bu pislik yüzünden.

"Sen git! Git ve sahibine kimi içeri almadığını söyle," diye bağıriyorum ona.

Kollarını şişmiş göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Bacaklarının arasına sert bir tekme atmak istiyorum.

Ama sonra zihnimin arkasındaki küçük mantıklı ses bana ona saldırmamanın bana parmaklıklar ardında bir gece yaşatabileceğini hatırlatıyor. Yine de şu anda o sesle aynı fikirde değilim.

Ama başka ne yapabilirim ki? Pantolonunun cebindeki, onu güvenlik görevlisi olarak tanımlayan rozete bakıyorum. "Wilson" yazıyor.

Daha çok "Pislik" gibi.

"Lanet olsun," diye mırıldanırken çantama uzandım ve davetiyeyi bulmak için her şeyi karıştırmaya başladım. Yemin ederim attım

Buraya koymuştum ama atmış olabilirim.

Neredeyse bir yıldır İngiltere'deyim, güzel Londra'da. Kalıcı olarak kalmayı planlamasam da buraya taşınmanın getirdiği fırsatları kaçıramazdım ve burada yaşamayı sevmeye başladım - Wilson gibi pisliklerle yaşadığım bu gibi anlar dışında.

Eşyalarımı karıştırırken ona kötü kötü bakıyorum.

Kulüpler için düzenler tasarlıyorum ve onları daha benzersiz hale getiriyorum... bu pisliğin şu anda beni engellediği kulüp gibi. Ben tasarımcıyım. Ve bu gece açılış gecesi. Gelmeyi planlamamıştım ama sahibi bana bir davetiye gönderdi ve ben de işten sonra bir kadeh şarabı fazla kaçırınca gerçekten gelmeye karar verdim. Gittiğim kulüplere sadece bir ya da iki kez gitmeyi adet haline getirmişimdir. Nedenini bilmiyorum; belki de bir projeden diğerine sorunsuzca geçmek yaratıcılığımı canlı tutmama yardımcı oluyordur. Bir şey görüyorum ve bunu daha iyi yapabileceğimi düşünüyorum. Burada neyi farklı yapabilirim? Nasıl iz bırakabilirim?

Ancak bir dahaki sefere, belki de işletme sahibine böyle pislikleri güvenlik olarak işe almamasını önermeliyim.

Sonunda davetiye olduğunu umduğum şeyi hissettiğimde hıçkırıyorum. Telefonu çıkarmaya gittiğimde biri arkamdan çarpıyor ve telefonum diğer elimden düşüyor.

Alina'yı sikme gecesi mi?

Kafamı kaldırdığımda bir adam elleri cebinde, rahat bir şekilde duruyordu. Beni süzerken ilk fark ettiğim şey, hayatımda gördüğüm en mavi gözler oluyor. Ben pervasızca ona bakarken o kibirli bir gülümsemeyle tek bir gamze oluşturuyor. Ve kendime, sarhoşken bile bir erkeğe bu kadar açık bir şekilde salya akıtmanın doğru olmadığını hatırlatıyorum. Bu tür özgüven artırıcılara ihtiyaçları yok.

"Buyurun efendim," diye karşılıyor fedai onu.

Benimle dalga mı geçiyorsun?

Kırmızı görüyorum. Bay mavi gözler eğildi, telefonumu aldı ve kibirli gülümsemesi hiç değişmeden bana uzattı.

dudaklarından ayrılıyor. Yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi silmeyi çok isteyerek elini çekiyorum.

"Çoğu kadın teşekkür ederdi. Ama ben kimim ki bir yabancıya görgü kurallarını öğreteyim?" diyor kalın İngiliz aksanıyla. Çenem düşüyor ve hayatımda ilk ve muhtemelen tek kez nutkum tutuluyor. Korumanın yanından geçerken rahatça omuz silkiyor.

"Onu içeri aldın. Ne yani, dükkan sahibini falan mı beceriyor?" Şu anda bağırduğımın ve etrafımızdaki herkesin beni duyabildiğinin tamamen farkındayım. Ama böyle itilip kakılmaya devam edersem boku yiyeceğim.

Bay Mavi Göz, yürümeye devam edip etmeme konusunda kararsız kalmış gibi burnunu kaşıdı, ama bana tepeden bakan bir bakış fırlatacak kadar uzun süre durdu. Hayır, beni çileden çıkaran bakışları değil, o lanet gülümsemesi. "Ben fedai değilim ama davetiyeniz olsa bile içeri girmenizin mümkün olmadığını düşünüyorum. Belli ki sarhoşsun," diyor kalın aksanıyla.

Onu terslerken, "Ve sen açıkça bir pisliksin, ama görünüşe göre bunun için ayrımcılık yapmıyorlar," diyorum.

Görünüşe göre yanağının içini ısıyor ve bir kadın ön kapıdan girerken yoldan çekiliyor.

"Alina." Kulübün sahibi Maria, fedaiye bakarken şok olmuş bir şekilde dışarı fırlar. Bay Mavi Gözlü kulübün içinde kaybolmuş gibi görünüyor. "Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor ve içeri girmem için el sallıyor. Mükemmel manikürlü tırnağımla fedaisini işaret ediyorum ve bakışlarımı kısıyorum.

"Bu adama davet edildiğimi söyledim ve o da dışarıda kalıp donmam konusunda ısrar etti."

"Sarhoş," diye suçluyor.

Gözlerimi deviriyorum, bu da Maria'yı neredeyse güldürüyor. Birlikte çalışmaya başladık ama arkadaş olduk.

"Burayı o tasarladı. Alina'ya her zaman kapımız açık." Bana elini uzatıyor. Burnumu havaya kaldırıyorum,

Yanından geçerken birden kendimi birkaç santim daha uzun hissediyorum -sadece topuklu ayakkabılar yüzünden değil-.

Al bakalım, gt herif.

Bakışlarımı tekrar Maria'ya çevirmeden önce pantolonunun arka cebinden çıkan cüzdanı fark ettim. Bu adamla yatacaktım.

Kapıdan geçtiğim anda ruh halim atmosferle birlikte değişıyor. Dar, siyah bir elbise giydiğim ve kumral saçlarımı dalgalı bıraktığım için çok mutluyum. Neredeyse belime değdiği için çalışırken her zaman arkaya doğru toplarım ama bu gece kulübün havasını hissetmek istedim.

Etrafıma bakarken dudaklarıma bir gülümseme dokunuyor. Herkes dans ediyor, müziğin sesi yüksek ve bar dolu. Maria eski tarz bir mafya havası yaratmak istemiş, bu yüzden mekân karanlık ve VIP bölümlerinde kahverengi deri koltuklar var. Tavandan yeşillikler sarkıyor ve eski gangsterlerin resimleri çıplak tuğlalara asılmış. Sigara içen biri olmasam da, ayrı bir viski barı olan puro alanını takdir ediyorum. Tüm koltuklar dolu. Bu gece dolu bir ev gibi görünüyor.

Her şeyi çalışırken gördüğümde gülümsemeden edemiyorum. Şimdiye kadarki favori tasarımlarımdan biri.

"Bayıldım," diye itiraf ediyorum. Kimse benden daha sert bir eleştirmen olamaz, ama paranın bu yer için bir engel olmadığını düşünürsek, her karmaşık detayı uygulayabilirdim.

"Ben de öyle. Her kuruşuna ve daha fazlasına değdin," diyerek kolumu tutup sıktı. Müşterilerimle sık sık arkadaş olmam ama Maria'yla neredeyse anında oldu ve şu anda birlikte büyük kazanmışız gibi hissediyorum.

Ne zaman bir projeyi bitirsem, bana nasıl başladığımı hatırlatıyor ve en başından beri kendimi desteklediğim için çok mutluyum. Tasarım okumaya başladım ama bıraktım çünkü ironik bir şekilde o zamanlar okul ücretini karşılayamıyordum. Geri dönmek istedim ama bunun yerine kendi işimi yapmaya başladım. Los Angeles'taki dairemi yeniledim,

O zamanki oda arkadaşım benden habersiz sosyal medyada güncellemeler paylaşıyordu. Onun sayesinde iş oradan patladı ve giderek daha zengin müşteriler ve daha büyük sözleşmeler kazanmaya devam ettim. Okulu bırakmış biriyken tasarımcı çantaları taşıyan ve hayatını seven biri haline geldim.

Yanımızdan bir fotoğrafçı geçiyor ve Maria zıplayarak "Gel benimle fotoğraf çektir" diye yalvarıyor.

"Fotoğraf çekmediğimi biliyorsun ama gülümse, bu senin anın" diye teşvik ediyorum.

Tüm projelerim ve güncellemelerim sosyal medyada olmasına rağmen, bir kez bile yüzümü göstermedim. İş kendi adına konuşur. En azından ben müşterilerime böyle söylüyorum ama hepimizin kaçması gereken kendi şeytanları var. Benimki beni sosyal medyada bulabilir - aktif olarak kaçınmak istediğim bir şey.

Fotoğrafı çekiyor, ilgi odağı olmakla ilgili bir sorunu yok. Fotoğrafçı onu onayladıktan sonra bileğimden tutuyor ve beni tekrar sürüklemeye başlıyor.

"Gel . ve arkadaşlarımdan bazıları burada ve onlarla tanışmanı çok isterim." Beni üç erkek ve iki kadının kanepede gelişigüzel oturduğu VIP alanına geri götürüyor. Biz yaklaşırken konuşmaları kesiliyor. Hava karanlık olduğu için Maria'nın bakışlarını soldaki ilk kişiye doğru takip ediyorum.

"Bu Alina Harper," diyor Maria heyecanla.

Kadınlardan biri gülümseyerek, "Demek hakkında her şeyi duyduğumuz kişi sensin," diyor.

Maria'ya baktım ve o da sevindi. "Ne? Sen bir kötü adamsın ve tüm bunların arkasındaki beyinsin. Bu inanılmaz!"

Sıcaklık yanaklarımı kavuruyor ve bunun buraya gelmeden önce içtiğim birkaç içkiyle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum.

Bu işi yapalı sadece iki yıl oldu ve hâlâ bir çimdik atma anı gibi geliyor.

"Bu benim en iyi arkadaşım, Pocket." Maria daha önce konuşan küçük sarışın kadına el sallıyor. Listedeki kişilerin etrafında dolaşıyor ama en sondaki Bay Mavi Göz'ü gösterdiğinde donup kalıyorum. Sarı saçları kısa kesilmiş ve bilmiş bir sırtıyla başını sallıyor. Elinde bir içkiyle, kendini beğenmiş bir şekilde takım elbisesinin ceketini düzeltiyor. Nasıl oldu da onu hemen fark etmedim?

"Telefonun güvende mi?" diye soruyor ve o pisliğin benimle alay ettiğinden eminim. Telefonumu sıkıca göğsüme bastırıyorum. Hay sikeyim. Ne kadar utanç verici. Beni fedaiye bağırırken falan görmüş olmalı. Lütfen bana onun sadece bu kadınlardan birinin dangalak sevgilisi olduğunu ve önemli biri olmadığını söyleyin.

"Alina'yı tanıyor musun?" Maria şaşırarak sorar.

"Hayır, sadece telefonumu dışarıda düşürdüğümde bana yardım etti," diye açıklıyorum hemen.

Güçlü İngiliz aksanıyla "Ben buna çaresizleri kurtarmak derdim ama olsun," diye karşılık veriyor.

Maria özür dilercesine bana bakmadan önce, "Will, uslu dur," diye azarlıyor. "Kusura bakma Alina, bizimkiler onun ukalalığını hiç yenemediler," diye şaka yapıyor.

"O senin kardeşin mi?" Soruyorum ve utançtan ölmemeye çalışıyorum.

"Evet, aslında tüm bunları o sayede karşıladım... ve seni. Kardeşimin başlamak için bana kredi verdiğini söylemiştim, hatırlıyor musun?" diyor gülümseyerek.

Yutkunuyorum. Çok zor. Hatırlıyorum da, bizimle aynı yaşlarda olan ve Tanrı'nın ilahi eliyle yaratılmış ve bir katır kişiliğine sahipmiş gibi görünen erkek kardeşini düşünmemiştim.

"İçecek bir şey ister misin?" Maria parlak bir gülümsemeyle sorar. "Sanırım çoktan sarhoş olmuş olabilir." İşte o ses

Tekrar.

Hiç düşünmeden başımı ona doğru çeviriyorum ve bakışlarımı kısıyorum.

"Kızmadım. Sadece sinirliydim," diyorum kesin bir ifadeyle.

Kadehini bana doğru kaldırıyor ve başını sallıyor. "Siz öyle diyorsanız leydim." Bu kelime karşısında irkiliyorum ve Maria'ya dönüyorum.

"Ben gidiyorum. Sadece uğrayıp her şeyin nasıl gittiğini görmek istedim." Arkamı döndüm, kutlama yapan müşterilere bakarken arkadaşlarına ve ailesine arkamı döndüm.

"Oh. Tamam." Maria hayal kırıklığına uğramış görünüyor. "O halde, bir dakika burada bekle. Senin için bir şeyim var."

Bir şey söyleyemeden gitti, ben de onun yerine dans pistindeki insanları izliyorum, kardeşinin yönünü bilerek görmezden geliyorum. Pistte bir çift resmen sevişiyor, yanlarındaki iki kız da ellerini havaya kaldırıp dans ediyor.

"Demek güzel olduğun kadar zekisin de," diyor yanımdan biri.

"Seninle yatmıyorum," diye cevap veriyorum, bakmadan onun olduğunu biliyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, sırf o gözlerin beni hipnotize etmesinden korktuğum için ona bakmak istemiyorum. Çünkü belki de, sadece belki de, küçük bir parçam hala biraz çakırkeyif.

"Lanet olsun leydim, bu tam kalbime saplanmış bir oktu." Gözlerimi deviriyorum. "En azından bize göğüslerini göster." Bu dikkatimi çekti ve onunla yüzleştim. "İşte orada. Aslında bana göstermeni istememiştim ama madem teklif var." Bakışları tekrar yüzüme gelmeden önce göğüs dekolteme düşüyor.

"Seni şu anda tokatlamalıyım."

"Bu beni tahrik edebilir." Dili dışarı fırlayıp üst dişlerini yalarken göz kırpmıyor. Nasıl olur da bu kadar güzel, sanki bir kaçaktan yeni çıkmış gibi görünen biri hem en çılgın fantezilerimi cezbedip hem de cinayet işleme isteği uyandırabilir? "Alina." Maria geri dönüyor ve bir hediye uzatıyor.

Bana bakmadan önce kardeşine baktı. "Lütfen kardeşimin kusuruna bakmayın; onun filtresi yok. Yemin ederim doğduğunda unutmuşlar. Ben burada yokken söylemiş olabileceği her şey için özür dilerim."

Gülümsüyorum ve hediye alıyorum.

"Bana bir şey almak zorunda değildin," diyorum ona, kardeşini görmezden gelmek için elimden geleni yaparak. "Bana ödeme yaptın."

"Fiyatlarınızı yükseltmelisiniz. Bazı insanlar senin yaptığın sihir için üç kat para ödüyor ve senin kadar bile çalışmıyor."

"Teşekkür ederim." Kulübün etrafına son bir kez bakıyorum, tatmin olmuş bir şekilde. "Gitmem gerek ama bunu açıp eve döndüğümde sana mesaj atarım. Beğendiğin için çok mutluyum." Eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. Kardeşine bakarak olabildiğince kibar davranıyorum, ona keskin bir gülümseme veriyorum ve gitmeden önce başımı sallıyorum. Bazıları bana önemsiz diyebilir ama ben kendimi az çok hesaplı bir kadın olarak görüyorum.

Temiz havaya çıktığımda, fedai bana bakıyor, dudaklarımı gülümseyerek büküyorum ve daha önce cebinden çıkarıp çantama sakladığım isim rozetini ona gösteriyorum.

Yere, onun yanına atıyorum. "Bir şey düşürmüşsün, pislik herif," diyorum, kazara üzerine basıp yere nasıl düştüğünü anlayamayınca kendini beğenmiş bir ifadeyle.

Ayrılırken adımlarımı hızlandırıyor. Görüş alanından çıktığımda, içeri girerken cebinden çaldığım cüzdanı çıkardım. Maria'ya o kadar dalmıştı ki fark etmemişti bile.

İçindeki iki yüz poundla eğlenerek göz gezdiriyorum. Paraya ihtiyacım yok ama o pisliğin işine yarıyor.

Bazılarının ahlaki bir pusulası olabilir, ama benim yok - en azından intikam söz konusu olduğunda. Eğer yoluma çıkmak istersen, seni pişman ederim.

Evsiz bir kadının sevimli bir köpek yavrusuyla oturduğu köşeyi dönüyorum. Paketlenmiş parayı beresinin içine atıyorum ve gözleri büyüyor.

Yürümeye devam ediyorum ve bir taksiye el sallamadan önce cüzdanı bir çöp kutusuna atıyorum.

Bu gece gerçekten güzel bir geceydi.

BÖLÜM 2

Will

"Y Onu korkutup kaçırdın," diye azarlıyor Maria omzuma vurarak. Alina'yı dışarı çıkarken izliyorum, tökezlemeden bile.

ne kadar sarhoş olduğunu gösteriyor. En azından çakırkeyif olduğunu biliyordum çünkü üzerindeki alkol kokusunu alabiliyordum ama bu koku altta yatan vanilya kokusuyla karışmıştı.

"Ben öyle bir şey yapmadım," diye cevap verdim.

O... ilginçti. Güzeldi. Hesapçı. Çok sarhoş.

"Onu izlemeyi bırak." Kız kardeşim kollarını havaya kaldırıyor ve hışımınla uzaklaşıyor. Tasarımcı ön kapıdan çıkana kadar bakıyorum, o dar elbisenin içinde kıcı sallanıyor, ki bu da başlı başına bir ceza.

Kız kardeşim bana barın içini tasarlaması için bir profesyonel tuttuğunu söylediğinde, bunu pek düşünmemiştim. Ama para iyi harcanmış. Alina harika bir iş çıkardı ve göz yormuyor.

Alina'nın buralı olmadığı çok açık; aksanı çok Amerikan. Bir işi tamamladıktan sonra ABD'den yeni ayrılmış olsam da, gözüme kestireceğim bir sonraki kadının oradan olacağını düşünmemiştim.

Benden bu kadar nefret etmeseydi, bu gece onu becermeyi bile deneyebilirdim. Yüzümdeki sırtışı gizledim.

tasarımcıyı aramak ve bunu yapmak için çok cazip. Ama bunun yerine kız kardeşimi bara kadar takip ediyorum. Barmen ona servis yapmaya başlamıştı bile, ben de bardağımın üst kısmına dokunarak aynısını kendim için istediğimi belirttim.

"Peki, siz ikiniz ne kadar yakınsınız?"

Maria gözlerini deviriyor. "Will, arkadaşlarımdan biriyle daha yatmayacaksın."

"Siz ikiniz arkadaş mısınız?" Kaşlarım kalktı.

"Sana artık ondan bahsetmeyeceğim," diyor kararlılıkla ve ben sırıtiyorum.

"Maria, onun hakkında kendi kaynaklarımla istediğim her şeyi bulabileceğimi biliyorsun. Sadece küçük kız kardeşimin şüpheli biriyle takılmadığından emin olmak istiyorum." Omzunu dürtüyorum, o da gözlerini deviriyor.

İnsanlara, ailemizin benim ukalalığımı asla yenemediğini söyleyebilirdi, ama onun ukalalığını da asla yenemediler.

"Buradaki tek şüpheli kişi ," diye kestirip atıyor.

"Touché."

Her ne kadar kız kardeşim pek de iyi olmayan bazı iş anlaşmalarına dahil olabileceğimden şüphelense de, beni bu konuda asla zorlamaz. Aileye göre ben bir iş adamıyım. Kabul ediyorum, dünyanın en iyi iz sürücülerinden biri olabilirim ve zaman zaman ellerimi kirletebilirim, ancak bu tür işlerin küçük ayrıntılarına ihtiyaçları yok.

Barmen ikimizin de içkisini uzatıyor ve Maria ile birlikte kalabalığı seyrediyoruz. "Seninle ne kadar gurur duyduğumu söylemiş miydin?" Bardağımla onu selamlayarak soruyorum. Takdirle gülümsüyor, etrafına bakınıyor ve kadehini benimkiyle tokuşturuyor.

"Bana inandığınız için teşekkür ederim" diyor.

Maria ailemizden borç istemeye çok korkuyordu ve görünüşe göre ben daha kolay bir seçenek ya da en büyük enayiydim. Hangisi olduğu umurumda değil. Londra'da yeterince sık bulunmayışımı telafi etmek için kız kardeşimi şımartarak ona destek oluyorum.

"Şehirde ne kadar kalacaksınız?" diye soruyor.

Bir an düşündüm. Londra'ya bir iş için döndüm ve genellikle hedefimi bulmam çok uzun sürmez. Bu arada, biraz eğlenebilirim.

"Henüz emin değilim. Belki birkaç hafta. Peki ya arkadaşın, o burada mı yaşıyor?"

Maria gözlerini devirir ve bardan uzaklaşır.

"Hadi, ağabeyine yardım et," diye arkasından seslendim ama beni tersledi.

Kahretsin, evde olmak güzel.

BÖLÜM 3

Alina

■ Maria'yı görmeyeli bir aydan fazla oldu. Kulübünün büyük açılışından sonra Manchester'da bir kafe için yeni bir projeye geçtim. İki günlüğüne Londra'ya döndüm ve kendimi hak ettiğim şekilde şımarttım.

Arka arkaya iki büyük proje yaptıktan sonra perakende terapisi.

Maria kulüple meşguldü, ancak yeni bir müşteriye danışmanlık yapmak üzere yarın erken saatlerde New York'a uçmadan önce bu akşam yemekte buluşmaya öncelik verdik. Kardeşinin de bize katılacağı konusunda beni uyardığında, akşam yemeği planlarımızı yeniden gözden geçirdim, ta ki New York'taki bir sonraki danışmanlığımı kardeşinin bağlantıları sayesinde aldığımı gönülsüzce itiraf edene kadar.

Bir iç çamaşırı şirketi yeni bir fuar alanı tasarımı peşindeymiş ve görünüşe göre şerefsiz erkek kardeşinin tanıdıkları varmış ve kız kardeşine yardım ettikten sonra övgüler yağdırarak benim hizmetlerimi önermiş. Bu sözleşmeyi imzalama fırsatı beni ne kadar mest etse de, gururumu ayaklar altına alıp ona doğrudan teşekkür etmem de bir o kadar zor.

Restorana girerken elimde bir şişe viski tutuyorum, kendime nazik davranmam gerektiğini hatırlatıyorum. Bu bir oldu.

Onunla tanışalı bir ay oldu; belki de tek seferlik kötü bir izlenimdi?

Onları arka tarafa yakın bir masada otururken görüyorum. Hostes beni yanlarına götürüyor ve beni fark ettiklerinde Will sandalyemi çekmek için ayağa kalkıyor. Sıkı bir gülümseme sunuyorum ve şişeyi ona uzatıyorum, kafası karışmış görünüyor.

"Bu ne için leydim?" diye soruyor. Çarpıcı mavi gözleri benimkilerle buluştuğunda çoktan sinirlenmişim. Hiçbir erkek bu kadar yakışıklı olamaz, gözlerinde yıldızlar gibi hınzırlık dansı olamaz ve ayrıca bana beni cidden kızdıran bir lakap takamaz. Yaşamak istemediğim çalkantılı bir dizi duygu uyandırıyor içimde.

Şişeyi eline tutuşturuyorum, zorladıkça gülümsemem daha da büyüyor. "Maria bana New York'taki fırsatı senin bulduğunu söyledi."

Sırtarak alıyor. "Evet. Evet, yaptım."

Neden suratını yumruklamak istiyorum?

William Walker'ın etrafında affedilmez bir pislik havası var.

"Teşekkür ederim, minnettarım." Hâlâ gülümsüyorum ve aslında ne düşündüğümü satır aralarından okuyabildiğinden eminim çünkü kendi gülümsemesi daha da genişliyor.

"Hiç sorun değil. Görgü kuralları konusunda berbat olabilirsin ama en azından işinde çok başarılısın," diyerek beni kasıtlı olarak kışkırtıyor. Hakaretine gözümü bile kırpmadan kız kardeşine döndüğümde şakağımın nabzının attığını hissedebiliyorum.

Maria sarılmak için beni kendine çekti. "Onun için üzgünüm. bu yüzden sonsuza kadar sıkık bir çocuk olarak kalacak," diyor kardeşiyle göz göze gelerek.

"İnsanların seninle seks yapmasına şaşıyorum," demekten kendimi alamıyorum.

"Kaç kadının beni oldukça çekici bulduğunu bilseniz şaşırsınız," diye yanıtlıyor.

"Yalnızlık insanların zihinlerinde korkunç oyunlar oynar. Bazen gerçek bir kişilik gerekmez."

"Benimle ilgili seni rahatsız eden şey bu mu sevgilim, kişiliğim mi? Yoksa seni kızdıran başka şeyler olmadığından emin misin?"

"Şu anda ne haltlar dönüyor?" Maria araya girer.

Sıcaklık yanaklarımı kavuruyor. Will'le şakalaşmaya o kadar dalmışım ki, nerede olduğumu tamamen unutmuşum. Öfkemi dizginlemeye çalışarak gözümü ondan kaçırdığımda Will sırtıyor.

"Kusura bakmayın. Oturup yemek yiyelim," diye önerdim, içimden kendimi azarlayarak. Kendime minnettarlık göstermem gerektiğini söylemişim ama bu çekilmez pislikle aynı odada bulunduğumuz ilk iki dakika içinde birbirimizi sözlü olarak soymaya başladık.

İkisi de otururken Maria kardeşini "Terbiyeli ol," diye azarlıyor.

Will viski şişesini masaya koyarken ve bana bir bardak doldurmak için zaten orada duran şarap şişesini alırken hâlâ kendini beğenmiş. Dokunmak için hiçbir hareket yapmıyorum. Uçuşumda akşamdan kalma olmak isteyeceğim son şey, beni business class'ta uçuruyor olsalar bile. Ayrıca dudaklarıma tek bir damla içki damlattıktan sonra bu adamın yanında kendime kesinlikle güvenmiyorum.

"Her neyse, umarım sakıncası yoktur ama bizim için sipariş verdim bile. Buraya her zaman gelirim ve şef beni tanır," derken Will ona gözlerini deviriyor.

Şeften bahsederken sesinin sevecen bir şekilde çıkmasından, ondan hoşlandığı belli oluyor ve ben de elimde olmadan masanın öbür ucundan fısıldıyorum. "Siz ikiniz..." Belki de Manchester'a gittiğimde bir şeyleri kaçırmışımdır.

"Hayır!" Maria tersledi.

Aynı anda Will de "Evet." diyor. Kadehindeki şarabı sallıyor, etkilenmemiş gibi.

Maria'nın yüzüne kırmızı bir ifade yayılır. "Sen buradayken bu konuşmayı yapmayacağız," diyor Will'e. Will sıkılmış gibi başka tarafa bakıyor.

İkisine gülmemeye çalışarak yanağımın içini ısıyorum. Maria'yı hiç böyle görmemiştim. O kadar neşeli ve açık sözlü ki, onun utandığını görmek büyüleyici. Kardeşi olanlara da imrenirdim. Tek çocuk olarak hep bir kardeşim olsun isterdim.

İki garson bir dizi makarna ve pizza getiriyor. O kadar güzel kokuyor ki neredeyse ağızım sulanacak. Evet, her gün peynir lütfen.

"Leon." Şef garsonların arkasından çıkarken Maria neşeleniyor. Masadakilere utangaç bir şekilde garip bir tanışma sunarken gülümsememeye çalışıyorum.

"Gelip herkese selam vereyim dedim. Sen Alina olmal.

Maria bana senin hakkında harika şeyler anlattı. Sen de kardeşi olmalısın, Will?" diyor elini uzatarak. "Hayır, ben yeni adamım ve bu da garip bir durum yaratıyor.

"Will, elini sıkmak için hiçbir hareket yapmıyor.

"Eww, bunu bir daha asla söyleme." Maria kıpkırmızı oldu. "Şaka yapıyor. Kardeşim için üzgünüm. Gecen nasıl geçti?" Kardeşinin Leon'u görmesini engellemekte gecikmedi.

Leon uzattığı elini geri çekerken gönülsüz bir kahkaha atar ve şimdi sadece Maria ile konuşmaya başlar.

Bu garip bir gece olmaya başlıyor. Bir bardak su aldım ve bir yudum almaya gittim. Bunu yapmadan önce Will'in bana baktığını fark ediyorum. Beni bir avcı gibi izlerken eli tembelce sandalyenin koluna dolanmış.

Suyu kokladım. "Suyuma bir şey mi yaptın?" Ona soruyorum.

Bir kaşını kaldırıyor. "Ona bir şey yapmamı mı istiyorsun?"

"Seninle aynı masada daha ne kadar oturmak zorunda olduğuma bağlı," diye cevap veriyorum.

"O zaman ne kadar çabuk yiyebilirsin?"

Müthiş miktardaki yiyeceğe bakmadan, "Etkileyici bir şekilde" diyorum. Sonra suyumdan bir yudum alıyorum.

"O yetenekleri sikimde görmeyi tercih ederim."

Suyu boğulacak gibi içiyorum ve bardağa geri sıçratıyorum. Leon ve Maria'nın dikkati bana doğru kayarken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor.

"Aman Tanrım, iyi misin?" Maria bana peçete uzatarak soruyor ama elimle onu geri çeviriyorum.

Karşımda oturan şerefsiz kıkırdıyor ve ben ona karşılık verecek kelimeleri bile bulamıyorum. "Ben iyiyim," diye nefes nefese kaldım. "Sadece yanlış deliğe girdim."

"O da öyle dedi," diyor Will sessizce, nefesinin altında.

"Will!" Maria tersledi.

Will'den etkilendim. Otuzlu yaşlarında olduğunu tahmin ettiğim başarılı bir adam için bu beni hazırlıksız yakaladı. Ve bunun olgunlaşmamış olmasından kaynaklandığını düşünmüyorum, her ne kadar sergilediği şey bu olsa da. Etrafında sofistike ve hesaplı olduğunu gösteren bir aura var ama sanki bilerek ciddiye alınmak istemiyor. Ya da etrafındaki herkesi kızdırmakta çok iyi. Ben özellikle ikincisine meyilliyim.

"Umarım hepiniz gecenizin tadını çıkarırsınız. Benim mutfağa dönmem gerekiyor," diyor Leon, garip bir gerginliğin ortasında, özür dileyerek ve Maria için ekliyor, "Sana sonra mesaj atarım, tamam mı?"

Will, Leon daha masadan kalkmadan, "Ondan hoşlanmıyorum," diye açıklama yapmakta gecikmedi. Acaba bu kaba gösteriyi, adamı kız kardeşinden uzaklaştırmak için bilerek mi yaptı?

Nefes alışım sakinleşirken elimi göğsümün üzerine koyuyorum ve Maria'nın dikkati ona yöneliyor. "Lütfen yemeğe başlayıp sessiz olur musun? Bu gece en iyi şekilde davranacağına söz vermiştin."

"Aç değilim. Sadece gösteri için geldim," diyor şarabı dudaklarına götürürken yavaş bir gülümsemeyle, hâlâ bana .

Bu orospu çocuğu beni bilerek kandırıyor. Bunun kişisel bir şey olduğunu sanıyordum. Meğer o sadece bir

herkese pislik. Maria öfkeli görünüyordu ve ben de tabağıma makarna koymaya başladım.

"Ben kendi adıma açlıktan ölüyorum," diyorum meydan okurcasına ve Will'i görmezden gelmeye . Şaşırtıcı bir şekilde, o andan itibaren sessiz kalıyor ve sadece bizi izliyor. Bu sinir bozucu ama kendime, bana bir sonraki işimi ayarladığı için ne kadar "minnettar" olmam gerektiğini hatırlatıyorum.

Şanslıyım ki bu geceden sonra bu pisliği bir daha görmek zorunda kalmayacağım.

BÖLÜM 4

Alina

İlk kez business class'ta uçuşumu belli etmemeye çalışıyorum ama eminim ki saçımın bir parçası bile dışarıda olsa insanlar sahtekâr olduğumu anlayacak. Los Angeles'tan Londra'ya ilk uçuşumda ekonomi sınıfında uçmuştum ve dürüst olmak gerekirse hep öyle yapacağımı düşünmüştüm. Ama işte , New York'a çift yönlü business class biletim var. Ve ben

İtiraf et, şu ana kadar gördüklerim hoşuma gitti.

Tamam, uçağa bindiğimden beri heyecanımı belli etmemiş olabilirim. Elbette her şeyi deneyimlemek istiyordum, bu yüzden uçağa binin dedikleri anda sıraya ilk girenlerden biri ben oldum.

Koltuğuma yerleştikten sonra uçuş görevlisi bana "Şampanya?" diye soruyor.

"Hayır, teşekkür ederim, su yeterli." Gitmeden önce bana bir bardak uzatıyor ve ben de arkama yaslanıp diğerlerinin binişini izliyorum. Takım elbiseli erkeklerin, tasarım çantalı birkaç kadının ve hatta bazı çocukların önümdeki sıralara oturduğunu görüyorum. Vay canına. Sanki çocukken böyle bir şey yaşasaydım, bir daha asla ekonomi uçağı kullanamazdım.

Keskin mavi takım elbiseli biri görüşümü engelliyor. Önce sinirlendim, sonra bakışlarım kıçına kaydı. Kahretsin, bir

Güzel kış. Kesinlikle business class'a alışılabirim.

Ceketini çıkarıp uçuş görevlisine uzattığında, koltuğuma daha da gömülüyorum ve ince olmaya çalışarak bardağımın kenarından adamın vücudunun daha da yukarısını tarıyorum. Ceketini gülümseyerek alıyor, belli ki önden görünüşüne hayran kalmış ve şimdi ben de o açığı merak ediyorum. Belirgin bir sırtı var ve o mavi düğmeli ceketin içinde bile kasları olduğunu söyleyebilirim. Bana mı öyle geliyor yoksa burası sıcak mı? Kahretsin, böyle ağzımın suyu akıyorsa bir erkekle birlikte olmayalı gerçekten çok uzun zaman olmuş. Bir yudum su alıyorum. Uçuş görevlisi uzaklaştığında, konuştuğunda irkiliyorum.

"Bütün yolculara o sikik gözlerle mi bakıyorsunuz leydim?" diyor ve bana dönüyor.

İstemsizce ağzımdan su fışkırıyor ve her tarafına yayılıyor. Az önce hayranlıkla baktığım mavi gömleği şimdi hafifçe transparan. Mavi gözlerini bana diyor ve gömleğine bakarken bakışları yine muziplikle parıldıyor.

Benimle dalga geçiyor olmalısın. Bu adam kötü haber.

"Eğer ıslanmak isteseydim, eminim bunu yapmanın başka yollarını bulabilirdim," diyor ve sırtarak bana bakıyor. Yanaklarım kavruluyor ve karşımdaki kadın dehşet içinde bakarken bunun aşağılanmadan kaynaklandığına kendimi ikna ediyorum. Adam kadını görüş alanımdan çıkarıyor, ben de sadece ona odaklanıyorum.

"Takip etmenin kötü bir görgü kuralı olduğundan oldukça eminim," diye fısıldıyorum.

Kaşları kalkıyor ve dikkatle gömleğine bakıyor. "Şu anda gerçekten de görgü kurallarını mı tartışmak istiyorsun?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Geçmiş yaşamımda bu işkenceyi hak edecek ne yaptım?

"Yerinize geçme zamanı, efendim." Uçuş görevlisi Will'in omzuna vurdu. Gözlerimi deviriyorum, fark ettiğim için kızgınım

Tüm uçuş boyunca önümde oturan bu pislikle sıkışıp kaldım. Yerine oturmadan önce bana çocuksu bir sırıtış attı.

Uçuş görevlisi içecek tepsisiyle tekrar yanımdan geçerken onu durduruyorum.

"Şampanyayı şimdi alacağım."

Gülümsüyor ve bana bir bardak uzatıyor. Kalkışa hazırlanırken yudum yudum içiyorum.

Bu iyi olacak. En azından kendime bunu söyleyip duruyorum.

Bize yemek servisi yapıldı ve ben onu görmedim. Ayağa kalkmıyor. Arkasını bile dönmedi.

Bir film açıp bir kadeh daha şampanya içiyorum ve o sırada ayağa kalkmaya karar veriyor. Baş üstü bölmesini açıyor ve ben de bardağımın üzerinden gömleği hafifçe yukarı kalkarken onu izliyorum.

Tam bir göt, ama Tanrıların onu şekillendirirken cömert davrandıklarını inkar etmek mümkün değil. İyi görünüyor. Çok da güzel kokuyor.

Bir kadeh daha şampanya sipariş etmek için arama düğmesine basıyorum. Siparişimi bitirdikten sonra bana bakıyor ve sonra eğilip alanımı işgal etmeye devam ediyor. Ne yanaklıymış! Tabletime odaklanmak için elimden geleni yapıyorum, yeni tasarımlara ve kullanmayı merak ettiğim malzemelere bakıyorum.

Konuşmuyor, sadece o mavi gözleriyle beni içine çekiyor ve bu beni koltuğumda kıvrandırıyor. Konsantre olamıyorum.

"Yardımcı olabilir miyim?" Ona homurdanıyorum.

Kendini beğenmiş bir gülümsemeyle masumca, "Hayır, sadece esniyordum," der ve geri çekilip oturur.

Gah. Bu pislik nasıl alt edeceğini biliyor.

Hayal kırıklığımı hafifletmek için bir bardak daha şampanya içiyorum.

Şimdi tuvalete gitmem gerekiyor ve alkolün hissedebiliyorum. Uçuş sırasında alkol almayı planlamamıştım,

ama onun varlığı bunu gerektiriyordu. Dün gece yemekte kendimi unutturacak kadar i memem bir mucize. Ama iki gün üst üste ona tahammül edebilecek kadar güçlü olmamı beklemek olmazdı. Ben ayağa kalktı ımda o da kalkıyor ve yüz yüze geliyoruz. Benden uzun olabilir ama ben ona burnumun ucuyla bakıyorum.

"Seni burada görmek ne güzel-" Susturmak için parma ımı dudaklarına götürüyorum.

"Bana bir daha leydim deme. Sana yaşı mı görünüyorum?" Dudakları parma ımın altında yavaş ve sabit bir sırtı la kıvrılıyor. Konuşmak için ağzını açıyor ama parma ım hâlâ orada. Ne yapıyorum ben? Utanarak parma ımı hızla çekiyorum ve arkamı dönüp hafifçe lo la tırılmı  kabinde ilerleyerek banyoya doğru yol alıyorum.

Tam banyo kapısına ula tı ımda bir el beni tutuyor ve içeri itiyor.  rkiliyorum ama daha dönüp ba ımı g  s ne çarpmadan o olduğunu anlıyorum. Kapıyı arkamızdan kapatıp bizi içeri kilitlerken dehşet içinde bakakalıyorum. Banyo ekonomi sınıfındakilerden daha büyük ama yine de dar bir alan.

"Alina," diyor ve adım a zından çıkarken dudaklarına bakıyorum. C retk r bir şekilde pembeler ve ne kadar yumuşak hissettirdiklerini biliyorum çünkü sadece birkaç dakika önce onlara dokunuyordum. "Sana böyle seslenmemi mi tercih edersin?" Bakı larım hâlâ onun ağzına sabitlenmiş durumda. Eli kalkıyor ve ba parma ı alt duda ıma dokunuyor. Ula amayaca ı bir yere çekilmem gerektiğini bilerek keskin bir nefes alıyorum.

Bu adamdan ho lanmıyorum.

Bu adamı tanımıyorum.

Ama adam g t n teki olsa bile dokunu unu seviyorum.

"Bana cevap vermelisin; vaktimiz yok." Pahalı kol saatine bakıyor. "Acaba iki dakika içinde parmaklarımla üzerine bo alabilir misin?" diye mırıldanıyor ve d  ncelerimden sıyrılırken nefesim tıkırıyor. Ba parma ını alt duda ımdan  ekti inde k  k bir iniltiyi bastırıyorum. Sırtı ı büyüyor ve bana doğru itiyor.

Vücudu bedenime yaslandığında, yüzüm boynuna gömüldüğünde ve onu hissedebildiğimde kalbim göğsümde güm güm atıyor.

"Elimi hemen eteğinin altına ister misin, Alina?" diye fısıldıyor kulağıma ve kalbim hain bir orospu gibi çarpmaya başlıyor. Ve sonra bu ima karşısında bacaklarımın arasında hafif bir sızı başlıyor.

Hayır.

Hayır.

Hayır.

Tüy kadar hafif dokunuşu dirseğim boyunca kayarken kalçalarımın arasındaki titreşim yoğunlaşıyor.

Evet.

Hayır.

Olabilir

mi?

Siktir

et.

Başım kendiliğinden sallanıyor.

"Oh, ne kadar iyi bir kızsın sen," diye mırıldanıyor, elini dirseğimden kaydırarak aramıza sokuyor. Aşağı uzanıyor ve eteğimi kaldırıyor, siki hâlâ pantolonunun üzerinden bacağıma sıkıca bastırıyor.

Elini yukarı kaydırırken ona daha fazla erişim sağlamak için kalçalarım biraz geri çekiliyor ve şu anda etek giydiğim için çok minnettarım. Ellerim yanlarımda duruyor, ona dokunup dokunmamam gerektiğinden emin değilim.

Yapmalı mıyım?

Muhtemelen hayır.

Bunu yaparak aklımı mı kaçırıyorum?

Evet.

Çok mu sevindim? Hem de nasıl.

Külotumu yana çekiyor ve parmakları kıvrımlarımın arasında kayarken klitorisime bastırıyor, sonra parmağını tekrar hareket ettirerek zonkladığım yere doğru dans ediyor.

Yüz ifademdeki her kıvrıma uyum sağlamış gibi görünen mavi gözlerine bakarken nefesimi içime çekiyorum.

Etrafımızdaki enerji yüklüdür.

Çok gergin.

Alkolü suçluyorum. Ya da belki aylardır biriyle seks yapmadığım içindir.

Bana her yerimden dokunmasını ve kesinlikle ırzıma geçmesini istiyorum.

İlk parmağını sokarken kaçınılmaz olarak öne düşüyorum, yüzüm mavi düğmeli gömleğine değiyor. Kendimi toparlamak için diğer bileğini kavriyorum, elim saatinin etrafında kenetleniyor. İçimden rahatlama ve daha fazlasını isteme karışımı küçük bir inilti çıkıyor. Özellikle de onun sertleşmiş aletini aramızda hissettiğimde. Yaptığı şeye o kadar odaklanmış durumdayım ki doğru düzgün düşünemiyorum.

Neler oluyor? Bu
adamdan nefret
ediyorum, değil mi?

Mükemmel bir ritimle girip çıkıyor. Başparmağı klitorisimin etrafında dönerek doğru miktarda baskı uyguluyor, ancak ona sürtünürken daha fazlası için açgözlü hissediyorum. Kendime engel olamıyorum. Şampanya doğrudan kafama gitti, ama lanet olsun, bu çok iyi hissettiriyor.

İkinci parmağını soktuğunda başım geriye düşüyor ve şimdi utanmadan elini sürüyorum. Kahretsin, bu adamdan çok nefret ediyorum. Ama bana hissettirdikleri.

"Seni hiç bu kadar sessiz görmemiştim," diyor kendini beğenmiş bir şekilde.

Onun yorumu karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı ama ikimiz de ritmi değiştirmedik.

"Kapa çenenin. Kişiliğin hâlâ itici," diye fısıldıyorum elini unutulmaya doğru sürerken.

Kıkırdıyor ve bu bana bir şey yapıyor. Sanki omurgamdan aşağı akıyor ve "Ama parmaklarımı seviyorsun?" derken neredeyse beni ikiye ayırıyor.

Doğruyu söylediğim için beni ödüllendirircesine hızını artırırken, "Çok fazla," diye nefes nefese itiraf ediyorum.

Hay sikeyim.

Dudakları boynuma değiyor ve o boğazımı öperken ben de arkama yaslanıp mutluluğun tadını çıkarıyorum. Beni parmaklamaya devam ederken dudaklarının tenime yaptığı baskıyı hissediyorum.

Ellerimden biri saçlarına dolanıyor ve onu yaklaştırıyor. Dudaklarını ve vücudunu sıkıca bana bastırmasını istiyorum.

Kahretsin, çok yaklaştım.

Beni desteklemesi için diğer elimi arkamdaki leğene koyuyorum.

Çok yaklaştım.

Parmaklarını çözdüğümde bir inilti serbest kalıyor. Onu yerinde tutarken saçlarını sıkıca kavriyorum, saf mutluluk dalgasına biniyorum. Tüm vücudum sarsılıyor ve rahatlayarak iç çekiyorum.

Bunu yaptığım anda geri çekiliyor ve hatamı anlıyorum. Sırıttıyor, o kristal mavisi gözleri muziplikle parlıyor. Zafer. İsteddiğini elde etmişti, ama bir bakıma ben de elde etmiştim. Bu adama katlanamıyordum, ama bedenim ona karşı cinsel bir hayal kırıklığı ve çekiciliğin açık bir işaretiydi. Bu adamla şey başlatmak için çok inatçı davranırdım. Sanki bunu biliyor gibi, kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyor, dönüyor, kapıyı açıyor ve tek bir kelime bile etmeden arkasından kapatıyor. Dudaklarımı yalayıp derin bir nefes alıyorum ve az önce olanları tekrar gözden geçiriyorum.

Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum ve aynada kendime bakıyorum, şok olmuş bir halde.

Az önce uçakta parmaklandım mı?

Artık mil yüksek kulübünün bir parçası mıyım?

Tamam, belki ben de sürtük kulübünün bir parçasıyım, çünkü lanet olsun, bu çok seksiydi.

İşte o zaman bakışlarım boynumdaki pek de belli olmayan kırmızı takılıyor. Çenem çözüldü. O küçük piç az önce bana morluk mu yaptı?

BÖLÜM 5

Will

S Bazen kendinize engel olamazsınız. Birkaç dakika önce banyoda, en muhteşem sikişle sahip olan küçük, güzel bir esmerle birliktedim.

Gördüğüm en güzel gözler. Bu ve sert dili beni farklı nedenlerden dolayı heyecanlandırıyor.

Oraya gidip onu parmaklamayı mı planlıyordum? Muhtemelen, evet. Lanet olsun, eğer izin verirse onu koltuklarımızda sikeceğim, havayolu lanet olsun. Elimin üzerinde milyonlarca parçaya ayrılmasını izlemek düşündüğümünden daha tatmin ediciydi. Sadece onu bir üst seviyeye çıkarmak istedim, belki onu biraz kızdırmak. Ama bu... bu çok daha ödüllendirici ve sadece merakımın yüzeyini daha fazla çizdi, işte tam da bu yüzden geri döndüm.

Bu ve onu bu kadar mükemmel bir şekilde damgaladığım için beni azarlayacağından eminim. Ne kadar yüksek sesle bağıracağını ve bana kızdığında kaç kişiyi uyandıracağını merak ediyorum. Koltuğuna doğru yürüdüğünü fark ettiğimde boktan sırtışıma engel olamıyorum.

Perdeleri arkasından yıkıyor ve yüzümü ona döndüğümde bana ters ters bakıyor. Yukarı kaldırdığı saçları

Daha önce at kuyruğu şeklinde olan saçları şimdi omuzlarını ve büyük olasılıkla kasıtlı olarak boynunu örtüyor.

Yerine otururken bakışlarında ölümcül bir keskinlik var. Hiçbir şey söylemedi ve bunun beni cezalandırma şekli olduğuna eminim. Tabletini eline alıyor ve beni görmezden gelmeye çalışıyor ama tekrar baktığında kendime engel olamıyorum. Bunu onu heyecanlandırmak için yaptığımı biliyorum. Onun içinde olan parmaklarımı kaldırıp ağzıma sokuyorum.

Gözleri irileşiyor ve yanakları pembeleşiyor. Parmaklarımı çekiyorum ve ona doğru eğiliyorum. "Acaba diğer yanaklarını ne kadar pembeleştirebilirim?" diyorum sessizce ve elindeki tableti ikiye ayırmak üzere olduğundan emin oluyorum.

"Boynumda lanet bir morluk bıraktın," diye fısıldıyor ve fısıltısının o kadar da sessiz olmadığını fark edince etrafına bakınıyor.

Elimi kalbimin üzerine koyuyorum. "Ben de seni elimin her yerine boşalttım. Bunun bir iniş takası olduğunu düşünmüştüm."

Şakağındaki nabzın attığını görüyorum ve gülmemeye çalışıyorum. "Artık bakmayı bırakabilirsin," diyor, bakıyormuş gibi yaparak. tabletiyle meşgul.

"Peki, indiğimizde bir otel bulalım mı?" Ona kaşlarını sallıyorum, sonra kol saatimi kontrol ediyorum ve orada olmadığını fark ediyorum.

"Hayatta olmaz." Alay ediyor. "Bir anlık yanlış bir karar verdim. Bir daha olmayacak." Kendini beğenmiş bir sakinlikle avucunu açıyor ve kol saatim parmaklarının arasından sarkıyor. Sıkı bir gülümseme sunuyor. "Bir kadına ne kadar süre sonra gelmesi gerektiğini asla söyleme. Sınıfta eksik kalır."

Saati uzatırken dilimi yanağımda yuvarlıyorum. Çok ilginç. Saati çıkardığını fark etmemiştim bile, ama sonra göğsüme bastırıldığı ve bileğimi tuttuğu anı düşündüm. Ah. Zekice.

Saatimi yeniden ayarlarken benden pek memnun görünmüyor.

"Kimsin sen? Neden benimle aynı uçaktasın? Ne iş yapıyorsun ki? Yoksa zengin falan mısın?"

kendini beğenmiş pislik? Maria'yla nasıl akraba bile bilmiyorum. O çok iyi biri ve sen çok..."

"Vurmak mı?"

"Tahrik etmek daha iyi bir kelime." "Kışkırtmak mı?"

Tekrar deniyorum. "Kendini çok beğeniyor."

"Bu birden fazla kelime demek leydim. Belki de bulmaya çalıştığınız kelime kendini beğenmişliktir. Onu da duymuştum."

İçini çeker ve tekrar tabletine odaklanmaya çalışır.

Onu kızdırmadan edemiyorum. Beni yanlış anlamayın, birçok insanı kızdırmaktan zevk alıyorum, ama bunu özellikle ona yapmak eğlenceli ve... başka bir şey.

Dönüp ona bakabilmek için koltuğumu hafifçe düzeltiyorum. "Söyleyebilirsin." Ona göz kırpiyorum. "Harika parmaklarım var." Ona karşı dudaklarımı büzüyorum. "Ama ağzım? Oh adamım, tadına bakmayı seviyor, dilinin ucunda oyalanırken..." Eteğine dikkatle bakıyorum ve bacakları kapanıyor.

"Durman gerek," diyor kısık bir sesle. Omuz silkiyorum ve işimle ilgili sorusuna cevap veriyorum. Ne iş yaptığım herkes tarafından bilinmiyor ama nedense içimden ona söylemek geliyor.

"Hmmm, işimin insanların yerini tespit etmek olduğunu söyleyebilirsin." "Ne yani, ödül avcısı gibi mi?" diye soruyor.

Yüz ifadem buruşuyor. "Hayır, bunun bir sınıfı yok. Basitçe ifade etmek gerekirse, doğru miktarda para ödendiğinde herkesi bulabilirim. Bu benim uzmanlık alanım. Saklanmak isteyen biri varsa onu bulurum," diyorum ona. "Ve bunu yapmak için çok cömert bir ödeme alıyorum."

"Dalga mı geçiyorsun? Hala ailenin bodrumunda Xbox oynadığını itiraf edebilirsin, tamam mı?"

"Dalga mı geçiyorsun?" Londra'da öğrendiğim bu dili benimsemem onu eğlendirmişe benziyor. "Parmaklarımın oyun oynamada o kadar iyi olduğunu mu düşünüyorsun?" Ciddi bir şekilde sordum.

"Aman Tanrım, çok iğrençsin," diye tükürüyor.

Yüzümde bir gülümseme beliriyor. "İşim hakkında istediğine inanabilirsin. Ama aramızdaki bu sürtüşmeyi tarif etmenin tek bir yolu var."

"Biz diye bir şey yok!" diye bağırmakta gecikmez ve yanındaki kadın onu susturur. Yanakları kızarıyor.

Gülmemeye çalışarak başımı onaylamaz bir şekilde ona sallıyorum. Bu onu daha da çileden çıkarıyor. "Tamam, o zaman benim elim ve senin küçük tatlı amın. Anlatacak başka bir şey yok." Ellerimi savunurcasına kaldırıyorum.

Tableti yere bırakıyor. "Anlatacak bir şey yok. Ciddiyim, sakın kimseye söylemeye kalkma."

Küstahça omuz silkiyorum. "Beni kim dinler ki zaten? Ben... sinir bozucu ve yorucuyum, değil mi?" "Ve kendini beğenmiş," diye ekliyor.

"Ve parmaklarımı iyi kullanırım," diye hatırlatıyorum ona bir öpücük gönderip tekrar koltuğumda öne doğru dönerken. Gülümseyerek arkama yaslanıp kendimi çok daha yenilenmiş hissederken arkamdan yayılan öfkesinin sıcaklığını hissedebiliyorum.

İnsanları kızdırmak benim uzmanlık alanım ama eziyet etmek için yeni bir oyuncak bulduğumu hissediyorum.

BÖLÜM 6

Alina

Arkamda yürüdüğünü ve bakışlarını kıcımda hissettiğimi bildiğim halde omzumun üzerinden ona bakmamak için elimden geleni yapıyorum. Bahse girerim bir sonraki yüz Sırttığı dolarlar.

Kendime engel olamayıp derin bir nefes alıyorum ve tam da düşündüğüm şeyi bulmak için arkama bakıyorum: kıcıma bakıp sırtıyor. Beni bakarken yakalayamıyor, ben de hızla arkamı dönüyorum. Kendi gülümsememi silmek istiyorum. Evet, çekici biri ve bu kadar seksi birinin kıcıımı takdir etmesi gururumu okşuyor. Özgüvenimi artırıyor ama adamın tam bir pislik olması çok yazık.

Havaalanından dışarı adım attığımızda yüzüme çarpan esintiyle kendimi yeniden canlanmış hissediyorum. Anavatanımı en son ziyaret ettişimin üzerinden bir yıldan fazla zaman geçti ve dürüst olmak gerekirse bu kadar erken döneceğimi düşünmemiştim ama bu fırsat kadar iyiydi.

Bay Mavi Göz yanımda durdu. O kol saatini kontrol ederken ben sakinleştirici bir nefes daha almaya çalışıyorum.

Siyah bir araba kaldırıma yanaştığında "Asansör mü?" diye sorar. Şoför inip onu selamlıyor ve çantalarını almaya başlıyor.

"Hayır, teşekkür ederim." Uber çağırmak için telefonumu çıkardım. "Mevcut son taksi olsa bile yürümeyi tercih ederim."

"Yapmayın leydim, o kadar sert ısırمام." Göz kırıyor ve ben hemen aksini söyleyen morluğu işaret ediyorum. Alanıma tecavüz ederken kıkırdıyor. Saçımdan bir tutamı kaldırdığında donup kalıyorum ve beni damgaladığı yerde bir sıcaklık oluşuyor. "Tekrar oynayabiliriz."

Elimi göğsüne koyuyorum ve onu iterken gülümsüyorum. "Kendinle oyna. Parmaklarının ne kadar sihirli olduğunu hatırlıyor musun?" Geri çekilip beş parmağımı birden salladıktan sonra dönüp ona bir fiske vuruyorum.

Arkama bakmıyorum, çünkü bakarsam gülümsediğimi fark eder. Ve söylediği ya da yaptığı her şeyin beni gülümsettiğini bilemez.

Korkarım bu sadece onun kötü davranışlarını teşvik eder.

Banyoda neler yaptığımızı düşünürken alt dudağımı ısıriyorum. Oldukça heyecan verici olmasına rağmen, bir daha olamaz. Ve olmayacak çünkü şanslıyım ki bu piçi bir daha görmeyeceğim.

Uber'imın arkasına biner binmez indiğimi haber vermek için annemi arıyorum. Annem beni tek ebeveyn olarak yetiştirdi ve yaptığım her şeyi destekledi, bu yüzden onu her gün aramaya çalışıyorum. Amerika'ya döndüğümde onu ziyaret etmeyi planlayıp planlamadığımı soruyor, ancak programımın nasıl olacağından henüz emin değilim, bu yüzden herhangi bir söz vermiyorum. Bu sözleşmeyi kesin olarak imzalamadan bilemeyeceğim ama bana business class uçuşlar satın almaya istekliyseler, paralarını ağızlarının yerine koyabileceklerini umuyorum. Yani, sırf beni geri çevirmek için bu kadar para harcamazlar, değil mi?

Annem de uçmayı pek sevmiyor ve onu business class'ta uçurmaya gücüm yetmiyor. Onu uçağa bindirmenin tek yolunun bu olduğunu hissediyorum, süslü olduğu için değil, sadece kendi kabininde çıldırabileceği gerçeği için.

"Peki, hiç erkekle tanıştın mı? Sonsuza kadar bekar kalmazsın Alina," diyor. Bana sürekli artık hayatımın farklı bir evresinde olduğum için bekar kalmamam gerektiğini söylüyor. Evliliği ve çocukları daha ciddi bir şekilde düşünmem gerektiğini düşünüyor. Gerçi bunun artık tam olarak istediğim bir şey olduğundan emin değilim. Yıllar önce hayatımın aşkını bulduğumu düşünmüştüm ama en hafif tabiriyle işler karıştı. O zamandan beri, kendi arkadaşlığımdan ne kadar keyif aldığımı keşfettim. İhtiyaçlarımı karşılamak için birkaç kaçamak yapmanın yanı sıra, bunun ötesinde bir şey isteyip istemediğimi bilmiyorum.

Oyuncaklarım her zaman ihtiyaçlarımı karşılayabilecekken, çoğu erkeğin karşılayamayacağı kadar güvenlik sunmayan bir ilişkiyi neden tercih edeyim? Bana mantıklı geliyor.

"Hayır ve bakmadığımı biliyorsun," diye hatırlatıyorum ona.

"Otuzuna merdiven dayadın, Alina. Ben torun istiyorum." Ofluyor. Gözlerimi deviriyorum, göremediği için minnettirim.

Ona çocuk isteyip istemediğimi bile bilmediğimi söyledim. Tek gelirle beni büyütmenin onun için ne kadar zor olduğunu gördüm. Ve evet, şu anda iyi para kazanıyor olsam da, hamilelik veya yeni doğan bebek nedeniyle çalışamazsam bu durum değişebilir.

Erkekler için öylece çekip gitmek çok kolay. Annem ve benim için durum farklıydı çünkü babam bizi kendi isteğiyle terk etmedi, vefat etti ama bu onun varlığının hissedilir yokluğunu ortadan kaldırmadı.

Bana çocukluğumdan beri çalıştığı ve çok sevdiği işinden ve yeni taşınan komşularından bahsetmeye devam ediyor. Onu kontrol etmek ve iyi olduğunu bilmek güzel.

Uber şoförü karartılmış bir vitrinin önünde duruyor ve varış noktasına geldiğimizi fark ediyorum. "Selam anne, potansiyel müşterilerle buluşmaya geldim. Seni akşam ararım, tamam mı?"

"Tabii ki. Bana mekânı anlat. Bir iç çamaşırı mağazası açmak kulağa biraz müstehcen geliyor."

Gülüyorum. "Sakin ol. Henüz sözleşmeyi alıp almadığımı bilmiyoruz."

Alay ediyor. "Sanki bunca yolu seni işe almamak için geldiler. Sen en iyinin en iyisisin."

Elimde bavulumla Uber'den inerken "Teşekkürler anne. Seni seviyorum."

Telefonu kapattım ve binaya hayran kaldım. Beklediğimden daha büyük bir yer, özellikle de bir iç çamaşırı mağazası için. Karnımda bir heyecan kıpırtısı başlıyor.

Otele gitmeden önce bir uğrayayım dedim çünkü potansiyel olarak birlikte çalışacağım mekânı göreceğim için çok heyecanlıyım. Eğer beni seçmezlerse, en azından bir haftalığına New York'a dönebileceğim sanırım.

Bu tür olumsuzlukları kendimden uzaklaştırıyorum. Neler yapabileceğimi biliyorum ve annemin sözleri karşısında dudaklarıma bir gülümseme yerleşiyor. Sen en iyinin de iyisisin.

Uber şoförüm gittiğinde gülümsemem uzun sürmüyor ve önünde park etmiş siyah arabanın ürkütücü bir şekilde Will'in bindiği arabaya benzediğini fark ediyorum. Elbette değil.

Açık bırakılmış ön kapıya doğru yürürken sertçe yutkunuyorum. İçeri girdiğimde gördüğüm ilk şey, ön tezgâhın yanında duran ve kemerini düzelten üstsüz Will oluyor. Bakışlarım kaçınılmaz olarak vücudunun ön kısmında geziniyor, her çıkıntıyı ve çukuru tarıyor. Hay sikeyim.

Başka bir adam ona bir gömlek uzatıyor. Will gömleği almak için başını kaldırdığında beni fark ediyor ve dudaklarında şeytani bir gülümseme belirliyor, o tek gamze oluşuyor.

"Leydim, başardınız." Bu kelimeyi duyduğumda yüzüm buruşuyor ve bu noktada bunu sadece beni kızdırmak için kullandığını biliyorum. Ama ikinci adamla göz göze geldiğimde bunu belli etmiyorum. Parlak, karizmatik bir gülümseme sunuyor ama yaklaşımadan önce Will ile benim aramda kısa bir bakış atıyor. Çok pahalı beyaz bir takım elbise giymiş. Ve Will'den daha güzel olduğunu söyleyebilir miyim? Will kesinlikle çekici. Sadece farklı türde bir çekici, kenarları biraz daha sert, oysa önümde duran bu adam çok temiz kesimli ve güç ve para.

"Ben Dawson Taylor. Will bana çalışmalarınızdan bahsetti. Sizinle çalışmayı dört gözle bekliyorum." Bana elini uzatıyor ve ben de bize katılmak üzere hareket eden Will'i bilerek görmezden gelerek elini sıkıyorum.

Neden burada ki?

"Sonunda sizinle tanışmak çok güzel ve bu bebeğin nasıl bir potansiyele sahip olduğunu görmek beni heyecanlandırıyor," diyorum dükkânın etrafına bakarak. Tam o sırada Will benim alanıma giriyor, çünkü Tanrı bu herifin görmezden gelinmesini yasaklıyor.

"İçeri girdiğinde neden yarı çıplak olduğumu sormayacak mısın?" diye sorar.

Bakışlarım, sanki önünde gerçekleşen en sıradan alışverişmiş gibi bizi izleyen Dawson'a kayıyor. Eğer Will'i tanıyorsa, muhtemelen onun pek de arzu edilmeyen bok karıştırıcı kişiliğini de biliyordur.

Bir elimi saçlarımın üzerinde gezdiriyorum ve uzun buklelerimin boynumda belli bir pislikten kalan büyük morluğu kapattığından emin oluyorum.

"Pek sayılmaz. İş için buradayım. Peki sen neden buradasın?" Profesyonel kalmak için elimden geleni yaparak soruyorum.

"O kadar uzun süre bakarken ilgileniyor gibiydin," diyor kibirli bir gülümsemeyle ve ben de onu ölümcül bir bakışla kısıtıyorum. "Uzun zamandır gömleksiz bir erkek görmediniz mi leydim?" Üstteki dört düğmesi hâlâ gelişigüzel açık, altındaki sıkı kasları ortaya çıkarıyor ve omzundaki yara izini fark ediyorum.

Will'i görmezden gelerek Dawson'a dönerken sıkı bir gülümsemeyle dişlerimi sıkıyorum. Bu ikisi arasındaki ilişkinin ne bilmiyorum. En iyi ihtimalle arkadaş olduklarını umuyorum çünkü bu yaptığım en garip danışma. Özellikle de tek yapmak istediğimin Will'i boğmak olduğunu düşünürsek.

"Demek alan burası?" Kişisel alanımı işgal etmekten hoşlanıyor gibi görünen Will'den bilerek uzaklaşarak Dawson'a soruyorum. Arkamdan kıkırdadığını duyabiliyorum.

"Evet, işte bu." Dawson da aynı şekilde Will'i görmezden gelir.

Mekâna bakıyorum ama bir yandan da Will'in neden burada olduğuna dair zihnimdeki takırtılar dikkatimi dağıtıyor. Bana kapıda bir adım attırdığı için mi? Yine de burada olmasına gerek yok. Bu adamı bir daha görmeyeceğimi sanıyordum, neden hâlâ onunla uğraşmak zorundayım? Uçaktaki karşılaşmamızı düşünürken içime dolan sıcaklığı bastırmaya çalışıyorum.

Arka kapı açılır ve uzun, bal rengi saçları olan minyon bir kadın içeri girer. "Özür dilerim, geciktim. Birkaç müşteri kafede oyalandı." Beni fark ettiğinde gülümsüyor ve güzelliği karşısında gözlerim kamaşıyor. Az önce Grand Central Station podyum modeline falan mı adım attım?

Dawson ve kadın birbirlerine doğru hareket ediyor - çekilmek muhtemelen daha iyi bir kelime- adam eğilip kadını tutkuyla öpüyor. Gözlerimi kaçırıyorum, izlememem gereken bir şeyi izlediğimi fark ediyorum.

Will omzumun üzerinden, "Her oluyor," diyor.

"Sana sormadım," diye fısıldayarak karşılık veriyorum. "Peki sen neden buradasın?"

El ele yürürken Dawson, "Bu benim karım Honey," diyor. Will'i görmezden geliyorum ve onlara gülümsüyorum.

"Sizinle tanışmak çok güzel," diyor Honey. Elimi uzatıyorum ve o da kesinlikle gülümsüyor. "Will sizi önerdiğinden beri sosyal medyada sizi takip ediyorum. Tasarımlarınız çok güzel. İşin arkasındaki sanatçıyla tanışmak inanılmaz."

Yanaklarım kızarıyor ve dudaklarımı okşayan gülümsememe engel olamıyorum. "Vay canına, çok teşekkür ederim. İkinizle birlikte çalışacağım için gerçekten heyecanlıyım." Kendini beğenmiş görünen Will'e yan gözle bakmaktan kendimi alamıyorum. Tamam, herif bu işte bana gerçekten yardım etti ama bunu bilmesinden ve kendimi ona borçluymuşum gibi hissettirmesinden nefret ediyorum.

"Fotoğraf makinemi çıkarıp mekânın birkaç fotoğrafını çekmemin sakıncası var mı?" Çantama uzanmaya başlamışken soruyorum.

"Elbette. İstedğin kadar zaman ayırabilirsin," diye teklif ediyor Dawson, zaten karısıyla meşgul. Çantamı açmaya gidiyorum ama Will onu alıp benim için tezgâha taşıyor. Ona sıkı bir gülümseme sunuyorum. Evet, bu bir centilmenlik. Aynı zamanda sinir bozucu mu? Evet, ama sadece bu adam olduğu için.

Gömleğinin altındaki sıkı kaslara bir kez daha bakıyorum ve fısıldıyorum, "Gömleğini yukarı kaldır."

"Neden seni bu kadar rahatsız ediyor? Seni tahrik mi ediyor?" Honey öksürüyor ve onu duyduklarını biliyorum. "Yanakların yine pembeleşmiş ve görmek istediğim yanaklardan değil."

Lanet olsun.

"Gidebilir misin?" Çantamı açıp fotoğraf makinemi çıkarırken ona sırtımı dönüyorum.

"Neden? Benim yanımdayken kendini tutamıyor musun?" diyor tezgâha yaslanıp şaşırtıcı bir şekilde gömleğinin düğmelerini iliklerken. Yardım edemiyorum ama ellerindeki damarları fark ediyorum ve içimden kendimi tokatlıyorum çünkü bu kadar seksi görünmemeliler.

"Burada çalışmaya çalışıyorum. Hizmetimi arkadaşlarına tavsiye ettiğin için minnettarım ama neden burada olduğunu anlamıyorum." Onun alanına girdim ve sesimi alçalttım. "Bu işi gerçekten istiyorum ve senin burada eşeklik etmen yüzünden mahvolmasını istemiyorum."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve gömleğine bakıyor. "Lekeydi."

"Ne?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Gömleğimde." Daha yakına eğiliyor ve bedenim geriliyor. "Üzerinde ruj izleri vardı, büyük ihtimalle esmer bir kızın göğsüme doğru sertçe nefes alıp verirken parmaklarımın üzerinde parçalanmasından kalma."

Yüzüm tekrar kızarıyor ve amım çarpmaya başlıyor.

Hayır, hayır, hayır.

Şu anda hafıza şeridine gitmiyoruz. Tezgahı itiyor ve ben de rahatlamış bir şekilde

ve mekanın ilk fotoğrafını çekmek istiyorum. Şu anda sadece objektifimin arkasına saklanıp ölmek istiyorum.

Kendi aralarında konuşurlarken diğerlerine pek dikkat etmiyorum. Zaten fikirlerin büyüüne kapılmış durumdayım. Alan çok büyük ve düzen biraz basit, ama düzeltilemeyecek bir şey değil. Giyinme odalarının oldukça geniş olduğunu fark ediyorum, hatta bir makyaj odası bile var.

Burası sıradan bir iç çamaşırı mağazası değil; burası bir deneyim satıyor. Ve deneyimler benim en iyi yarattığım şeydir.

Dükkânın önüne döndüğümde, üçünün tezgâhın yanında durup konuştuklarını fark ediyorum. Tertemiz giyinmişler ve aşına olmadığım türden bir zenginlik yayıyorlar. Ama hepsi de kendi büyüleyici. Fotoğraf makinemi kaldırıyorum ve referans için bir fotoğraf çekiyorum. Bir mağaza sahibinin tarzından ve kendini sunuş biçiminden onun hakkında çok şey anlayabilirsiniz ve eminim ki bu mağazaya koyabileceğim Honey ve Dawson'a ait bazı unsurlar vardır.

Fotoğrafi çektiğim anda Will'in bakışları bana kayıyor ve sırtarak, "Daha azı için insanları öldürdüm," diyor. Şok oldum çünkü bu ifadede tehditkâr bir şeyler var. Bunu şaka olsun diye söylüyor ama... Gerçekten kimseyi öldürmediği kesin.

Neden bunu düşünüyorum ki? Uçuştan dolayı yorgun olmalıyım.

Arkamı dönüp fotoğraf çekmeye devam ederken, kafası tıraşlı, tamamen siyah giymiş bir adam dükkâna giriyor. Adam içeri girdiğinde içimde bir tedirginlik dalgası yayılıyor. Bu adam kesinlikle bir katile benziyor. Tavrında vahşi bir şeyler var. Will'in onu görünce heyecanlanması ve İngiliz aksanını kalınlaştırması hiç de şaşırtıcı değil.

"Seni lanet piç! Beni o kadar özledin ki ziyaret etmek zorunda mı kaldın? Kendine bile yardım edemedin." Kolunu adamın omzuna atmak ister ama yeni gelen adam kolunu savurur.

"Siktir git," diyor adam hafif bir aksanla. Sanırım Rus aksanı. "Dawson'ı görmeye geldim. Konuşmamız gereken bazı işler var."

Will, sanki toplantı uğursuzmuş gibi ıslık çalar.

"Beni şahsen bulmanı beklemiyordum Alek," diyor Dawson, bakışlarına ulaşmayan karizmatik bir gülümsemeyle. Gerginlik hissediliyor ve yeni gelen Alek

-Başka bir şey söylemiyor. Az konuşan bir adam olduğu izlenimine kapıldım.

"İhtiyacım olan her şeyi aldım," diye açıklıyorum, bu garip gerginlikten kurtulmak için elimden geleni yapıyorum. "Otele döndüğümde bazı fikirleri bir araya getirmeye başlayacağım. Kaba bir taslak göndersem yarın işinize yarar mı?" Dawson'a soruyorum.

"Oh, daha yeni geldin. Birkaç gün sürebilir. Lütfen acele etme," diyor Honey parlak bir gülümsemeyle ve Dawson da ona katılıyor. Ben de gülümsemekten kendimi alamıyorum; böylesine güçlü bir adamın "karısının serçe parmağına sarılmış" olduğunu görmek güzel.

"Sorun değil, gerçekten. Bu yüzden beni uçurdun." Fotoğraf makinemi çantama geri koyuyorum. "E-postanız bende var, fikirlerinizi göndereceğim. İlham aldığın ya da eklememi istediğin fikirler varsa bana bildir. Ve konseptin bazı yönlerini beğenmezseniz, lütfen bana bildirin."

"Her şey sana bağlı. Senin kararlarına güveniyoruz, bu yüzden en iyi olduğunu düşündüğün şeyi yap," diyor Dawson elini Honey'nin beline koyarken.

"Ya aklımdaki şeyi beğenmezsen?" Soruyorum, çünkü bu işi gerçekten istiyorum.

"Oh, yapacağım. Honey bana videolarınızdan birkaçını gösterdi ve şimdiye kadar yaptığınız hiçbir işi beğenmedim. Neler yapacağını görmek için sabırsızlanıyoruz."

"Bu da benim kartım." Honey bana fırına benzeyen bir yerin kartvizitini uzattı. "Eğer buralardaysanız, bir uğrayın. Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

"Teşekkür ederim, minnettarım." Kartı cebime koydum. "Peki, öğleden sonranızın tadını çıkarın, ben de kısa süre içinde bazı fikirler göndereceğim."

Çantamı almaya gidiyorum ama Will onu alıyor. Arkadaşlarının önünde olay çıkarmak istemediğim için dişlerimi sıkıp gülümserken şakaklarım zonkluyor. Bu herif neden bu kadar ısrarcı?

Ben çıkıyorum, Will de beni takip ediyor.

BÖLÜM 7

Will

" "Seni sonra ararım, aşk çocuğu." Bana ölümcül bir bakış fırlatan Alek'e el sallıyorum. Beni gizliden gizliye sevdiğini biliyorum. O

Bir keresinde beni omzumdan vurduğunu kanıtladı. Ben ona aşk ısırtığı diyorum.

O buna siktir git ısırtığı diyor.

Herkesin görüşü kendine ama hepimiz haklı olduğumu biliyoruz.

Alina kollarını göğsünde kavuşturmuş kaldırımında duruyor ve bir Uber çağırıyor. Bu sırada benim arabam orada duruyor, bekliyor.

Yanında durup bavulu aramıza yerleştirirken, "Seni ben götürüyüm," diye ısrar ediyorum.

"Şoförünüz var, yani teknik olarak arabayı siz kullanmıyorsunuz," diye karşılık veriyor, gözlerini telefonundan ayırmadan.

"Tamam, şoförüm sizi götürsün. Arabada el ele tutuşabiliriz." Ona göz kırpıyorum.

Yeşil gözleri benimkileri buluyor ve daralıyor. "Hayır."

Ona doğru eğiliyorum ve her hareketimin farkında olmasının tadını çıkarıyorum, zehirli diline rağmen vücudu her zaman ona ihanet ediyor, özellikle de bu kadar yaklaştığımda. Beni istediği kadar uzaklaştırabilir ama vücudu her seferinde bana tepki veriyor. Tıpkı benimkinin ona yaptığı gibi.

"Tadın hâlâ dudaklarımda," diye fısıldıyorum ve nefesi kesiliyor.

Döndüğünde ağızlarımız birbirine yaklaşıyor ve çenesinden tutup onu kendime çekmek istiyorum. Ama o uzaklaşıyor.

"Neden buradasınız? Bu sözleşmeyi gerçekten istiyorum. Anlıyorum, belki arkadaşlarınla falan takılıyordun ama bu benim işim ve bunu çok ciddiye alıyorum."

"Bunu görebiliyorum," diyorum sırtarak. "Benim de burada, New York'ta bir işim var. Zamanlama böyle işledi."

Bana dik dik bakıyor. "Bak, uçak olayı eğlenceliydi ama burada bitiyor. Seni becermeyeceğim."

" ya senin ağzın?" Dudaklarına soruyorum. Gözyaşları yüzünden akarken, sikimi ağzına alırken nasıl görüneceğini hayal edebiliyorum.

Ağzı kapanıyor ve gözlerini kaçırıyor. Kesinlikle mükemmel.

Dükkanın ön kapısı arkamızdan açılıyor. Alek dışarı çıkarken Alina bir adım daha uzaklaşıyor ve sert bakışları bana çarpıyor.

"Ondan uzaklaşmak için bir araca ihtiyacın var mı?" Alek ona soruyor ve ben de ona sırtıyorum.

"Alek, ama. Eğer beni arabanda istiyorsan, tek yapman gereken sormaktı." Ona göz kırpmıyorum ama etkilenmemiş görünüyor.

"Pek çok insanı kızdırmışa benziyorsun," diyor Alina nefesinin altından.

"Ben de pek çok insanı işten çıkarıyorum" diye cevap veriyorum.

Keskin bakışları bana çarpıyor ve bir araba köşeyi dönerken rahatlamış görünüyor. Gerçek şu ki, yıllardır dürüst bir konuşma yapamadım. Çok yakından bakmamaları için herkesi bir kol mesafesinde tuttu ve sonunda soru sormayı bıraktılar.

Alina, Alek'e "Teklifin için teşekkürler ama Uber'im burada," dedikten sonra bavulunu alıp arkasına bakmadan uzaklaşıyor.

Bir kez bile arkasına bakmamasından nefret ediyorum.

Arabaya binişini izliyorum ve plakayı not alıyorum. Bu bir alışkanlık, gerçekten.

Alek yanıma yaklaşıp eldivenlerini düzeltiyor. "Görünüşe göre kendi belanı bulmuşsun."

"Eğer gerçekten bela isteseydim, eldivenlerini çıkarır ve seni bana dokunmaya zorlardım."

Belli ki omurgasından aşağı bir ürperti akıyor ve ben gülüyorum. Tetikçi ve karaborsa müzayedecisinin kendisine sadece bir kişinin dokunmasına izin verdiği herkesçe bilinir; o da karısıdır. Bu adam dünyadan ve içindeki herkesten nefret ediyor, iki istisna dışında: muhtemelen ondan daha deli olan ikiz kız kardeşi Anya ve karısı Lena.

Bugün hâlâ insanların ona dokunmasından neden hoşlanmadığını bilmiyorum ama şeytanlarının geçmişinde kalmasına izin verecek kadar ona saygı duyuyorum. Yeterince isteseydim bu bilgiyi elde edebilirdim ama hepimizin mezara götürmeyi tercih edeceği şeyler vardır. Sanırım Alek ve ben garip bir şekilde zıt kişilik spektrumlarındaydık, o dünyayı uzak tutmak için diğerlerine karşı soğuk ve sessizdi ve ben asla ciddiye alınmamalıydım. İşim dışında tabii ki.

Başlarda onu kızdırmamam konusunda uyarılmıştım, ancak şimdi onunla uğraşmayı komik buluyorum, bu yüzden asla duracağımı sanmıyorum.

"Tasarımcıyla neden bu kadar ilgileniyorsun?" Alek soruyor ve bugün bu kadar çok konuşması beni neredeyse şok ediyor. Genelde az konuşan bir adamdır. Belki de gerçekten bana aşık olmaya başlamıştır.

"Bugün çok konuşkansın."

"Ve sen sorudan kaçıyorsun." Adil.

Ellerimi cebime sokuyorum ve rahatça omuz silkiyorum. "Onu merak ediyorum."

"Meraklı olmak asla iyi bir şey değildir." Doğru. "Londra'daki son işin beklediğinden daha uzun sürdü. Hedefini bulmakta zorlandın mı? Bunamaya mı başladın?"

Buna gülüyorum. Aleksandr Ivanov'un bir kişiliği olduğunu keşfedenlerin sayısının çok az olduğunu düşünüyorum.

Mizah. "Hedefimi buldum. Bu arada beni eğlendirecek bir Şey de keşfettim," diyorum ve Alina'nın durduğu yeri işaret ediyorum.

Arabasına doğru yürümeden önce, "Döndüğün süre boyunca benim yerime seni eğlendirdiği sürece, kalmasından çok memnun olurum," diyor.

Bunun ne kadar doğru olduğunu merak ederek sırtıyorum. Bu merakı gidermek için ne kadar ileri gidebilirim?

Yıllardır kimse dikkatimi çekmedi. Bu yüzden ilgimi tatmin etmek söz konusu olduğunda, gereken her Şeyi yapacağım sonucuna vardım... en azından belli bir esmer için.

BÖLÜM 8

Alina

Y Benimle dalga geçiyor olmalısın.

Sanki bu adamdan kurtulamıyorum.

Will çantalarıyla lobiye girdiğinde, oteldeki resepsiyon görevlisinden oda anahtarımı alıyorum.

Masanın arkasındaki kadına kibarca teşekkür edip asansöre doğru ilerlerken çenem sıkılıyor. Ayaklarım birbirine vuruyor ve ona doğru bakmamaya özen gösteriyorum. Şimdi onun "insanları takip etme" işine inanmaya başlıyorum. Yoksa bu düpedüz sapıklık mı? Dawson ve Honey'nin beni bu otele yerleştirdiğini nereden biliyordu? Onlara mı sordu?

Elbette, bu bir tesadüf değil. Yoksa kibirli mi davranıyorum? New York'un her yerinde otel var, ikimizin de aynı otele gitme ihtimali ne olabilir ki?

Burada durup bekledikçe daha da öfkeleniyorum. Bir yanım arkamı dönüp ona olan öfkemi kusmak istiyor, diğer yanım ise bunu yaparsam bana tekrar dokunmasına izin vereceğimden korkuyor. Ve bunun en kötü yanı da bundan zevk alacak olmam.

Bu pislik.

Asansörün kapıları açıldığında ve yaşlı bir çift dışarı çıktığında, içeri girerken iç geçiriyorum. Kapılar kapanmaya başladığında,

Anında rahatladım, ta ki bir el onları durdurmak için ittiğinde açılana kadar. Bay Mavi Göz şeytani bir sırıtışla orada duruyordu.

Eğer biri benden Will'i tarif etmemi isteseydi, bunu yapmak çok kolay olurdu. Çok karizmatik, hatta çekici biri. Ama o banyoda eteğimi yukarı kaldırırken, o mavi gözlerinin buz gibi olduğunu gördüm ve ona bir şey oldu. O çok güzel, kelimenin tam anlamıyla. Herkes ona bakar ve şöyle düşünürdü: Kahretsin, bu muhteşem bir adam. Etkilemek için giyinir, gözleri sizi hipnotize eder ve şu anda beni etkilemeye çalıştığı o sırıtış, külotunuzu düşürmenize neden olur. Ama aynı zamanda başkalarının görmesine izin vermediği daha karanlık bir tarafı olduğunu da hissediyorum. Hepsinden önemlisi, beni kızdırma çabalarında ısrarcı.

Kötü çocukla da birlikte oldum, iş adamıyla da. Hatta komik adamla bile birlikte oldum. Bu ilişkilerin hiçbiri yürümedi. Sadece ben mi böyleydim bilmiyorum. Yani, olabilir. Ben çok seçici bir insanım. Ama karşımda duran bu adam kadar kendine güvenen biriyle birlikte olmadım. Ve tek yapmak istediğim yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi silmek.

"Herkes benden kaçtığını düşünürdü," diyor asansöre adım atarken. Kapılar kapanırken yanımda duruyor ve küçük alan gerilimle elektrik yüklenmiş gibi hissediyor.

"Herkes beni takip ettiğini düşünür," diye karşılık veriyorum. "Ya da belki bir sapıksındır."

"Sizi dünyanın her yerinde takip edebilirim. Size söyledim leydim, benim işim bu."

Bana her leydim dediğinde şakaklarım zonkluyor.

"Ben de beni rahat bırakmadığın için senin çok fazla boş vakti olan biri olduğunu sanıyordum."

"Seni yalnız bırakmamı istediğini sanmıyorum," diye mırıldanıyor ve bu sefer ona bakıyorum. Kendinden emin ve bakışları dudaklarıma doğru kayıyor. Etrafımızdaki gerginlik daha da artıyor,

ve onun vücudunun uçakta bana hissettirdiklerini hatırlıyorum.

Şimdi onun alanına giriyorum, elimi karnında gezdiriyorum. Bu tişörtün altında kendini muhteşem hissetmiyorsa ne olayım, ama ona bakarken tatlı tatlı gülümsüyorum. "Kız kardeşinin tüm arkadaşlarına bunu mu yapıyorsun? Onları listeden silmeye falan mı çalışıyorsun?"

Eğiliyor, dudakları dudaklarıma çok yakın. "Seni çekici bulmak ve seni becermek istemek çok mu kötü?"

Yaklaşmak için parmak uçlarımda yükselirken dudaklarımı çenesine değdiriyorum. "Evet, çünkü ağzını her açtığında her şeyi mahvediyorsun."

Kıkırdıyor. "Ağzımı tıkamak ister misin, aşkım?"

Kalbim hızla çarpıyor çünkü lanet olsun, onu kızdırmak istesem de aynı ölçüde gerginlik hissediyorum. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirmek çok kolay olurdu. Onu öpmek. Onu becermek.

Kahretsin, bunu istiyor muyum?

Ama sonra kapılar açılınca geri çekiliyorum. "Beni düşünürken kendinle oynamanı istiyorum. Çünkü ben senin için sadece bir fantezi olacağım."

Dudaklarını yalıyor ve sonra yüzünde yavaş bir gülümseme beliriyor. "Ateşle oynuyorsunuz leydim."

Rahatça omuz silkiyorum ve kapıya doğru bir bakış fırlatıyorum. "Bir yerde olman gerekmiyor mu? Git hadi."

Dışarı çıkarken reddedilmekten memnun bir şekilde neredeyse kafası karışmış görünüyor. Kapılar kapanmak üzereyken elini içeri sokarak kapıyı durduruyor. "Oda dört on, daha sonra sıkılırsan ve başka bir serbest bırakmaya ihtiyacın olursa diye."

Elini çekip kapılar kapandığında ona bir kuş işareti yapıyorum.

O gittiğinde, gülümsemekten kendimi alamıyorum. Odasına gitme zevkini ona asla tattırmam.

Sorun şu ki, hiç tatmin olmadım. Kukum çarpıyor ve tenim elektrikle dans ediyormuş gibi hissediyor. Bunların herhangi birini, bir yere monte etmeden nasıl çektim bilmiyorum.

ve ona ne kadar tahammül edemediğimi düşününce hiç mantıklı gelmiyor.

Kapılar altıncı katta açılıyor ve kendi kapıma geldiğimde daha da telaşlanıyorum. Anahtarım çalışmıyor ve sinir bozucu bir şekilde kilidi açana kadar kaydırmaya devam ediyorum. Oda çok güzel ve bütçeden hiç kısmadıklarını söyleyebilirim. Ama şu anda iş düşünemiyorum çünkü zihnim mavi gözlü bir İngiliz'e ve onun gibi bir adamla yapabileceğim her şeyin keskin farkındalığına odaklanmış durumda.

Kahretsin, rahatlamaya ihtiyacım var ama ona bu zevki tattırmayacağım. Eşyalarımı yatağa şiltenin üzerine yığılıyorum, üzerimi değiştirme zahmetine bile girmeden bir sürü anı bombardımanını uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Boynumu öpüyor. Elleri
eteğimde.

Sikeyim.

Daha fazlasını isteyerek ve ihtiyaç duyarak ileri geri savruluyorum.

Ama bu bir hata olurdu ve ben de günün yorgunluğuyla
uykunun beni ele izin verdim.

Ve o pisliği hayal ediyorum.

Lanet Will.

BÖLÜM 9

Alina

kapımın çalındığını duyduğumda sarsılarak uyandım. Telefonumu ararken gözlerimi ovuşturuyorum ve sabah olduğunu fark ediyorum.

Kapı çalmaya devam ediyor ve ben inliyorum çünkü bu yataktan kalkmak istemiyorum. Dün gece biraz kestirdikten sonra proje üzerinde çalışmaya niyetliydim ama meğer bayılmışım. Hayatımda uyuduğum en rahat yatak bu ve bundan sonra seyahat ettiğimde sadece bu otellerde kalmak istiyorum.

Ayağa kalkıp esniyorum ve önceki günden kalma buruşuk kıyafetlerime bakıyorum. İç çekerek kapıyı açıyorum, gözlerimi ovuşturuyorum ve düzgünce açtığımda Will'in yüzündeki bok yiyici sırıtışı görünce yüzümü buruşturuyorum.

Kaşlarını kaldırarak bana bir göz atıyor ama dikkatimi elindeki iki fincan kahveye çekerken hiçbir şey söylemiyor.

"Çılgın bir gece, ha?" Bana bir kahve ikram etti. "Günaydın bu arada."

Kahveyi alıp geri çekilirken tekrar esnedim ve kapıyı yüzüne kapattım. Kapının diğer tarafından kıkırdıyor. Kahve dudaklarıma değdiğinde inlemeye başlıyorum.

Kahretsin, tadı çok güzel.

"Genellikle kadınlar teşekkür eder," diye sesleniyor kapıdan.

"Git ve öl," diye bağıryorum gözlerimi tekrar ovuştururken. Sabah insanı olmadığımı söylediğimde, bu yetersiz bir ifade. Özellikle de olgunlaşmamışlığımı bu kadar kolay alevlendiren, bok yiyen, sırtan bir pislikle. Beni sinirlendiriyor ama her meydan okumasını ısırdığım gerçeğini de inkâr edemem. Oynamak istediğim kadar onu boğazlamak da istiyorum. Ve derimin altına girmesinden nefret ediyorum. Çileden çıkarıcı bir şekilde.

"Ama sadece ellerimin bacaklarının arasında olduğunu ve ağzımı kullanmadığımı düşünürsen beni çok özlersin." Duraksıyor. "Henüz."

Gözlerimi kısarak kapıya doğru bakıyorum, çünkü ruh halime rağmen onu görmezden gelsem bile eminim. Bir yudum daha aldığımda, kahvemi tam da böyle sevdiğimi fark ediyorum. Peki oda numaramı nereden bulmuş?

Kapıyı geri çekip açtığımda onu kapının pervazına yaslanmış, hâlâ sırtırken ve kahvesini dudaklarına götürürken buluyorum.

"Kahve siparişimi ve oda numaramı nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Bütün günümü sikimle oynayarak ve seni düşünerek geçiriyorum, unuttun mu?" Verdiği cevap karşısında gözlerimi deviriyorum.

Bu adam çekilmez.

"Günü birlikte geçirmeye ne dersin?" diye öneriyor.

"Neden kendim için bunu isteyerek seçeyim ki?" Alay ediyorum.

Will gibi bir adam tarafından takip edilmek gurur verici. Ama bunun hiçbir şekilde iyi bitmeyeceğini biliyorum. Uçuştaki karşılaşmayı birden fazla kez düşünmüş olsam bile. Bunu bu küstah herife itiraf edeceğimden değil.

"Böylece seni daha sonra becerdiğimde kendini o kadar kopuk hissetmezsin."

Henüz tam olarak uyanmamış olabilirim ama uyanırken bile bu adamın sahip olduğu özgüvene inanamıyorum. Özellikle de o her zamanki sırtışıyla. Suratına bir tokat atmak istiyorum. Potansiyel olarak suratını da sikkem. İçimden homurdanıyorum; bu adam çekilmez biri ve bu

cazibeye kapılmamalıyım.

"Bu diğerkadınlar da işeyarıyor mu?"

Omuzlarını rahatça silkiyor. "Dürüst olmak gerekirse, bunu başka hiç kimse üzerinde denemedim. Sen özel bir durum gibi görünüyorsun."

Başımı arkaya atıp kahkaha atıyorum, kahveme sarılıyorum. Bu adam.

Durduğumda gözyaşlarımı yüzümden siliyorum.

"Özel" mi? Haklısın. Ben ." Kapıyı tekrar yüzüne kapattım. Kıkırdadığını duyabiliyorum ve ona karşı karışık duygular hissetmekten kendimi alamıyorum.

Seksi mi? Evet.

O bir seri katil mi? Muhtemelen.

Bir iz sürücü olduğunu söyledi ve bunun ne anlama geldiğini gerçekten bilmiyorum, ama bu adam hakkında merak uyandırmak istemiyorum. Yıllardır sadece seks yapıyorum ve kesinlikle gün boyu erkeklerle takılmıyorum. Özellikle de odaklanmam gereken yeni bir proje varken.

Yatağımın kenarına oturup dükkânda çektiğim fotoğraflara göz gezdiriyorum. Acaba Maria'yı arayıp kardeşinden bahsetsem ve geri çekilmesini istesem mi diye düşünüyorum. Ama bunu yaparsam, bu işi alma şansımı mahvedebilir mi?

Beni ölçüsüz bir şekilde sinirlendiriyor ve bunun nedeni onu yumruklamak mı yoksa becermek mi istediğime karar verememiş olmam.

İkisinden de biraz olduğuna eminim.

Kahvemden bir yudum daha alıyorum ve aklımda mekânla ilgili fikirler uçuşmaya başlıyor. Çantama uzanıyorum ve tabletimi çıkarıyorum. Farklı renk şemaları ve paletleri arasında gezinirken birkaç fikir oluşmaya başlıyor.

Sihir burada başlıyor. Duş sonraya kalabilir.

BÖLÜM 10

Will

S Baharatlı biri olduğu kesin. Ve hoşuma gidiyor. Bütün sabah ona övgüler mırıldanıyorum.

"Gülümsemeyi keser misin? Bu beni her zamankinden daha çok korkutuyor," diyor River yeni sevkiyatını incelerken.

River Bentley ile yıllardır çalışıyorum. Birinin bulunmasına ihtiyaç duyduğunda, onun adamı bendim. Geçtiğimiz yılı Amerika'da, ağırlıklı olarak New York'ta geçirdim çünkü burada kazanılacak çok para vardı. Ama aynı zamanda onu ve özellikle de Alek'i kızdırmaktan büyük zevk alıyordum. Ayrıca, hala bir bavulla yaşıyor olsam bile, yıllardır en çok yerleştiğim yerdirdi. Bir yerde çok uzun süre kalmazsam kimse soru sormuyor, kimse daha derinlere inmeye çalışmıyordu. Şeytanlarımdan haberdar olan tek kişi River'dı ama hiç sormadı. Eğer sorsaydı, etrafta kalacağımdan pek emin değildim.

"Biriyle yattın mı yoksa?" diye soruyor eğilip levyeyle bir sandığı açarken.

"Hayır," diye cevap veriyorum boktan bir sırıtışla.

Sonra bana baktı. "Alek bana gözünün Dawson için çalışan esmer bir kızda olduğunu söyledi. Bu doğru mu?"

Diğer kutulardan birine yaslanıyorum. "Az konuşan bir adam olarak dedikodu yapmayı seviyor gibi görünüyor. Sence kıskanıyor mu?"

River başını sallar ve kıkırdar. "Sadece karımın kardeşini çok fazla kızdırma, tamam mı? Ne yani, bu kadından hoşlanıyor musun? Onu becermek istemekten daha fazlası mı?" diye sorar.

"sayılmaz. Sadece benimle yatmıyor."

"Ah. Hayır duymaya alışık değil misin?" diye dalga geçiyor levyeyi bırakırken. Sandığın içine uzanarak bir silah çıkarır ve takdirle inceler.

"Alek'in teklifimi hâlâ kabul etmediğini düşünürsek, hayır cevabını duymaya alışkınım," diyorum ve River başını sallayarak gülüyor.

"Senin ve Alek'in tuhaf bir ilişkiniz var, anlamak istemediğim bir ilişki."

İşin aslı, Alek'i gaza getirmeyi çok seviyorum çünkü bunu yapmak çok kolay.

"Garip değil, sadece beni sevdiğini anlaması daha uzun sürüyor." Silahı yerine koyup bir sonraki sandığa gidip işlemi tekrarlarırken göz kırpyorum.

"Sen öyle diyorsan." Başını sallıyor. "Ona işi de sen buldun. O bunu biliyor mu?"

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Alek," dedi. "Alek ve Dawson'ın iş ortağı olduğunu biliyorsun."

"Hmm."

"Ayrıca uçuşunu ve otel odasını ödediğinizi duydum. Çok tatlısın. Bütün bunlar sadece onu becermek için miydi?"

"Onun gibi bir şey."

Alnı kırışıyor ama bana başka soru sormuyor. Onu başkalarının ilişkilerini önemseyen bir romantik olarak düşünmemiştim. Öte yandan, onun ve karısı Anya'nın ön sevişme yöntemi arabalarını ateşe vermek gibi görünüyor, bu yüzden kesinlikle flört tavsiyesi için ona başvurmayacağım.

"Gerçekten yardım edecek misin yoksa orada dikilip güzel mi görüneceksin?" diye soruyor, tam o sırada telefonum çalmaya başlıyor.

cep.

"Oooh, gerçekten yardım etmek istiyorum ama önce bu telefona cevap vermem gerekiyor," diye yalan söylüyorum. Aslında geçen hafta boyunca bu telefondan kaçtım ama ağır işleri yapmaktan kurtulmak için iyi bir bahane gibi görünüyor. Ayrıca, River yeterince büyük bir adam ve bunlar onun silahları. Ona bir şey olmaz.

Uzaklaşıyorum ve çağrıya cevap veriyorum.

"Nihayet. Bir haftadır seni arıyordum," diyor hattın diğer ucundaki adam öfkeyle. Açık bir sandıktan silahlardan birini alıp hayranlıkla inceliyorum.

"Bay Percy, bu zevki neye borçluyum?" Ben soruyorum. Bu puştan hiç hoşlanmıyorum.

"Kaltağımı buldun mu? Sana bir ton para ödedim, sonuç alsan iyi olur, serseri."

Gülmemeye çalışıyorum. Punk mı? Artık bunu kim söylüyor ki? "Bana ödediğin şey hizmetlerim için depozitoydu. Paranın geri kalanını aldığını söylemek için aradığını varsayıyorum."

"Onu bana getirdiğin sürece senin için alabileceğimi söyledim."

Homurdanıyorum. Onun kadınının aylar önce Londra'da bulmuştum. En başta oraya uçmak zorunda kalmamın sebebi buydu. Bu uğraşmak zorunda kaldığım ilk dağınık ayrılık değildi. Bu adam, istesem birkaç dakika içinde kolayca elden çıkarabileceğim bir hiçti. O sırada sıkılmıştım ve kolay para gibi görünüyordu.

Şu anda paraya sahip olmaması bunu değiştiriyor elbette.

"Sana para bulabilirim" demekle ve 'Param var' Bay Percy."

"İş işten geçtikten sonra fiyatı artırdınız"

Omuz silkiyorum. "Ödemeleri geciktirdin. Şimdi anlaşılmamızı yerine getiremeyeceğini düşünmeye başladım. Para yok, eski sevgilinin yeri yok."

Telefonu kapattım.

Döndüğümde River bana doğru bakıyordu.

"Londra'ya bu iş için mi gittin?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum. "Aşağı yukarı. Şerefsiz bana az ödeme yapmaya çalışıyor." "Onu halletmemi ister misin?" diye soruyor, bir sonraki

Silah.

Gülüyorum. "Bu Anya'yı ateşlendirip terletebilir ama onun gibi bir adamla kendim başa çıkabilirim, teşekkürler. Parasını beklemekten bıkmıştım, o yüzden buraya geldim."

Ne yapacağımı bilemediğim kadar çok param var. Ben en iyinin en iyisiyim. Gerçekten her an emekli olabilirim, ancak bu görev beni geçmişte bırakmayı tercih ettiğim şeylerden alıkoyuyor.

Belki de bu yüzden Alina'yı yeni ve keyifli bir dikkat dağıtıcı buluyorum.

BÖLÜM 11

Alina

■ Dawson ve Honey'e çizimleri sunuyorum ve onlarla bir saatten fazla oturup aklımdakileri açıklıyorum.

Müşterilerine bir deneyim yaşatmak istiyorum.

İçeri girdiklerinde onlara özel bir şeyler hissettirin. Bir bağ yaratın. Onlarla seks oyuncakları da dahil olmak üzere tüm detayları konuşurken Dawson etkilenmiş görünüyor, Honey ise şaşkınlıkla bana bakıyor.

"Will senin iyi olduğunu söylediğinde ona tam olarak inanmamıştım. Sonra videolarını gördüm ve yetenekli olduğunu düşündüm. Ama bu"-Dawson eliyle iPad'imdeki eskizleri gösteriyor-"inanılmaz."

"Teşekkür ederim. Bu sefer biraz gergindim," diye itiraf ediyorum.

Honey ayağa kalkarken, "Tamam, harika bir iş başardınız ve bunu kutlamamız gerekiyor," diye cıvıldıyor.

"Yapamazsın, hamilesin," diyor Dawson ona.

Kızarıyor ve ben de karnına bakıyorum.

"Sadece birkaç hafta önce öğrendik. Anlaşılan dikkat etmemiştim" diyor.

"Tebrikler. Ne kadar ilerledin?"

"Neredeyse yirmi haftalık." Gömleğini karnına bastırıyor ve küçük bir şişlik görebiliyorum. Çok küçük ama sanırım

O da öyle. "Kız kardeşim dışarıda bir gece geçirmek için can atıyor ve ben içemesem de izleyebilirim."

"Tatlım," diye uyarıyor Dawson.

"Burada üç gecen mi kaldı?" Honey onu görmezden gelip beklentiyle bana bakıyor, ben de başımı sallıyorum.

"Tamam, güzel. Onu aramam için bana bir saniye ver. Altı aylık bir bebeği var ve bir süredir evden çıkmıyor. Crue da - yani koca, korkunç kocası- onu evden çıkmaya ikna edememiş." Telefonu kulağına götürüp uzaklaşırken gülüyor.

Dawson'a dönüyorum.

"Planlarım olduğunu söylemeliyim," diyorum ona. Sırıttırıyor ve başını sallıyor.

"Hayır, sorun değil. Ona güveniyorum. Sadece ondan uzak olmaktan nefret ediyorum." Bana dönmeden önce omzunun üzerinden onun volta attığı yere bakıyor. "Sana tüm müteahhitlerimin bağlantılarını e-posta ile göndereceğim ve mümkün olan en kısa sürede başlayabilirsin?"

"Beni işe almak mı istiyorsun? Gerçekten mi?"

"Evet ve size ilk teklifin iki katını ödeyeceğim."

Nefes nefese kaldım. "Dürüst olmak gerekirse, zorunda değilsin. Bunu yaratmaktan keyif aldım."

"Kalman için sana iki katını öderim" diyor. "Başından sonuna kadar her şeyi halletmen için. Bu benim uzmanlık alanım değil. Ben başka şeylerle ilgilenirim." Ne olduğunu söylemiyor ama yasal olmadığı hissine kapılıyorum. "Ve Honey'nin kendi işi var. Bu yüzden her şeyi denetleyecek birine ihtiyacımız var. Bunu yapabilir misin?"

"Elbette. İş yapılırken kalacak bir yer bulacağım."

"Güzel. Müteahhitlerim sizden emir almayı bilecekler."

Honey geri gelir ve der ki, "Tamam, kızlar gecesi. Kıyafete ihtiyacın var mı? Sadece küçük bir çantayla geldiğini biliyorum."

"Sorun değil. Proje süresince kalacağım, bu yüzden birkaç şey ve yeni kıyafetler almak için dışarı çıkacağım."

söyle ona.

"Oh, kabul ettiniz!" Bana gülümsüyor, sonra kocasına dönüyor. "Ona iki katını teklif ettin, değil mi?" Gözlerini deviriyor ve bana bakıyor. Bu bir kızgınlık belirtisi değil; onu sevdiğini görebiliyorsunuz.

"Evet," diye cevap verdim. "Ve başlamak için heyecanlıyım."

* * *

* * *

* * *

Kısa vadede beni idare edecek birkaç şey almayı başardım, ancak yakında kalacak başka bir yer aramam gerekecek, çünkü burada olacağım süre boyunca bir oteli karşılamak isteyeceklerini sanmıyorum.

Honey bana buluşacağımız yerin adresini mesaj attı ve otelimin hemen köşesinde olduğunu söyledi. Kahverengi kemerli bir kot pantolon, göbeğimi gösteren küçük beyaz bir gömlek ve bir çift topuklu giyerek kaldırıma çıktım. Barı bulmam beş dakikadan az sürdü ve içeri girdiğimde Honey'i fark ettim. Oturduğu yerden kalkıyor ve arkasındaki bayanı işaret etmeden önce beni hızlıca kucaklamak için içeri çekiyor.

"Bu Rya, kız kardeşim." Rya'ya el sallıyorum ve sonra oturuyorum.

Honey bana, "Sana bir içki söyledim," diyor ve elindeki bir bardak suyu not ediyorum.

"Teşekkür ederim."

"Tatlım bana videolarını gösteriyordu," diyor Rya, içkisini çoktan önüne koymuş. "Gerçekten çok iyisin; Dawson'ın seni neden işe aldığını anlayabiliyorum."

"Teşekkür ederim. Ne iş yapıyorsunuz?" Barmen elinde bir Fransız martinisiyle yanıma gelirken ona soruyorum. Gülümsedim ve bir yudum aldım. Nefis.

"Şu anda bir emzirme makinesiyim. Ama ben bir ceza avukatıyım ve kendi firmam var." Gülümsüyor.

"Vay canına, bu çok etkileyici."

"Emzirmek mi? Evet, biliyorum." Göz kırpmıyor ve Honey gülerek suyunu tükürüyor.

Honey, "Kaba olmak istemiyor ama Rya işte," dedikten sonra ayağa kalkıp bara yöneliyor ve omzunun üzerinden, "İkinize de birer shot getiriyorum," diye sesleniyor.

"Bu gece bebek kimde?" Rya'ya sordum.

"Babası. Eli en iyi bebek," diye övünüyor içkisini kaldırırken. "Babasını da en az beni sevdiği kadar seviyor, sanırım bu da yardımcı oluyor."

Honey elinde içki dolu bir tepsiyle geri geldi. Şok olmuş bir şekilde baktım.

İki kadeh alıp birini benim önüme, birini de Rya'nın önüne koydu. "Ben içemeyeceğime göre, siz ikiniz benim yerime içersiniz," diyor ve bir set daha alıp önümüze koyuyor. Oturuyor ve ellerini çırpıyor. "İçelim."

Rya kaşlarını kaldırarak bana bakıyor, omuz silkiyor ve kadehi geri fırlatıyor. Ben de benimkini kaldırıp aynısını yapıyorum. İnerken yanıyor. İkimiz de aynı anda bir sonraki shot'ları alıyoruz ve barmen iki kokteyl ve bir tabak dip sos ve ekmekle yaklaşıyor. Bunun ne kadar alkolü emeceğinden emin değilim ama denemeye hazırım.

"Peki, kocan ne iş yapıyor?" Bir parça ekmek alırken kustumamaya çalışarak Rya'ya soruyorum.

"Oh, bilirsin, insanları öldürür, birçok iş yürütür ve muhtemelen tanıdığım en tehlikeli adamlardan biridir." Eğilip fısıldıyor, "Ama onu diz çöktürüp yalvartabilirim. Belki de ben ondan daha tehlikeliyim." Başını arkaya atıyor ve gülüyor. Şaka yapıp emin değilim. Kesinlikle kuru bir mizah anlayışı var,

ki bunu takdir edebiliyorum. Bana bilmiş bir bakış atıyor ve ekliyor: "Bir keresinde Will ile çalışmıştım. Bir müşteri bulmamda bana yardımcı olmuştu. Avlanma konusunda yetenekli biri."

"Evet, işinin insanları takip etmek olduğunu söyledi," diyorum ona. Rya önce Honey'ye, sonra bana bakıyor. İkisi arasında tam olarak anlayamadığım sessiz bir konuşma var gibi görünüyor. Sanki bana bir şey söylemeyi düşünüyorlarmış gibi. Ya da belki ben bir şeyi yanlış anladım?

"Şu anda ne tür bir dünyanın içinde olduğunu biliyor musun?" diye soruyor. Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum. "Her şey yolunda. Sadece bu şekilde kalsın. İşini yap ve sonra evine git. Güven bana." Honey bana küçük bir gülümseme sunuyor ve başka bir açıklama yapmıyor. Bu bir bakıma tedirgin edici ve aynı zamanda daha fazla soru işareti yaratıyor. Bu insanların farklı olduğunu biliyorum. Etraflarında özel bir aura var. Daha önce de yeraltı dünyası sayılabilecek işlerde çalışan insanlarla uğraşmıştım ama bir yanımdan yanılıyor muyum diye merak ediyor. Kesinlikle haklı mıyım? Geçmişte muhatap olduklarımdan çok daha klas ve derli toplu görünüyorlar.

Ama Rya ve Honey tuvalete gittiklerinde merakım beni ele geçiriyor. Honey'nin bana bir şey söylemek istediğini ama söylememenin daha iyi olacağına karar verdiğini satır aralarından okuyabiliyorum. Bununla birlikte, birkaç dakikalığına da olsa kendi halime bırakıldığımda kendimi tam olarak neye bulaştırdığımı bilmek istiyorum. Telefonumu çıkarıp önce Rya'yı, sonra da kocasını Google'da aratıyorum. İlk başta bulduklarım karşısında şok oluyorum, belki de şüpheli ilişkilere bulaşmışlardır diye düşündüm, ama göz gezdirip okudukça Rya'nın kocasının insanları öldürdüğünü söylerken şaka yapmadığını anlıyorum.

Crue Monti hakkında bulduğum ilk şey, bilinen bir mafya lideri olduğu ancak hiçbir zaman bir suçla itham edilmediği. Bazı olaylarla ilgili birçok teori var ama hiçbirine dair somut bir kanıt yok.

Sonra Dawson'ı araştırdım ve insan kaçakçısı olduğundan şüphelenildiğini görünce ağzım açık kaldı. Ama iddiadan başka bir şey değil.

Yaptıkları şey bu mu? Beni kaçırmak ve kaçırmak için sarhoş mu ediyorlar?

Oh, Tanrım.

Ayağa kalkıp yakalanmadan gidebilir miyim diye düşünüyorum ama Honey yanıma gelip tekrar oturuyor. Ben hemen oturmayınca kafası karışmış bir şekilde bana bakıyor.

"Mekânı değiştirmek ister misin? Yolun aşağısında küçük şirin bir bar biliyorum."

"Beni trafiğe çıkarmayı mı planlıyorsun?" Pat diye söyledim.

"Trafik sen misin? Ne oluyor lan?" Rya masaya doğru yürüyor ve kendi koltuğuna oturmak üzere.

"Kocalarınızı Google'da arattım," diyorum bakışlarım aralarında gezinirken. Bana böyle uğursuz bir uyarıda bulunarak daha derinlere inme merakımı uyandırmayacağını düşünmemiştir herhalde.

"Otur, Alina. Ve hayır, insanları trafiğe çıkarmıyoruz," diyor Honey masaya vurarak. "Gerçekten böyle mi düşündün?" Sesi şaşırmış ve açıkçası biraz da incinmiş geliyor.

"Şey, kocanız-"

"İnternette okuduğun her şeye inanıyor musun?" Rya bana soruyor.

"Hayır, sadece..."

"Evet, kocamın mafyanın bir parçası olduğu doğru," diye itiraf ediyor Rya. "Şimdi oturun. Sizi trafiğe çıkarmayı ya da herhangi bir şekilde incitmeyi planlamıyoruz." Gözlerini deviriyor.

Honey şöyle açıklıyor: "Dawson seksle ilgili özel müzayedeler düzenliyor ama kimseyi trafiğe çıkarmıyor."

"Özür dilerim, sadece..." Başımı salladım. "Sorun değil. Sen vanilya gibisin," diyor Rya.

"Vanilya mı?" Soruyorum ve bu beni telaşlı düşüncelerimden hemen koparıyor ve şaka mı yapıyor yoksa benimle dalga mı geçiyor emin .

"Siz bu dünyada yetişmediniz. Biz öyleydik, bu yüzden atılmadık. Babamız çok güçlü, kocalarımız da öyle. Ama sen bize zarar vermedikçe onlar da sana zarar vermez." Rya gülümser ve arkasına yaslanır.

Nefes alıyorum. Bu dünyada yaşadığım deneyim... kısa ve geçici olsa da önceki ilişkiyi mahveden şeydi ve o güçlü bir adam olmaktan çok uzaktı. Sadece uyuşturucuya bulaşmış bir pislikti. Korkmalıyım ama karşılarında oturduğumda normal kadınlar gibi görünüyorlar. Tasarımcı giymenin dışında, kızlar gecesi için dışarı çıkmış üç kadınız. Neredeyse sarsıcı ama gerçekten bana zarar vermek için burada olmadıklarına dair içgüdülerime güveniyorum ve içgüdülerim beni hiç yanıltmadı. Ama bu hemen başka bir soru oluşturuyor.

"Will o dünyanın bir parçası mı?" Ben soruyorum.

Kız kardeşler yine birbirlerine bakıyor, sessiz bir konuşma gerçekleşiyor. Bunu hiç konuşmadan yapabilmelerini biraz kıskanıyorum ama bütün kardeşler böyle bir ilişki içinde değil mi? Ben bilemem.

Honey, "Bence bunu Will'e sormalısın," diyor ve ben birdenbire çizgiyi aştığımı hissediyorum. Ayrıca bana asla zarar vermeyeceklerini bildiğim halde onları potansiyel olarak beni satmakla suçladığım için kendimi kötü hissediyorum.

"Özür dilerim," diyorum Honey'ye dönerek. "Gerçekten, öyleyim. Bir şeyler okudum ve sadece..."

"Sorun değil. Ama kendini güvende hissetmiyorsan burada bizimle kalmak zorundaymışsın gibi hissetme. İçmeyi bırakıp otele dönebilirsin." Bunu söylerken üzgündü. Bu kadar yakınlaşmalarına ya da dünyalarının bu kısmını keşfetmelerine izin vermemek için ilişkilerine ne sıklıkla bir çizgi çekmek zorunda kaldıklarını merak ediyorum. Bu soruyu sormama izin verecek kadar merakımı uyandırdıkları için en azından gurur duymam gerekmez mi?

"Siktir et onu. Eve sürünerek dönene kadar durmayacağım," diye haykırıyor Rya, kokteylinin sonunu da yudumlayıp bara doğru geri dönüyor. Gülümsüyorum, içimi bir rahatlama dalgası kaplıyor, o garip değiş tokuşa ve dönen sorulara rağmen sanki hiçbir şey olmamış gibi davranıyorlar. Bunu daha sonra değerlendirebilirim ama şimdilik eğleniyorum ve ben kimim ki iyi vakit geçirmeme engel olayım?

"Bana da bir tane alır mısın?" Bağıyorum, o da onaylarcasına göz kırpmıyor ve Honey'nin içinde bir rahatlama dalgası oluştuğunu fark ediyorum. Rya'nın daha doğrudan olabileceği yerde, Honey tatlı ve okuması kolay. Bu noktada iki şeyi biliyorum. Bir, onlara güvenebilirim. İkincisi, içki siparişi verdiğimiz için bu gecenin çoğunu hatırlamayabilirim. Ve ben buna hazırım.

BÖLÜM 12

Will

On dakika boyunca kapısını çaldım ama cevap alamadım. Saat gece yarısını geçti ve otele dönmedi. Biliyorum çünkü lobide oturmuş onu bekliyordum.

Onun için.

Belki bir erkekle birlikte. Güvenlik kayıtlarını hackledim ve onu dar bir kot pantolon ve küçük bir gömlekle çıkarken gördüm.

Seçeneklerimi değerlendiriyorum. Telefonunu takip etmek çok kolay ve cazip geliyor.

Ona kafayı takmış durumdayım. Kendime bunun işler arasında oyalandığım için olduğunu söylüyorum, ama işin gerçeği, onun hakkında bilinmesi gereken neredeyse her şeyi zaten bilmeme rağmen, onun ilgimi çekmesi.

Bunları bilmek benim işim.

Ve onun hakkında bir şeyler öğrenmekten büyük zevk aldım.

İlk defa bir kadına saplanıp kalıyorum... bazı anıları geçmişte bırakmak en iyisi. Cidden onu sistemimden atmam lazım.

Tam onunkini takip etmek için telefonumu çıkardığımda, kahkahasının lobide dalgalandığını duyuyorum.

Ayağa kalktım ve adını söyledim.

Duraklıyor ve beni görünce kahkahası kesiliyor.
Kapıcı gizlice onu kontrol ediyor.

Anladım, çok güzel. Şaşırtıcı derecede klasik bir şekilde.
"Sen." Bunu söylerken gözleri kısılıyor, sonra parmağını kaldırıp bana doğrultuyor. "Sen." Bu sefer kelimeyi yavaşça söylüyor.

"Ne kadar içtin?" Eğlenerek soruyorum. Çünkü Alina'nın sarhoş ve filtrelenmemiş halinden daha eğlenceli bir şey olamaz.

Benim alanıma giriyor ve burnunun ucuyla bana bakıyor. Benden çok daha kısa olduğunu düşünürsek bunun nasıl mümkün olduğunu bile bilmiyorum. Burun deliklerim onun parfümü ve nefesindeki alkolün karışımıyla alevleniyor. Mükemmel manikürlü tırnağını göğsüme batırıyor ve alaycı bir tavırla eğiliyor.

"Neden hep buradasın?" diye soruyor. "Bir sihirbaz gibi aniden ortaya çıkıveriyorsun."

Gülmemi engellemeye çalışıyorum.

Eğer ona cevap verirsem, bana sapık diyecek. Ve muhtemelen öyleyimdir.

Ama şu anda elleri üzerimde.

"Beni parmaklamana izin verdiğim için... ayaklarına kapanacağımı mı sanıyorsun?" diye kekeliyor. Kapıcı arkasından öksürüyor ve hemen kapının yanındaki görevine geri dönüyor.

"Umuyordum," diye cevap verdim. O zaman aramızdaki bu şey her neyse temizleyebilir ve bu işi bitirebiliriz.

"Her neyse." Saçlarını omzunun üzerinden atıyor ve asansöre yöneliyor. Onu arabaya kadar takip ediyorum ve benim katımın düğmesine . Ayağa kalkmaya çalışıyor ama destek almak için duvara yaslanıyor.

"Odama gelmeye niyetin var mı?" Merakla sordum.

"Aman Tanrım, bunu neden söyledin ki?"

Asansör yükselmeye başladığında dengesini kaybetti ve tökezledi. Onu yakaladım ve duvara yasladım.

"Kendi katınızın düğmesine basmadınız," diyorum ve gözleri kocaman açılıyor. Asansör duruyor ve kapılar benim katıma açılıyor, ama çıkmak için hiçbir hareket yapmıyorum.

Kalın kirpiklerinin arasından o kocaman sik beni gözleriyle bana bakıyor. Elim alt dudağına sürtmek için kaldırıyorum, başparmağıma ruj sürüyorum. Bu sikilebilir dudaklar. Onları düşünmek bile beni sertleştiriyor.

Onu şimdi alabilirim. Onu tadabilir ve istediğim gibi becerebilirim. Ama sarhoş olmasında bir şey var ki, harekete geçmek konusunda isteksizim.

Ben ne zaman bir centilmen oldum ki?

Enerji değişiyor ve o konuşuyor. "Burası senin katın olduğuna göre dışarı çıkmayacak mısın?" Gerginliği kırıyor ve kat numarasına basmak için yanımdan geçiyor. Duvara yaslanıp kapıların kapanmasını bekliyorum. Kafası karışmış görünüyor.

"Senin gerekmiyor mu?"

Ellerimi rahatça ceplerime sokuyorum. "Sadece odana sağ salim gittiğinden emin olmaya çalışıyorum, aşkım."

Kapılar açılıyor ve ben kapıları onun için tutuyorum.

"Odama gelmen yasak," diyor, tökezleyerek çantasını karıştırırken. Kapıyı açık tutup onu izliyorum.

"Kahretsin!" diye küfrediyor, sonra omzunun üzerinden bana bakıyor. "Oda anahtarımı kaybettim."

Bu seferki sandığından daha belalı; resmen benden parlak zırlı şövalyesi olmamı istiyor. Şimdi de kapısını açmasına yardım etmek için asansörden inmek zorundayım. Cazibesi artmaya devam ediyor. Asansörden eğlenerek çıkıyorum ve o arkamda tökezlerken odasına yaklaşıyorum. "Yeni bir anahtar almak için aşağı inmemiz gerekiyor."

"Biz mi?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum.

"Hayır, biz gibi değil. Kapa çenenin. Ne demek istediğimi anlıyorsun." Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve bakışlarını göğüs dekoltesine kayıyor.

Çok fazla sorun var.

Kartımı çıkardım ve okuttum. Kapısı açılıyor ve karta bakarken çenesi çözülüyor ve kartı cebime geri .

"Odama nasıl girebiliyorsun?"

"Herkesin odasına erişimim var. Sana söylemiştim. Eğer birilerini ya da bir şeyleri bulmam gerekirse, beni kimse durduramaz. Her türlü oda veya hazine için her türlü anahtara erişim sağlayabilirim."

Bana bakıyor, yüzü buruşmuş.

"Bu gerçekten çok garip. İznim olmadan asla odama girme." Beni iterek geçerken gülümsüyorum. "Ama gerçekten işemem lazım, her neyse."

"Sanırım bunun için bana bir iyilik borçlusun." Şok olmuş bir dehşetle arkasını dönüyor ve ben yine gülmemeye çalışıyorum.

"Beni beş dakikadan ve başka bir oda anahtarı isteme faturasından kurtardığınız için mi?"

"Sizin eyaletinizde olsa beş dakikadan çok daha uzun sürerdi."

Bana doğru yaklaşırken dudakları hınzır bir sırıtışla kıvrılıyor. Ne yaptığını biliyorum ve işe yarıyor. Ceketimin yakalarını tutuyor. "Peki ne tür bir durumda olabilirim Bay Mavi Göz?"

Kaşlarım havaya kalktı. "Bay Mavi Göz?" Tekrar ediyorum. Dudaklarına bakarken sikim seğiriyor. Siktir, onu çok fena istiyorum.

"Göt deliğinden daha iyi, değil mi?" diye masumca soruyor ve suratını asıyor. O güzel, dolgun dudaklara bakınca sikim yine zıplıyor. Çok cezbedici. Yavaşça eğildiğimde gülümseyerek geri çekiliyor. Benimle alay ediyor. Onu boğazından yakalıyorum ve sırıtışı genişliyor. Onu istiyorum.

Lanet olsun, onu istiyorum. Ama ben istiyorum. Bana gelmesi için. Ayık.

"Ben de senin işemeye çok ihtiyacın olduğunu sanıyordum?" diye sordum.

Aciliyet yeniden kıvılcımlanırken sanki yeni hatırlamış gibi, omzunun üzerinden bana ters ters bakıyor. "Her neyse. Sana borçluyum."

Arkasından , "Sabah görüşürüz ."

"Siktir git," dediğini duyuyorum ve kapıyı kapatırken kıkırdıyorum.

Bu gece ne içtiyse yarın pişman olacağından eminim. Ya da daha büyük olasılıkla, bana bir iyilik borçlu olduğunu kabul ettiği pişman olacak.

Asansöre bindim ve katımı seçtim. Kapılar açılıp inene kadar anahtarımı almaya gitmiyorum. Ama artık cebimde olmadığını fark ettim.

Dudaklarıma yayılan gülümsemeye engel olamıyorum. İşbirlikçi küçük cadaloz. Kartımı çaldı. Kendi ayartmalarına engel olamayan büyük bir küçük hırsız ve bir parçam şimdiden bunun nedenine dair şüpheler taşıyor. Ama şu anda tek düşünebildiğim ve hayal edebildiğim, onun odasındaki kendinden memnun gülümsemesi.

BÖLÜM 13

Alina

M Başın ağrıyor. Hem de çok.
Kafatasıma vuran baş ağrısıyla inliyorum.
Kahretsin, dün gece Bal ve Rya'ya ne dedim ben?
Tanrım, onları beni trafiğe çıkarmak istemekle suçladım.
Kapım çalındığında başımı yastığıma daha gömüyorum.
Beni uyandıran bu mu?
Yine o olduğına bahse girerim, ama bu sefer kahveyi
memnuniyetle karşılıyorum. Yine kıyafetlerimin içinde
uyuyakalmışım ve kapıyı çekip açarken üzerime giyecek
başka bir şey bulma zahmetine bile girmiyorum. "Daha iyi-"
Kelimelerin dudaklarımda öldüğünü fark ettiğimde
oda servisi bir tepsiyle kapıda bekliyor.
"Günaydın. Kahvaltı siparişinizi aldım," diyor. Kibarca
gülümsüyorum ve içeri girebilmesi için geri çekiliyorum.
Garson tepsiyi içeri taşıırken ve kapalı tabakları masaya
yerleştirmeye başlarken ben kenarda duruyorum. Vay canına,
bu kesinlikle kahveden daha iyi, ama sipariş ettiğimi
hatırlamıyorum.
Belki de uyumadan önce sipariş
etmişimdir? "Sana ne kadar borcum
var?" diye sordum.

"Hepsi ödendi, artı bahşış" diyor ve tepsiyi kolunun altına sıkıştırıp gidiyor.

Tamam. Sabah ilk iş olarak bedava yemek ya da kafeine hayır demeyeceğim.

Kapıyı arkasından kapattım ve oturmak için masaya doğru yürüdüm. Hala muhtemelen sarhoş olduğumu fark ettiğim için tökezlemek daha doğru bir kelime olabilir. Acı içinde inlerken kafam bulanık.

Yumurta, pastırma, ekmek, portakal suyu ve bir kahve önümde özenle dizilmiş. Bir parça pastırma seçerken midem guruldamaya başlıyor.

Gecenin özetini çıkarırken iç geçiriyorum, daha çok Will'i görmeye odaklanıyorum.

Kahvaltı için ona nasıl teşekkür merak ediyorum, çünkü o olduğunu biliyorum. Nasıl bildiğimi bilmiyorum ama biliyorum.

Garip. Kibirli, ukala bir herif ama sonra sandalyemi çekmek, çantalarımı taşımak ve bana kahvaltı sipariş etmek gibi şeyler yapıyor. Belki de o kadar da kötü bir adam olmadığı gerçeğini daha fazla araştırmaya hazır olduğumu sanmıyorum.

Vay canına, gerçekten hala sarhoşum.

Neredeyse bitmek üzere olan telefonuma uzanıp Honey'i arıyorum. Hemen cevap veriyor.

"Sanırım dün gece için özür dileyerek başlamalıyım," diye geveliyorum.

"Gerek yok. Ben çok eğlendim. Rya da öyle yaptı."

"Ama söylediğim şeyler..."

"Sorun değil, gerçekten. Eğer sorgulamasaydın senden daha çok şüphelenirdim. Bu sabah nasılsın?"

"Kendimi biraz ölü hissediyorum ama sipariş etoda servisini aldım. İçimden bir ses Will'in benim için sipariş ettiğini söylüyor. Dün gece döndüğümde lobide beni bekliyordu."

"Sadece o muydu?" diyor ve gülümsemesini ısırdığını hayal edebiliyorum. Baş ağrım şiddetlenirken inliyorum.

"Numarası sende var mı?" Ben soruyorum. "Paylaşmak istemiyorsan sorun değil, ama dün gece odama girmeme yardım ettiği için ona teşekkür etmek istiyorum," diyorum, bir parça daha

Pastırma. "O şekilde değil!" O daha fazla araştıramadan ben hemen atılıyorum. "Kartımı kaybettim."

"Sen öyle diyorsan." Telefonun diğer tarafında kıkırdıyor. Telefonum çalıyor ve kulağımdan çekiyorum.

"Bu Dawson'ın numarası, sana o gönderdi," diye açıklıyor.

"Teşekkür ederim." Will'le aramda olup bitenlerin tuhaflığı konusunda beni daha fazla kışkırtmadığı için minnettarım.

Buradayken kalabileceğimi söylediği bir daireye bakmak için daha sonra buluşmak istiyor. göre en az bir ay daha burada olacağım ve onun eski dairesi de müsait.

Will'i aramadan önce duş almanın en iyi hareket olacağına karar vererek, duş almadan önce tabağımdaki her şeyi yediğimden emin oluyorum. Temizlendikten ve uyumadığım kıyafetlerimi giydikten sonra numarasını çeviriyorum.

Hemen cevap veriyor.

"Leydim," diye mırıldanıyor. Bu kelimedenden hâlâ tiksiniyorum ve eminim ki bu kelimedenden ne kadar nefret ettiğimi fark ettiğinden beri bu kelimeyi kullanıyor -her zaman beni kasıtlı olarak kızdırıyor, bir tepki vermem için yem atıyor.

"Benim adım Alina," diye hatırlatıyorum ona. Bir an için onun can sıkıcı biri olmadığını düşünmüştüm.

"Sen öyle diyorsan." Kıkırdıyor.

"Bana kahvaltı mı gönderdin?" Sinirli bir şekilde soruyorum çünkü bu sabah onun hızlı yanıtlarını bekleyecek havada değilim. Böyle savunmasız bir durumdayken onlara ayak uydurabileceğimden az çok emin değilim.

"Tabii ki yaptım. Bir kadının bacaklarının arasına girmenin yolunun onu beslemek olduğunu duydum, bu yüzden seni besliyorum."

İç çekerek başımı salladım ve yatağa geri yaslandım. "Gerçekten hiç utanman yok."

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyor. "Şimdi, benimle aşağıda buluş. Bir alışveriş partnerine ihtiyacım var ve biliyorum bana

dürüst görüş."

"Alışveriş mi? Bugün bir yere havamda mıyım bilmiyorum."

"Bana bir iyilik borcun var, unuttun mu?" "Kim için bir iyilik-"

O asılı kalır Yukarı, ve I lanet altında benim Nefes al.

Orospu çocuğu.

Müteahhitlerle pazartesiye kadar görüşmeyeceğimi düşünürsek, teknik olarak izin günüm var. Kendimi ölü gibi hissediyor olabilirim ama New York'u keşfetmeyeli de epey olmuştur. Ve odama girmeme yardım ettiği o çok belirsiz anı yeniden canlanıyor.

Sikeyim. Güzel.

Kıyafetlerimi değiştirdim, çantamı aldım ve aşağı indim. Telefon görüşmesinden on dakika sonra lobiye ulaştığımda, temiz ve ütülü bir takım elbise giymiş beni bekliyordu. Bebek mavisini gözleri telefon ekranından yukarı bakıyor ve o donuk gülümsemesi kalp atışlarımı hızlandırıyor.

Dün gece asansörde bana bastırışı gözümün önüne geliyor ve kalçalarımın arasında baş ağrıyla tempo tutan hafif bir sızı başlıyor.

Dün gece bir şey yapmadığımıza eminim. Hiçbir şey olmadığı için hayal kırıklığına uğradım mı?

Bu mantıksız düşünceyi bir kenara itiyorum ve kendime hâlâ sarhoş olduğumu hatırlatıyorum... Sanırım.

"Peki, ne konuda yardıma ihtiyacın var?" O yanımda yürürken ben de soruyorum. Kapıcı beni gülümseyerek karşılıyor ve bir şeyi kaçırıp kaçırmadığımdan emin değilim, çünkü bana çok aşına görünüyor.

"Kusursuz bir zevke sahip olan sizin aramak için doğru kişi olduğunuzu düşündüm."

"Öyle," diye kabul ediyorum. "Ama bana hala ne için alışveriş yaptığımızı söylemedin."

Kaldırıma ulaştığımızda, siyah bir araba çoktan kaldırımda bizi bekliyordu. Will arka kapıyı açmak için önüme geçti. kapatıyor, sonra da

Arabanın arkasına geçip yanıma oturuyor ve tüm dikkatini bana vermek için kendini eğiyor.

Bu korkutucu.

Ukala çenesine rağmen içinde tehlikeli bir şeyler gizleniyor.

Hoşuma gitti.

Ve bu yüzden kendimi tokatlamak istiyorum.

Daha önce kötü çocukla çıktım ve bu yaşıdığım en kötü ilişkiydi. Bir daha böyle bir cazibeye kapılamam.

"Ne için alışveriş yaptığımızı sana söylemeyeceğim. Bu bir sürpriz."

"Beni kaırmayacağına emin misin?" Ona gözlerimi devirerek söylüyorum.

"Seni kaçırıyor olsaydım, çoktan yatağıma bağlanmış olurdun," diyor soğukkanlılıkla.

İçimi bir sıcaklık kaplıyor ve bu görüntü tırnaklarımı avuçlarıma geçirmeme neden oluyor. Bilerek sırtıyor. Kahretsin, neden vücudum ona bu kadar derin tepki veriyor.

Belki de herhangi biriyle yatmam gerekiyordur ve bu beni baştan çıkarır.

Sürücü kenara çeker ve trafiği takip eder.

"Numaramı nereden buldun?" diye sorar. "İsteseydin sana memnuniyetle verirdim." Cevap vermeyince eğildi. Kahretsin, çok güzel kokuyor. "Geceleri bana yaramaz mesajlar gönderebilmek için mi?"

"Kendini çok beğeniyorsun," demekte .

"Sen de benimle dolu olabilirsin." Gz kırıyor ve gözlerim kocaman açılıyor.

Bunu öylesine söylemedi.

Bu kadar karışık bir şey söylediği her seferinde neden şok olduğumu bilmiyorum.

"Bu cidden diğer kadınlarda işe yarıyor mu?"

"Bunu bana daha önce de sormuştun aşkım. Başka kadınlara bu kadar sert davranmam."

"Oh, bu beni özel hissettiriyor."

"Sen özelsin," diyor bana bakmaya devam ederek. Ben de ona bakıyorum. Aramızda bir şey geçiyor ve bu ikimizi de rahatsız ediyor. Böyle zamanlarda bana bakma şeklini sevmiyorum. Sanki beni görebiliyormuş gibi. Gerçek beni. Çirkin beni.

"Burnunda on tane çil var," diyor ciddiyetle. "Az önce çillerimi mi saydın?"

"Evet. Ve kızgın olduğunda dudakların üzgün bir kalp şekli alıyor, şu an olduğu gibi." Dudaklarımı işaret ediyor.

"Benden ne istiyorsun?" Bu adamı anlayamamanın verdiği hayal kırıklığı ve yorgunlukla soruyorum. Önceleri onunla hiçbir şey yapmak istemiyordum. Ama şimdi ilgimi çekmeye başladığını fark ediyorum. Ve ilgi duymak kötü bir şey. "Sadece seks mi?"

"Sadece seks..." diye düşünüyor. Bunu söylerken aksanı kalın. "İlk başta, evet. Sen beni istemediğin için seni becermek istedim ve bu hoşuma gitti. Ya şimdi? Şimdi sadece seni becermek istiyorum."

"Çok tatlısın ama yine de seninle yatmayacağım," diyorum pencereden dışarı bakıp sıkılmış gibi yaparak. Will'le ilgili olan şey, çocukken annenizin size oynamamanızı söyleyeceği kişi olması. Yaramazdır ve büyük olasılıkla başınızı her türlü belaya sokacaktır. Sorun şu ki, ben de o çocuktum. Sadece hiç yakalanmadım. İçten içe sııttım. Bunu ona asla itiraf etmem, ama uzun yıllardır sahip olmadığım eğlenceli bir tarafımı ortaya çıkarıyor. Sinir bozucu olduğu kadar canlandırıcı da.

"Bahse girerim beni becermeni sağlayabilirim," diyor kesin bir ifadeyle. Şimdi ona dönüyorum. Bu adam bana daha önce kimsenin yeterince cüretkâr olmadığı şekillerde meydan okumayı biliyor, özellikle de oynadığımız oyunun kontrolü her zaman bendeydi.

"Gerçekten böyle bir iddiaya girebileceğini mi düşünüyorsun?" Ne yazık ki, rekabetçi olmaktan başka bir şey değilim ve sanırım bu pislik bunu biliyor çünkü kibirli gülümsemesi tek bir gamze oluşturarak yükseliyor.

"Buna güveniyorum, aşkım."

BÖLÜM 14

Alina

T Araba yavaşladı ve bir hava pistinde olduğumuzu fark ettim. Önce Will çıktı, sonra da benim kapımı açtı. Bahis yorumundan sonra fazla konuşmadık. Yolculuk o zamandan beri cinsel olarak yüklü. Küçük bir parçam bana onun arkadaşımın kardeşi olduğunu ve bu yüzden ona bu şekilde bakmamam gerektiğini hatırlatıyor. Uçak olayını bir kerelik bir şey olarak geçiştirebilirim. Ama her neye doğru gidiyorsak bir tren enkazına doğru gidiyoruz.

Ve bir parçam buna dahil olmak istiyor.

Arabadan indiğimde, takım elbiseli iki adamın bizim gelişimizi beklediğini fark ediyorum. İki uçağın merdivenlerine kırmızı bir halı serilmiş.

"Bay Walker, sizi tekrar görmek büyük bir zevk." Adamlar beklentiyle bana bakıyorlar.

"Bu Alina, bugün uçak seçiminde bana yardımcı olacak."

O gerçek mi? Gerçekten kendi uçağını satın almasına yardım etmem için beni mi getirdi?

Gülümsüyorlar ve el sıkışıyoruz. Will koyu renk güneş gözlüklerinin camlarından beni izliyor. Ben olmayabilirim

Gözlerini göremiyorum ama bakışlarının üzerimde olduğunu her zaman anlıyorum.

İlk adam bizi ilk uçakta gezdirmeyi teklif ettiğinde, birkaç adım geriye, Will'in yanına düşüyorum.

"Bu bir şaka mı?" Nefesimin altında tıslıyorum.

Kıkırdıyor. "Neden seni buraya şaka olsun diye getireyim ki? Esprilerimin daha zevkli olduğunu düşünüyorum."

Şimdi ona aval aval bakıyorum. Zengin olduğunu biliyordum ama ama. Lanet bir özel uçak mı?

"Hâlâ evde oturup elimde sikimle video oyunları oynadığımı mı sanıyorsun?" diye soruyor kibirli bir gülümsemeyle, ilk uçağın merdivenlerine adım atmam için el sallarken.

Bu herif de kim?

Ve neden uzak durmam gereken erkekler hakkında sağlıklı bir merakım var?

Bırakın özel bir uçağı izlemeyi, daha önce hiç özel bir uçağa binmemiştim. Beyefendi çekici ve şok edici şeylere dikkat çekiyor. Benim gibi ekonomi sınıfından ilk kez çıkan biri için şok edici. Bu nasıl gerçek olabilir ki?

Bir sonraki uçağa geçiyoruz. İlki şampanya renginde bir iç mekâna sahipken, bu daha koyu renkli özelliklere sahip. İkisi de çok güzel. İkisi de eşit derecede akıllara durgunluk veriyor.

Turları bitirdiğimizde, Will tekrar bana katılmadan önce adamlarla konuşuyor.

"?" diye sorar.

"Cidden bana soruyor olamazsınız. Buraya gelirken ilk kez business class uçtum ve bunu param yettiği için değil, benim için ödendiği için yaptım. Uçaklar hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

Beni rahatsız etmek için bilerek mi zorluyor yoksa zevkime gerçekten bu kadar güveniyor mu bilmiyorum. Ama bu önemli bir yatırım ve ben bu kararın sorumluluğunu almak istemiyorum.

"Hangisi?" diye zorlar. "Bana bir cevap verebileceğini düşünmeseydim seni buraya çağırmazdım."

filtrelenmemiş ve dürüst görüş. Şimdi beni hayal kırıklığına uğratma" diye takılıyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, sinirleniyorum. Bu pislik beni nasıl ısıracağını gerçekten biliyor.

"Daha koyu olanı sevdim," diye itiraf ediyorum. "Daha rahatlatıcı ve uyumak istediğimde daha koyu tonların işimi kolaylaştıracağını hissediyorum."

Beni neden buraya getirdiğini ya da zevklerimi neden önemseydiğini anlamıyorum. İyi bir muhakeme yeteneğim olduğunu biliyorum, bu yüzden para alıyorum ama bu şimdiye kadar çağrıldığım en tuhaf "iyilik".

"Mükemmel. Bana birkaç dakika ver."

Adamlarla konuşmak için geri dönüyor ve ben de telefonumu çıkarıp iş e-postalarım arasında geziniyorum. Müteahhitten gelen bir tanesine cevap veriyorum, Pazartesi günü başlamak için zaman ve yeri teyit ediyorum.

Daha sonra kişisel e-postama geçiyorum ve birkaç spam mesajı siliyorum, ancak bir tanesi dikkatimi çekiyor. Mesajı açtığımda kalbim sıkışıyor.

/Bana hala borçlusun, kaltak. Gerçekten bundan kurtulacağını mı sandın?

Boğazımda bir yumru oluşuyor. İsimlerini yazmasalar bile kimden geldiğini çok iyi biliyorum. Tüylerim diken diken oluyor ve e-postayı silip adresi engelliyorum.

Vazgeçtiklerini düşündüm. Aylardır onlardan haber almadım ve kendimi güvende hissettim. Ama tacizler sona ermiş gibi görünmüyor.

"Her şey yolunda mı?" Will sordu ve ben irkilerek başımı kaldırdım. Karşımda durduğunu fark etmemiştim bile. Zoraki bir gülümsemeyle telefonumu cebime geri itiyorum.

"Evet, tabii ki. Ben de tam müteahhitlere e-posta atıyordum" diye cevap veriyorum. "Ne yani? Bir uçak satın alacak kadar paran mı var?"

Kibirli gülümsemesi beliriyor ve o tek gamzesi oluşuyor. "Hayır, tüm güven fonu bebekleri gibi bir hesapta saklıyorum. Benden bekliyorsun, değil mi?"

Alay ediyorum. "Beni takip etmek için neden bu kadar çok vaktin olduğu anlaşılıyor."

"Bilmenizi isterim ki, param için çalıştım ve şimdi ne yapacağımı bildiğimden daha fazlasına sahibim."

"Böylece uçak mı?" Gözlerimi devirerek söylüyorum. Benim için kapıyı açtı ve içeri girdim.

"Böylece uçak," diye yanıtlıyor kapıyı kapatırken.

Kapıyı arkamdan kapattığında titrek bir nefes alıyorum. Birden akşamdan kalmalığının etkisi geçti.

Şoförün dikiz aynasından beni izlediğini hissedebiliyorum ama umurumda değil. O e-postanın üzerimdeki gücünden nefret ediyorum. Beni ne kadar huzursuz hissettirdiğinden.

Will yanımda kayıyor ve şoför hava şeridinden uzaklaşıyor. Will'in bana bakışı hoşuma gitmiyor, belki de paranoyak olduğum içindir. E-postayı elimin tersiyle itiyorum. Geçmişimin artık üzerimde hiçbir etkisi yok. Yeni bir hayata başladım.

"Şimdi nereye gidiyoruz?" Yine sıkı bir gülümsemeyle soruyorum. Ve hatamı fark ediyorum. Belki de nezaket gösterdiğim için bir şeylerin ters gittiğini hissediyordur.

Ama çok rahatladım, "Öğle yemeği" diye cevap verdi. Onun şansına, ben açım.

BÖLÜM 15

Will

A Lina restorana giderken normalden daha konuşkandı, bu da sinir bozucuydu. Beni görmezden gelmesine, alay etmesine ya da terslemesine alışkınım.

En sevdiğim. Uçak hakkında sorular sordu ama ilgilenmediğini biliyorum. Bir şey onu rahatsız etti ve bunun aldığı bir e-posta veya mesaj olabileceğinden şüpheleniyorum çünkü ancak telefonunu kontrol ettikten sonra oldu.

İtiraf etmeliyim ki birkaç kez uğradığım bir restorandayız şimdi. Bol peynirli makarnasının yarısını yemiş ve bir bardak su içiyor. Oturduğumuzdan beri sessiz. Bu beni arabadaki konuşkan halinden daha da rahatsız ediyor.

Garson salata getirirken, "Hadi iddiaya girelim," diye öneriyorum. Suyuma uzanırken ona nazık bir gülümseme sunuyorum.

Bir çatal dolusu daha alıyor ve ağzını silerken bana bakıyor. Gözlerinde hayat kıvılcımının belirdiğini görüyorum. Bu kadın, hiç değilse meydan okumayı seviyor.

"Ne tür bir bahis?" diye soruyor peçetenin arkasından.

Restoran takım elbiseli erkeklerle dolu, bu da aklıma gelen fikir için mükemmel. Barda oturan bir adam gördüm. Aslında, restorana girdiğimiz anda onu fark ettim. Adam restoranın sahibiydi. Aklıma muzip bir fikir geliyor ve sırtımdan kendimi alamıyorum.

"Hadi biraz eğlenelim. Eğer başarısız olursan, bu gece benimle odama gel."

Yeşil bakışları beni iğneliyor. Dürüst olmak gerekirse, bu tür bir kaybın onun için gerçekten bir kazanç olduğunu düşünüyorum ve bunun benim için bir kazanç olduğunu söylemeye gerek yok.

"Bu bahisten benim kazancım ne olacak? Yani sen beni alıyorsun ama ben ne alıyorum?" Parmağıyla dudağına vuruyor ve bu benim dikkatimi o gel beni becer ağzına çekiyor. Bunu bilerek yaptığından eminim. "Buna geçecek bir şey düşünemiyorum."

Bu bahsi kazanacağıma olan inancımınla sırtımdan. "Uçağa ne dersin?"

Suyunu yudumlarken boğuluyor, ben de kıkırdıyorum. Dürüst olmak gerekirse, kasıtlı olarak bir yudum alana kadar bekledim çünkü neredeyse her şok edici bir şey söylediğimde boğuluyor. Buna bayılıyorum.

Kafasını kaldırdığında neredeyse kızgın görünüyor ve bunun mükemmel zamanlamamdan mı yoksa bahsin şartlarından mı kaynaklandığından emin değilim. Ağzını sildi. "Bu tür bir oyun oynayamazsın."

"Yapabilirim ve yapacağım," diye iddia ediyorum eğilirken. "Hadi, istediğini biliyorsun."

Bunu gözlerinde görebiliyorum. Bu küçük cadalog tehlike tarafından kandırılıyor. Sanırım birkaç kez başını belaya soktu, belki de bu yüzden bu kadar temkinli. Haklı olarak, özellikle de benim gibi erkekler söz konusu olduğunda.

Sanki doğal olarak yaramazlık için birbirimize doğru çekiliyormuşuz gibi eğiliyor. "Bahis ne?"

Odayı gelişigüzel arıyormuş gibi yapıyorum ama hedefimin kim olduğunu zaten biliyorum.

Dudaklarımı yalıyorum, bu gece yatağında sırt üstü yatacağını çok iyi biliyorum.

Barda oturan adamı gösterdim. "Bardaki adamlardan birinin telefon numarasını alman için sana meydan okuyorum. Eğer başarırısan, bu gece seni tatma zevkine erişemeyeceğim ve sen de uçağa bineceksin."

Bana şüpheyile bakıyor. "Gerçekten şaka yapmıyorsun, değil mi?" İnançsızlıkla arkasına yaslandı. "Bir uçakla ne yapabilirim ki?"

"Kazanacağından o kadar emin konuşuyorsun ki," diye alay ediyorum, çünkü bu yemi yutmadan edemeyeceğini biliyorum.

"Beni gördünüz mü? Tabii ki kazanacağım." Alay ediyor ve benim sikim onun özgüveni karşısında seğiriyor. Çünkü evet, onu gördüm ve o zamandan beri varlığımın baş belası oldu.

"Seni gördüm ve şahsen sana numaramı gözümü kırpmadan verirdim. Peki, bahse var mısın?"

Meydan okurcasına elini uzatıyor. " sende."

Karşılığında elimi uzatıyorum. "Ama kimin numarasını alacağını ben seçeceğim." Gözlerini kısıyor ama kayıtsızca omuz silkiyor ve elini sallıyor. Gözleri kesin bir zaferle parıldıyor ve benimkilerin de aynısını yansıttığını hayal ediyorum. Gülümsemekten kendini alamıyor ve onun kibirli özgüveni karşısında sikim sertleşiyor.

Bu gece benim olacak. Bundan eminim.

"Peki hedefim kim?" diye soruyor ve barda oturanlara bakmak için dönüyor.

"Uçağı gerçekten istiyorsun, ha?" Alay ediyorum. "Şurada oturan adamı görüyor musun?" Tek başına oturan sahibini gösteriyorum. Güzel bir takım elbise giymiş ve göze hoş geliyor. "Numarasını al. Zaman sınırınız olduğunu söylemiş miydin?" Saatime baktım. "On dakikan var. Yerinde olsam harekete geçerdim."

Ayağa kalkıyor ve bana doğru eğilip gülümserken ellerini eteğinin altından geçiriyor. "Tamamdır. O uçağı kazanacağım."

"Bunu kazanacağım," diyorum, bakışlarımı göğüs dekoltesine indirerek ve o uzaklaşırken kıcına bakmaya niyetliyim.

"Hayır, hayal kurmaya devam edeceksin ve ben uzaklaşırken kıcıma bakmayacaksın," diye tükürüyor arkasını dönüp bara doğru giderken.

Bakışlarım kıcına doğru kayarken sırtıyorum ve içten içe onun bunu sevdiğini biliyorum.

Bu ilginç olacak.

BÖLÜM 16

Alina

bunu yapabilir. Yani, bu lanet bir uçak için.

Bir uçakla ne yapacağımdan emin değilim ama öğrenmeye hazırım.

Kahretsin, bir uçağın bakımı için para ödemek zorunda mıyım? Belki de önce soru sormalıyım. Siktir et.

Ellerimi eteğimden aşağı sıyırıp Will'in işaret ettiği adama yaklaşıyorum. Yanına yaklaştığımda, takım elbise ceketini çıkarıyordu. Kıvrılmış gömleğinin altından kollarına doğru kayan birkaç dövmeyle fark ediyorum.

"Affedersiniz," diyorum ve başını kaldırıp gözlerimle buluşuyor.

Oh, o çok güzel. Gözleri mavi ve ela karışımı, saçları koyu renk ve sanki içimi gibi beni izliyor. Ayrıca bana ona yaklaşmamam gerektiği hissini veriyor.

"Evet?" diye cevap veriyor, beni bir aşağı bir yukarı süzerek. Alaycı bir şekilde değil, daha çok üzerimde bir şey olmadığından emin olmak ister gibi.

Garip ama iyi.

"Şurada bir adam var." Arkamı gösteriyorum. "Sadece bakma, tamam mı?" Başını salladı, ben de yanına bir koltuk çektim.

onu. "Her neyse, bir iddiaya girdik. Bu anlaşmayı yerine getirmemde bana yardım edebileceğini umuyordum," diye açıklıyorum.

Yanındaki gümüş bıçağı eline alıyor. İlk başta bunun tuhaf olduğunu düşünüyorum, ta ki Will'e bir göz atmak için bıçağı ileri geri oynattığını fark edene kadar. Bunu yaptığında, küçük bir iç geçiriyor.

"Ne tür bir anlaşma?" diye soruyor, koltuğuna yaslanarak. Telefonunun ışığı yanıyor ama dokunmak için bir hareket yapmıyor. "numaranı vermeni istiyorum" dedim. O da kaşlarını kaldırır. "Ve bunu yaparken, sana ödeme yapacağım."

"Bana ödeme yapacak mısın?" diye soruyor, biraz eğlenerek. "Numaram için mi?"

"Evet. şimdi olmaz çünkü arkadaşım belli olur ama daha sonra parayı transfer edebilirim çünkü nasıl olsa numaran bende olacak," diyorum gülümseyerek.

"Sadece bir sorun var," diye yanıtlıyor bir parmağını kaldırarak. "Size yardım etmek istemediğimden değil, ama şimdi arkanızı dönerseniz, karımın arkanızda durduğunu göreceksiniz. Konuşmamanızı öneririm, çünkü insanları bıçaklamak gibi bir huyu var." Gerildim. Ayağa kalktı ve elini uzatarak karısına doğru işaret etti. Yerimde donmuş gibi oturuyorum, muhtemelen onun yerini aldığımı fark ediyorum.

Çevremde, kırmızı boyalı tırnakları olan narin bir el onun kavlıyor ve onu kendine doğru çekerken, delici yeşil gözleri bana dik dik bakıyor.

"Bu Anya Ivanov, karım," diyor. "Ben de River Bentley. şimdi size numaramı vereyim." Bir peçeteye uzanıyor.

"Hayır, lütfen. değil," diye kekeliyorum.

"Onunla bahse girdiğini söylemiştin, değil mi?" diye sorar.

"Bahis mi?" Anya hafif bir Rus aksanıyla sorar.

bakışları daralıyor. Ona doğru düzgün baktığımda, kızıl saçlarının kusursuz olduğunu, sıkı bir topuzla geriye tarandığını ve yanları yırtmaçlı bir elbise giydiğini fark ediyorum. Ve kesinlikle beni bıçaklayabilecek gibi görünüyor. Ama aynı zamanda bana daha önce tanıştığım birini hatırlatıyor.

"Evet, çok özür dilerim. Kocanıza asılmıyordum. Birlikte yemek yediğim adam benimle iddiaya girdi." Boğazımı temizledim. "Eğer kocanızın numarasını alırsam, bana bir uçak verecekti." Hangi adam olduğunu söylememiş olmama rağmen bakışları hemen Will'e kayıyor. Kahretsin, ikimizi de öldürtecek miyim? Bakışları daralıyor ve Will'e yaklaşırken yüksek topuklu ayakkabıları tıkırdıyor. Will orada öylece oturuyor ve el sallıyor.

"Sen," diyor omzunun üzerinden bana bakarak. "Benimle gel." Parmağıyla işaret ediyor ve Will'in masasına dönüyor. Eğer Will'in yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi o tokatlamayacaksa, ben tokatlayacağım.

Tabii önce bizi öldürmezse.

Çok fazla insandan gözüm korkmaz ama bu kadından ne pahasına olursa olsun uzak dururdum.

Birkaç kısa adımda Will'e ulaşıyor. Arkasından yaklaşıyorum ve özür dileyerek ona bakıyorum, ta ki o konuşana kadar.

"Bunu sen ayarladın, şimdi o lanet olası kadına uçağını ver," diyor ve Will boktan bir sırtışla masadaki bardağını düzeltiyor.

O zaman farkına vardım.

Onu tanıyor.

Bu şu demek.

Omzumun üzerinden baktığımda River'ın karısını izlerken gülümsediğini görüyorum. Sanki rahatlamış gibi tekrar oturuyor ve gösteriyi izliyor.

"Hadi ama Anya. Bu biraz komik. Ona vermeyeceğini bildiğim halde denediğini görmek zorundaydım."

"Bir daha böyle bir numara yaparsan sikini keser köpeklerime yediririm," diye cevap veriyor, Rus aksanı öfkesiyle birlikte kalınlaşıyor.

"Köpeklerin beni seviyor."

Ne oluyor lan?

"tanıyor musunuz?" Kendi kızgınlığım artarak soruyorum. Her zamanki gibi ona.

"Evet. River'la geçmişimiz çok eskiye dayanıyor ve gördüğünüz gibi Anya da bana oldukça düşkün. Ne yazık ki bahsi kaybetmişsiniz gibi görünüyor leydim," diyor Will sahte bir özürle. "Benim otel odam mı, seninki mi?"

Aniden. Bu adamdan ve oyunlarından bıktım.

"Siktir git." Su bardağıma uzandım ve bardakla birlikte ona fırlattım. Yoldan çekildi ve bardak onu ıskaladı. Sırıltışı yüzünden hiç gitmiyor.

"Sen benden daha iyi huylusun, ben olsam bıçağı seçerdim," diye araya giriyor Anya ve bir restoranda olduğumu hatırlıyorum. İnsanlar bakıyor ama River ve Anya pek de rahatsız olmuşa benzemiyorlar.

Anya elini cebine atıp bir kart çıkardı ve bana uzattı.

"Bu kocamın numarası." Karta bakıyorum. Sonra tekrar Will'e döndü. "Şimdi ona şu lanet uçağı ver," diye emrediyor ve sonra kocasına dönüyor.

Masadan çantamı aldım ve uzaklaştım. Bu adamı ve oyunlarını sikeyim. Çıkarken bizi izleyen River ve Anya'nın yanından geçiyorum. Beni öldürme zamanının geldiğine karar verirse diye göz teması kurmuyorum.

"Alina," diye sesleniyor Will , ama insanların restoran için sıraya girdiği kalabalık girişe doğru adım atarken onu duymazdan geliyorum. Tam olarak nerede olduğumu ya da nereye gittiğimi bilmiyorum ama o pislikten uzaklaştığım sürece bunun bir önemi yok.

Telefonum çalmaya başlıyor ve ekranda kız kardeşinin adına bakıyorum. Çok öfkeliyim ve cevap vermenin iyi bir fikir olmadığını biliyorum. Ama bu pisliğe çok kızgınım.

"Kardeşin tam bir pislik." diye hırlayarak cevap veriyorum.

Ben öfkelenirken Maria gülüyor. "Evet, insanlara verdiği izlenim bu," diyor. "Neden bu sefer ne yaptı? Ve siz ikiniz neden takılıyorsunuz ki? Dükkânın sahibi olan arkadaşlarıyla bir grup yemeği falan mı yapmak zorundaydınız?"

Nereden başlasam ki? Bahis mi? Aynı otel odasında mı kalıyorsunuz? O-

Bir taksiye el sallamaya çalışırken telefonum elimden alındı.

"Merhaba kardeşim, seni sonra ararım. Şu anda randevumu sakınleştirmem gerekiyor," diyor Will ve telefonu kapatıyor.

"Randevu mu?" Telefonuma uzanmaya çalışırken ona bağıyorum ama o telefonumu üstümde sallıyor. "Ben senin randevun değilim, seni lanet olası aptal."

"Sakin ol," diye yatıştırıyor o yarı alaycı gülümsemesiyle.

"Dünya tarihinde hiçbir kadın sakınleşmemiştir. Sakınleşmesini söyleyen bir adam var. Sen tam bir aptalsın," diye bağıyorum ve etrafımızdaki insanlar durup bizi izliyor. Fısıldaşmaya başlıyorlar ama umurumda değil.

Bugün bir hataydı.

"Bitirdin mi?" diye soruyor sabırla, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"Hayır. O lanet burnunu kırmadan önce telefonumu ver."

Islık çalarken kaşları havaya kalkıyor. Daha önce hiç kimseyle böyle olmamıştım ama çok kızgınım. Bu adamın yanında sinirlerimi kontrol edemiyorum.

"Özür dilerim," diyor ve telefonumu uzatıyor. Elinden kaptım. "Seni eve bırakayım."

"Git bir sık ye ve öl," diye karşılık verdim, topuklarımın üzerinde döndüm ve diğer tarafa doğru yürüdüm.

Beni takip etmeyince biraz da olsa rahatladım.

Bazen güzel bir çocuğun burnunu kırmakla tehdit etmek etkili olur.

BÖLÜM 17

Will

"Y "Bunu mahvettin." Kafamın arkasına bir darbe aldım ve döndüğümde Anya orada duruyordu.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş.

"Ne?" Omuzlarımı silkerek söylüyorum.

"O aptal oyunla onu yatağa atabileceğini mi sandın?" Bakışları restorandan çıkmakta olan River'a kayıyor. "Ve sen!" Onu işaret ediyor. "En başta bu aptal oyunla eğlenmemeliydin." Bekleyen arabaya doğru yürümeden önce başını sallıyor.

"Dostum, karımı çıldırttın," diyor River, ama eğlendiğini anlayabiliyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, ikisinin de bu kadar kızgın olacağını düşünmemiştim. Sadece küçük bir yanaktı."

Başını sallıyor. "Bu kadar zeki birine göre, konu kadınlara gelince çok kalın kafalısın. Belki de daha çok onları becermek dışında onlarla nasıl başa çıkacağını bilmediğin içindir."

Telefonum çalıyor ve kız kardeşimin aradığını görüyorum.

Görmezden . "Bu doğru olabilir ama bir sonraki bahsi kazanabileceğime eminim."

River bana inanamayarak baktı. "Ayıracak ikinci bir uçağınız olduğunu sanmıyorum. Ve ayrıca, onun

bu oyunu iki kez oynayacağız."

Rahatça omuz silkiyorum. "Bu yüzden bir dahaki sefere erkeği onun seçmesine izin verdim."

River güler. "Buna ikinci kez kanacağını düşünüyorsan aklını kaçırmışsın. Zaten başka bir adamın numarasını almasına izin verecek değilsin ya."

Sözleri aklımda yer ederken bir an sessiz kaldım. Alina ve ben bir şey değiliz. Ama başka bir adamla eve gitmesine de izin vermezdim. Verir miydim? Bu beni etkilememeli. Peki neden düşüncesi bile beni bu kadar rahatsız ediyor?

River şimdi gülümsüyor. "Sürün, dostum. Tek zamanın bu. Ben olsam buna dikkat ederdim, aslında oldukça düzgün biriymi. Seninle bir daha konuşması konusunda iyi şanslar."

"Siktir git." Onu tersledim ve o güldü.

"Her neyse, şimdi karıma yalakalık yapmam gerekiyor çünkü çok kızgın," diyor el sallayıp arabasına doğru giderken.

Arabaya binişini izliyorum ve tam telefonum tekrar çalmaya başladığında arabadan iniyorlar.

Maria.

Hay sikeyim. Kaldırımda bekleyen arabama yaklaşıyorum. Ben cevap verene kadar aramaya devam edeceğini biliyorum. Israrcılık, eşit şartlara sahip olduğumuz tek şey.

Arabanın arkasına oturuyorum ama telefonuma cevap verirken şoförüne yol tarif etmiyorum.

"Ne istiyorsun?" Telefona doğru ofluyorum.

"Ne istiyorum ben?" diye soruyor şaşkınlıkla, "Ne yaptın sen?" diye bağıyor. "Seni arkadaşlarımla olan ilişkilerimi mahvetmemen konusunda uyarmıştım. Neden Alina'nın etrafında dolanıyorsun ki? New York'a iş için gittiğini sanıyordum."

"Arkadaşım için çalışan ücretli bir müteahhit. Zaman zaman karşılaşıyoruz."

"Ve o benim arkadaşım," diye uyarıyor. "Anneme söyleyeceğim. İstedğin bu mu? Gidip ona arkadaşlarımla yatmaya çalıştığını söylememi mi?"

"Bunu bir kez yapmıştım."

Kahretsin, belki birden fazla kez. Ama kim sayıyor ki?

Çocukça bir tehditle beni annemin üzerine salmak bu kadar etkili olmamalıydı. Ama gerçek şu ki ikimiz de ebeveynlerimize hayrandık ve kimse annemden daha acımasız olamazdı. Bu sadece daha fazla baş ağrısına neden olacaktı, çünkü teatral bir şekilde vahşi bir oğul yetiştirdiğini iddia ediyordu.

"Peki onlar hâlâ benim arkadaşlarım mı?" diye sorar.

"Bilmiyorum, Maria." İç çektim. "Ama annemize gitme." İstedğim son şey onun da beni rahatsız etmesi. Annem bugünlerde bana daha farklı bakıyor. Sanki bana acıyormuş gibi. Benim için daha fazla endişelenmesine ya da daha kötüsü Londra'ya dönmem için beni ikna etmeye çalışmasına neden olacak bir cephane eklememe gerek yok; bunu zaten denedi.

"Alina'dan uzak dur."

Telefonum başka bir aramayı işaret etmek için biplediğinde şaşıyorum. Ekranı kontrol ediyorum ve Alek'in adını görüyorum. Çok sık aramıyor.

"Zaten onunla yatmadım. Gitmek zorundayım, iş falan. Merak etme, Alina'nın gönlünü alacağım."

"Hayır, ondan uzak dur, Will," diye ısrar ediyor.

"Ben de seni seviyorum," diyorum ve telefonu kapatıp Alek'in çağrısına cevap veriyorum.

"Bugün Bay Popüler ben değil miyim? Beni aramak sana yakışmıyor. Beni gerçekten özlemiş olmalısın," diye takılıyorum Alina'nın telefonuna yerleştirdiğim takip cihazını getirirken. Otele sağ salım döndüğünden emin olmazsam centilmenlikten en uzak kişi ben olurum.

"Telefonuna her zaman böyle mi cevap veriyorsun?" Alek sinirlenerek sorar.

"Sen benim için özelsin," diyorum ve çenesinin titrediğini hayal edebiliyorum.

"Benim için birini bulmanı istiyorum," diyor.

Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. Alek'in benim hizmetlerime başvurduğu pek sık görülmez. Çoğunlukla kendi başına yeterince verimlidir.

"Şu anda işler arasında gidip geliyorum ve bir süre New York'ta kalacağım" dedim.

"İşler arasında mı?" Şaşırmış gibi. Sanırım hiç ara vermediğimi düşünürsek bu ikimiz için de geçerli. "Sana iki katını öderim. Yerel bir iş ama bir gün içinde bulunmasını istiyorum."

Bir meydan okuma. Zorlukları severim. Ve yerel... cazip.

"Neden onu kendin bulamıyorsun?" Şimdi merakla soruyorum.

Alek bir an sessiz kaldı. Beden dilini okuyamadığım için, büyük bir çocuk olup kelimelerini kullanana kadar bekliyorum. "Onu henüz bulamadım. Ama iki gün sonra Lena'nın doğum günü ve ben bu adamın ölmesini istiyorum."

"Ah." Dilimi tıkırdatıyorum. "Karımın doğum gününe geç kalamam." Bunun onu ne kadar kızdırdığını bildiğim için gülüyorum. Ama gerçek şu ki, bunu söylerken kendi göğsümde rahatsız edici bir şey ortaya çıkıyor.

Bana önceki hayatımı, elimden alınmadan önce benim için değerli olan şeyleri hatırlatıyor. Birdenbire, artık hiçbir şey komik gelmiyor.

Ve Alina ile ciddi bir şekilde çuvalladığımın korkunç farkındalığıyla baş başa kaldım.

"Detayları bana gönder. Onu sizin için bulacağım."

Alina'nın takip cihazını izliyorum. Pisliğin teki olduğum suçlamasına itiraz edemem. Ve belki de yalvarmadan önce biraz zaman tanınmalıyım.

Grovel? Ben mi?

Kendime gülmemeye çalışıyorum.

Bu kadını daha sikmemişken nasıl bu duruma düştüm?

BÖLÜM 18

Alina

M gün yeterince erken gelemez. Otele döndüğümde Will'e karşı daha da öfkeliydim ve ne kadar kendimi kaybetmeye çalışsam da

İşteyken sürekli onu düşünerek dikkatim dağılıyordu.

Bir saat boyunca dönüp durdum, uyumaya çalıştım ama başaramadım. Hayal kırıklığına uğramış bir halde battanileri tekmeleyip üzerime bir kot pantolon geçiriyorum ve asansörü lobiye indirip sokağa çıkmadan önce saçlarımı dağınık bir şekilde topuz yapıyorum.

Hava ferahlatıcı ve ellerimi giydiğim kapüşonun içine sokuyorum. Sadece yürüyüşe falan ihtiyacım var. Bir adam tarafından bu kadar rahatsız edilmek bana göre değil. Peki neden şimdi? Köşeyi dönüyorum ve markete giriyorum.

Tam olarak ne bilmiyorum ama gördüğümde anlayacağım. Telefonum çaldığında çikolataları tarıyordum. E-postalarımı açıyorum ve tenimi soğuk bir ürperti kaplıyor.

Yeni bir e-posta. Bu sefer daha basit bir mesaj.

/ov slofe /coc ce,

E-postayı hiç görmemiş gibi silerken yutkunuyorum.

Aylardır onlardan haber almazken iki günde iki e-posta. Gözlerimi kapatırken içimden lanet okuyorum ve tüm o heybetli düşünceleri bir kenara itiyorum. Ya beni bulurlarsa? Artık her şeyin geride kaldığını sanıyordum.

İçinde karamel olan bir çikolata alıyorum ve koridorda ilerlemeye devam ediyorum.

Saat gece yarısına yakın, bu yüzden sadece birkaç müşteri var. Kozmetik reyonunun önünden geçiyorum ve kırmızı rujlara bakarken duraklıyorum. Etrafıma bakıyorum ve yalnız olduğumu fark ediyorum. Dikkat çekmeden tavana bakıyorum ve hiç kamera görmüyorum.

Parmaklarım rujun etrafında kıvrılıyor ve kalbim onu cebe atmanın heyecanı ve düşüncesiyle çarpıyor. Bu bir dürtü. Bir ihtiyaç. Bir istek.

Çok da kolay olurdu. Hep öyle olmuştur.

Çocukken bana ait olmayanı alma konusunda yetenekli olduğumu öğrendim, gençken ve hatta yetişkinliğimin ilk yıllarında bu bir dürtü haline geldi. Hiç yakalanmamıştım ve gözlerimi kapatıp heyecanı bastırmaya çalışıyordum. Bu eski bendim. Geçmişimin bir parçası ve şimdi beni rahatsız eden şey.

Ruju alıp köşeyi dönüyorum. Kasaya yaklaştığımda çikolatayı ve ardından ruju tezgâha bırakıyorum. Ben ruja bakarken kasiyer dalgın dalgın ürünleri sayıyor. En son ne zaman kırmızı sürmüştüm? Neden bıraktım?

Şu anda bulunduğum yere gelmek için çok çalıştım ve şeytanlarımın beni yakalamasına izin vermeyi reddediyorum. Bu işi bitirir bitirmez Londra'ya geri döneceğim, çünkü Amerikan topraklarına geri dönmek kendimi pek güvende hissettirmiyor.

Bu e-postalar sadece taciz olabilir. Ama daha fazlası olacak diye paranoyak olmaktan kendimi alamıyorum. Ve ben

Yıllar önce beni mahveden adam tarafından her şeyimin mahvedilmesi riskini almak istemiyorum.

BÖLÜM 19

Alina

ünün sonuna yaklaşıyoruz ve inşaat işçileri arasında gidip gelirken kesinlikle çok heyecanlıyım.

Dokundukları son oda olacak küçük bir ofisteyim. Planlara bakıyorum, etkileniyorum. Bunun hayata geçtiğini görmek için sabırsızlanıyorum.

Çalışanlardan biri olan Jerry kafasını içeri uzatır. "Bayan, sizi görmek isteyen biri var."

"Fayansçı mı?" Saatiye bakarak sordum. Salı gününe kadar onu beklemiyordum.

Jerry omuz silkti. "Bilmiyorum, sadece seni görmesi gerektiğini söyledi."

"Tamam, sorun değil. Bir saniye içinde orada olacağım." Dizüstü bilgisayarımın ekranındaki yansımamı tarıyorum ve at kuyruğumu hızla düzeltiyorum. Yeni aldığım kırmızı rujuma hayranlıkla bakıyorum ve atölyeye çıkmadan önce kahvemden son bir yudum alıyorum. Erkekler yoğun bir şekilde çalışırken etrafımda kaos patlak veriyor.

Will'in kapıda durduğunu gördüğüm anda duruyorum. Etrafında uçuşan toz ve kiri düşününce, yeni ütülenmiş giysileri içinde eğreti duruyor.

Bu adam benimle dalga geçiyor olmalı. Ona doğru yaklaşıyorum ve kibirli gülümsemesi o gamzeyi canlandırıyor. "Mesajlarıma cevap vermedin."

Onu dirseğinden tutup mağazanın önüne, daha az çalışanın olduğu yere götürüyorum. Dışarı adımımızı attığımız ve kapı arkamızdan kapandığı anda ona çıkışıyorum.

Ağzımdan çıkan ilk kelimeler "Beni rahat bırakır mısınız?" oldu. Onu boğazlayabilirdim. Ve onunla daha önce tanışmamış olsaydım, şu anda burada bulunma cüretini göstermesine kesinlikle inanamazdım.

"Alina," diye küstahça konuşuyor.

"Vay canına, o tek beyin hücrenle sonunda adımı gibi görünüyor," diyorum hain bir gülümsemeyle. "Şimdi, git."

Kapı açıldı ve on dakika önce konuştuğum müteahhit konuşmaya başladı ama Will ile benim karşı karşıya olduğumuzu fark edince durdu.

Müteahhide "Sadece gidiyordu," dedim.

Will, "Hayır, yapmadım ve daha işimiz bitmedi," diyor ve ses tonunda hem beni hem de müteahhidi hazırlıksız yakalayan tehditkâr bir ton var.

Müteahhit kalın Boston aksanıyla "Acil değil hanımefendi, içeride bekleyebilirim," diyor ve koşarak içeri giriyor.

Will'e dönüp parmağımı yüzüne doğru tutuyorum. "Buraya öylece gelemezsin. Bu benim işim ve kibarca siktir olup gitmen gerekiyor. Bunlar senin arkadaşların olsun ya da olmasın, bu sana istediğin zaman beni kızdırma hakkını vermez."

"Alina, özür dilemeye geldim."

Bir elimi kalçama koyarken gülmemeye çalışıyorum. Artık son derece ciddi. "Tam olarak ne için? Beni küçük düşürdüğün için mi? Neredeyse beni öldürttüğün için mi? Çünkü Anya'nın bunu yapabileceğinden oldukça eminim. Beni takip ettiğin için mi? Her fırsatta beni kızdırdığın için mi? İşimi bölmek mi? Devam edeyim mi?"

"Oldukça etkileyici bir liste, değil mi?" Will kabul ediyor.

Ellerimi bıkkınlıkla havaya kaldırıyorum. "Herhangi bir şeyi ciddiye alabilir misin?"

"Seni ciddiye alıyorum," diyor ve bu ikimizi de hazırlıksız yakalıyor. Az önce söylediği şeye kaşlarını çatıyor. "Hadi ama. Seni ne kadar kızdırsam da meydan okumaktan hoşlandığını biliyorum. Buna rağmen eğlendiğimizi biliyorum, değil mi? Lütfen bunu telafi etmeme izin ver."

İnanamayarak başımı sallıyorum. Neden bana bu kadar odaklandığını bilmiyorum ve evet, bu gurur verici; evet, meydan okumayı seviyorum. Evet, birbirimize karşı cinsellik yüklüüz ama bu bağın tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum. Espri ve zekâsının arkasına saklanmasına rağmen Will'de bir derinlik olduğunu biliyorum. Bunu iyi biliyorum çünkü bir maskenin arkasına saklanan ve herkesi bir kol mesafesinde tutan tek kişi o değil. Ve bu entrika beni onun hakkında daha fazla şey keşfetmeye, onun muhtemelen beni çözmeye çalıştığı kadar onu çözmeye itiyor, sorun da bu. Ya yanıyorsam? Ya derinliği yoksa ve zamanımı boşa harcıyorsam?

Bu şaşırtıcı farkındalık beni durma noktasına getirdi. Çünkü onun katmanları neden umurumda olsun ki? Çok ileri gitmeden önce sadece fiziksel çekim ve biraz şakalaşma ve eğlence değil miydi?

Bu her neyse burada ve şimdi kesmeliyim. Zaten düşünecek yeterince şeyim var, bir de arkadaşımın kardeşi eteğimin peşinde koşmasın. "Özür için teşekkürler, ama hayır, teşekkür ederim."

"Başka bir bahse ne dersin?" diye soruyor.

Şok içinde ağzım açık kaldı. Belli ki onu doğru duymamışım, değil mi?

Az önce başka bir bahis mi önerdi?

Ya çok ciddi ya da kesinlikle benden bir ısırık daha almaya çalışıyor. Ve işe yarıyor. Her seferinde.

"Yani bir sonrakini de ayarlayabilir misin?"

"Hayır. Bu sefer şartları ve ödülleri sen seç. Ben de uslu bir çocuk gibi oynayacağım."

"Bunun sana ne faydası olacak? Kazan ya da kaybet, her halükarda siktir olup gitmeni tercih edebilirim."

"Bence adil olacaksın. Yani, ödülüm hala olmalı. Bir geceliğine sana sahip olmama izin veriyorsun. Ve seninki için, kazanırsan ne olacağını sen seç."

"Eğer değil, ne zaman," diye düzeltiyorum.

Kahretsin, tam da onun oyununa geldim.

Bu kadar rekabetçi olmaktan nefret ediyorum.

Onunla herhangi bir oyun oynamak istememden nefret ediyorum.

Ondan kurtulamıyorum. Sadece seks mi? Bunu bitirmek için yapmamız gereken şey bu mu? Sadece sevişmek mi?

Tam o sırada bir araba kaldırıma yanaşır ve Dawson ile Honey arabadan iner. Honey'nin elinde pişmiş tatlıya benzeyen bir çanta vardır.

"Eee?" Will sorar.

"Gitmeniz gerekiyor. Yapacak işlerim var. Hem senin birilerini kovalayıp bir yerlerden ödül paranı falan alman gerekmiyor mu?" Honey bana yaklaşırken elimle onu kovuyorum. O ve Dawson konuşmaya başlarken Will'i görmezden geliyorum.

"Neden parçası olmamamız gereken bir şeyin içine girmişiz gibi görünüyor?" Dükkana girdiğimizde Honey fısıldıyor.

Yorgun ve biraz da şaşkın bir şekilde iç çekiyorum. Honey arkadaş olma konusunda çok açık sözlü ama hem onun hem de Dawson için çalıştığımndan çizgiyi nereye çekeceğimi bilemiyorum. Ama Maria'yla da aynı duygular içindeyim, bu doğrudan bir arkadaşlık ve Will hakkında onun arkadaşı olarak benden daha çok şey bildikleri kesin. Aramızda neler olduğu konusunda beni pek çok kez dürtükledi ve ben de cevaplar istiyorum. Neden bu kadar ısrarcı? Ama Will'le aramızda her ne oluyorsa, bu işi benim için mahvetmesini istemiyorum. "Beni rahat bırakmıyor," diyorum ona, rahat bir omuz silkmeye, rahatça soruşturmaya çalışarak. Omzunun üzerinden baktığında, Dawson'la konuşmaya devam ederken bana bakıyordu.

"Görünüşe göre seni yalnız bırakmaya niyeti yok. Büyülenmiş gibi görünüyor." Gülüyor. "Bunlar işçiler için bu arada. Bugün herkes için taze yaptım."

Jerry yanımdan geçerken omzuna dokunup unlu mamulleri gösteriyorum. Gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde mutlulukla Honey'den poşetleri alıyor ve çalışan diğer adamlara ıslık çalıyor. Erkeklerin hiç bu kadar çabuk durduğunu görmemiştim ve çantaya bakmak için odanın ortasında toplanıyorlar.

Honey halinden memnun görünüyor.

"Dükkânı yeniden tasarlamayı önermeden önce aranızda bir şey olduğunu bilmiyordum," diye fısıldıyor sessizce.

Gözlerimi deviriyorum. "Biz diye bir şey yok. Ve beni neden rahat bırakmıyor bilmiyorum. Dün neredeyse güzel bir Rus kadın tarafından öldürülüyordum. Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım. Eğer bakışlar öldürebilseydi, ölmüş olurdum."

"Anya Ivanov'dan , değil mi?" Başım dönüyor.

"Onu tanıyor musun?"

"Elbette. Ve eğer Anya ölmeni isteseydi, hiç şüphesiz ölmüş olurdun." Duraklıyor, kaşlarını kaldırıyor. "Ne yaptın sen?"

Alay ediyorum ve Will'den uzaklaşabilmek için dükkânın arka tarafına doğru ilerliyorum. Kocasını beni işe aldığı için Honey ile konuşmak konusunda biraz isteksizim ama onda da hemen "bana her şeyi anlatabilirsin ve bana güvenebilirsin" havası var. Bu kadar nazik olduğu için ona lanet olsun.

Tezgâha yaslanıyorum ve fotoğraf makinemi çıkarıyorum. Tereddütle "Benimle iddiaya girdi" demeden önce sosyal medya için birkaç fotoğraf çekiyorum.

"Bahis mi?" diye soruyor, kafası karışmış bir halde. Erkeklerden birkaçı ona tatlılar için teşekkür ediyor ve o da onlara gülümsüyor. Kocasının onun diğer erkeklere gülümsediğini görseydi, hepsini anında kovardı gibi bir his var içimde. Bu adamların nesi var böyle?

Will'in sahiplenici olduğunu hayal edemiyorum ama sonra müteahhitle nasıl konuştuğunu düşünüyorum. Bu düşünceyi kendimden uzaklaştırıp, Will'le benim bir şey olmadığımızı pekiştiriyorum.

Gömleğimden bir parça tiftik koparıyorum ve sonra açıklıyorum: "Evet. Kazanabileceğim şeylere hayır demekle ilgili sorunlarım var ve meydan okumayı da seviyorum." En iyi göz devirmemi yapıyorum. "Her neyse, bir adamın numarasını alamayacağıma dair benimle iddiaya girdi." Sanki nereye varacağımı çoktan anlamış gibi gözleri irileşiyor. "Evli olduğu ortaya çıktı."

"River Bentley'nin numarasını almaya çalıştın ve hâlâ hayatta mısın?" Gülüyor ve kendini durdurmaya çalışırken hızla ağzını kapatıyor. "Üzgünüm ama o çok daha azı için öldürüldü."

Gerçek anlamda mı söylüyor bilmiyorum ama bu beni şaşırtmazdı. Bu da onu çok tehlikeli bir kadın yapıyor ama yine de kendimi itiraf ederken buluyorum: "Ondan hoşlandım sayılır. Will'in yanına gitti ve onu güzel benzetti." "Evet, bu Anya olmalı. River ve Will bir süredir uzun zamandır arkadaşız."

"Tabii ki var." İç çektim. River'ı barda gördüğü anda bahsi planlamış olmalıydı.

"Will'i çok iyi tanımıyorum ama River ve Dawson ona düşkün görünüyorlar. Duyduğuma göre, hiçbir kadına ilgi duymamış. Ciddi bir ilgi yani."

Gözlerimi deviriyorum, çünkü Will'in beni ciddiye aldığını sanmıyorum, en azından öyle umuyorum çünkü ben ciddi değilim. Bunun sadece ikimizin de faydalanması gereken bir cinsel gerilim olduğundan eminim.

Will'le ilgili çok karışık duygularım var. İtiraf etmeliyim ki hiçbir erkek benimle birlikte olmak için bu kadar uğraşmamıştı. Bu bana küçük bir serotonin artışı sağlıyor. Ama bir yanımda, birlikte olma fikrini düşünmenin kesinlikle delilik olduğunu ve ondan mümkün olduğunca uzak durmam gerektiğini düşünüyorum.

Ama ne zararı olabilir ki? O benim en iyi yatağım olabilir. Bir tanrı gibi sevişebilir. Kahretsin, bana birden fazla orgazm yaşatabilir, ki beni sadece parmaklarıyla boşalttığı için nasıl yapılacağını bildiğine dair bir his var içimde.

Bu başlı başına zor bir görev. Karşılaşmamızdan önce boşalabilmemin tek yolu klitorisime titreşim vermektir. Ve yine de, bu adam ikimizi de en küçük banyoya hapsediyor ve beş dakika içinde hepsini yapmayı başarıyor - sadece parmaklarıyla. Yani evet, içimde küçük bir parça bu bahsi kaybedip kaybetmemem gerektiğini merak ediyor. Ona benim üzerimde bu gücü vermek aptallık olurdu.

Ama sanırım bu oynamak istediğim bir oyun. Ve sırf onu kendimden uzaklaştırmak için bilerek kaybedebilirim - ya da daha iyisi, üstümde.

"Düşündüğünü görebiliyorum. Ondan hoşlanıyorsun," diyor Honey.

"Hayır, yok" diye cevap veriyorum, bu sonuca nasıl vardığına şaşırarak. Kocasını içeri girdiğinde mırıldanıyor ve Will'in sonunda bir ipucu alıp gittiğini fark ediyorum.

"Neredeyse herkesle tanıştığını duydum," diyor Dawson ve ben yenilgiye uğruyorum. Burada profesyonelliği korumak oldukça zorlaşıyor. Will de herhangi bir kadın kadar dedikodu yapıyor. Oysa ben de aynısını yapıyordum.

"Sana River ve Anya'dan bahsetti mi?" Açıklığa kavuşturuyorum. "Tabii ki anlattı. İlginç, gerçekten."

"Bence 'ilginç' doğru kelime değil. Yine de sapık doğru kelime olabilir."

Honey, "En büyük aşk hikâyelerinden bazıları takipçilerle başlar," diye övünüyor.

"Çok fazla aşk kitabı okuyorsun," diyor Dawson, kolunu onun beline dolayarak ve etrafı tarayarak.

"Aynı otelde kaldığı için onu her gün görüyormuşum gibi hissediyorum," diyorum dalgınca, az önce çektiğim fotoğraflara göz atarken.

"Gerçekten mi?" Honey şaşırmış görünüyor.

Kafamı kaldırıp baktığımda ikisinin de yüzünde şaşkın bir ifade olduğunu gördüm. Otelimin parasını ödedikleri için bildiklerini sanıyordum.

"Evet, görünüşe göre benim odamı da açma yetkisi var," diyorum başımı sallayarak.

Bal ısırmaları onu alt dudak, ve o ve Dawson bakıştı.

"Ne?" Ne kaçırdığımı anlamadan soruyorum. Şimdi kendimi suçlu hissediyorum. Umarım kaldığım süre için ödeme yaptıkları için nankörlük ettiğimi düşünmezler.

Honey, "Durumu kötü gibi görünüyor," diyor, sonra el sallayıp devam ediyor. "Neyse, benim eski dairemi istersen, boş. En azından bu şekilde kendi mutfağın olur. Ve buradan çok uzak olmayan iyi bir mahallede."

"Empoze edemezdim," diye fişkırdım.

"Dürüst olmak gerekirse, bir yıldan uzun süredir gitmedim, bu yüzden birilerinin kullandığını bilmek güzel olacak. Tabii bu önümüzdeki birkaç haftayı sizin için daha rahat hale getirecekse."

"Ah, tabii, sakıncası yoksa. Yani, kulağa gerçekten hoş geliyor aslında."

Ellerini birbirine kenetler. "Sorun değil. Yarın anahtarları sana adresi vereceğim. Sana söyledim, artık arkadaşız."

Dawson sanki onun nezaketine tapıyormuş gibi başının tepesini öpüyor. Acaba ilk başta bu yüzden mi ona yöneldi diye merak ediyorum ama Honey'nin öyle bir cazibesi var ki kimsenin görmezden gelmesinin çok zor olduğunu tahmin ediyorum.

Sahip oldukları şeylere hayranım.

Ama bu istediğim anlamına .

Hayır, benim istediğim sert sikiş.

Ve eğer yarın otelden ayrılacaksam, belki de bu geceyi tatlı ve sevecen uzak bir adamla en iyi şekilde değerlendirmeliyim.

Tadına bakmaktan zarar gelmez. Sadece bir kez. Değil mi?

BÖLÜM 20

Will

S Hayatta bazen çuvallarsınız. Ben normalde batırmam. Ama onunla, doğru yapamıyorum.

Belki de benden daha iyi olduğu içindir?

Öyle olan pek fazla insanla tanıştığımı söyleyemem. Evet, ukalayım.

Evet, iyi göründüğümü biliyorum. Ama iyi görünüyorum çünkü bunu yapmaktan büyük gurur duyuyorum.

İyi görünmek için kendime iyi bakıyorum ve iyi göründüğümde kendimi iyi hissediyorum.

Peki neden cazibeme karşı bu kadar dirençli? Ve neden kız kardeşimin arkadaşını sikmeye bu kadar kararlıyım?

Tanrı aşkına özür bile diledim.

Kadınlar hakkında bilgisiz değilim ama uzun zamandır onlar için bu kadar çaba sarf etmem gerekmemiştir.

"Aynada kendine bakmaya devam mı edeceksin?" Alek soruyor. Arabasının yolcu koltuğunda oturuyorum. Esmer bir kadın benimle konuşmak istemediği için, bulmamı istediği kişinin yerini söylemem Alek'le birlikte gitmemi şart koştum.

Aynayı kapatıyorum ve ona dönüyorum. "Zaman geçirmenin en sevdiğim yolu."

Yüksek sesle nefes veriyor ve bu yüzüme bir gülümseme getiriyor. Bu adamı kızdırmak çok kolay.

"İşte." Eski, çürümeye yüz tutmuş bir evi gösteriyorum. "İşte burası. Adam seni kızdıracak ne yaptı?"

Bana sert bir bakış attı, ben de omuz silktim. Yeterince makul. İşi hakkında çok fazla şey bilmemi istemiyor. Anlıyorum.

Alek, "Arabada kal," diye homurdanıyor ve ben hayal kırıklığına uğrayarak kaşlarımı çatıyorum.

"Hadi . Ben düşündüm ki birlikte biraz eğleniriz . Ayrıca, bu senin kışını kurtardığım ilk sefer olmayacak."

Alek arabadan iniyor, kapıyı kapatırken bana ters ters bakıyor. Kıkırdıyorum. Her neyse.

O gittikten sonra Alina'nın son fotoğraflarına göz gezdirdim. İlk başta kendimi bunun işimin bir parçası olduğuna, kız kardeşimin iş yaptığı kişinin geçmişini araştırdığıma inandırmıştım. Ama artık o noktayı aştı; bu benim kişisel saplantım. Sonuçta ben sadece bir erkeğim. Ve ayrıca, kendime hatırlatıyorum, takıntılı olmak benim işim.

Telefonumun ışığı yanıyor ve yüzümü buruşturuyorum.

Yine bu şerefsiz. "Bay Percy. Aradığınızı varsayıyorum çünkü

Paramın geri kalanı bende kalsın," diyorum aynayı tekrar açıp kendime hayranlıkla bakarken.

"Bana eski sevgilimin yerini söyleyene kadar paranın geri kalanını vermeyeceğimi söylemişim," diye hırlıyor.

Alek'in az önce girdiği evden can havliyle kaçan bir adam görene kadar sinirli bir şekilde iç çekiyorum. Adamın üzerinde sadece çilek desenli boxer'ı vardı ve Alek onun arkasından hışımla çıkıyordu, çok kızgın görünüyordu.

Bu mahalle çoğunlukla ıssız olduğu için şanslı, ki büyük olasılıkla bu adamın burada saklanması ilk nedeni de bu.

"Orada mısın?" Jack Percy soruyor. Daha önce ne dediğini duymamıştım bile çünkü Alek'in hedefi arabaya doğru koşarken çok büyülenmişim.

Mükemmel bir zamanlamayla arabanın kapısını itip açıyorum ve adam arabaya çarpıyor. Kendimi beğenmiş bir şekilde dışarı çıkıyorum ve Alek yine de ona yardım ettiğim için önsezili ve kızgın görünüyor.

Yerdeki adam şaşkın ama ayağa kalkmaya çalışıyor. Kravatımı hafifçe düzeltirken telefona şöyle diyorum: "Son zamanlarda bu kadar cömert olduğum için şanslısınız Bay Percy. Paramın geri kalanını dört hafta içinde bana göndermezseniz, iletişimi keseriz."

"Depozitom ne olacak?!" diye .

Yerdeki halsiz adam tekrar ayağa kalkmaya çalışıyor. Telefonun hoparlörünü kapatarak Alek'e, "Gördün mü, sana söylemiştim, bana ihtiyacın var. Söylemem gerekirse, oldukça yakışıklı bir yardımcıyım."

Bana öldürücü bir bakış fırlatıyor, ta ki bakışlarını ayaklarımın dibindeki adama çevirip onu yerden kaldırıra kadar.

"Orada mısın?" Bay Percy bağırır.

"Evet, sizi duyuyorum. Ve o depozito benim çünkü iş çoktan yapıldı. Malları teslim alacak paraya sahip olduğunuzdan emin olmak için daha iyi bir yol bulmalıydınız."

"Onda benim sana olan borcumdan on kat daha değerli bir şey var. Eğer ona sahip olursam, sana ödeme yapmak kolay olur."

Alek adamın arkasına geçti ve vicdan azabı ya da merhamet duymadan boğazını kesti. Kan gömleğime ve takım elbiseme sıçrıyor ve ben şok oluyorum. Takım elbisemle oynadığından neredeyse emin olduğum için değil, yemin ederim, bakışlarında bir eğlence parıltısı gördüğüm için, çünkü bunu bilerek yaptı.

"Dört hafta, Bay Percy," diye tekrarlıyorum Alek'in cesedi arabanın arkasına sürükleyişini izlerken. "Hadi ama Alek. Böyle güzel bir arabaya bir ceset atamazsın." İçimi çektim. "Güle güle, Bay Percy."

Telefonu kapattım ve takım elbiseme baktım. Kahretsin, bu benim de en sevdiğim takımlardan biriydi. ilk kanlı olan bu değil,

Ama Alek'in bunu bilerek yaptığından emin olduğum için artık benim için duygusal.

Araba cesedin ağırlığıyla sarkar. Alek bagajdan çıkarken eldivenlerini düzeltiyor. İnsanlara dokunmaktan hoşlanmıyor olabilir ama ölü olduklarında o kadar da endişeli görünmüyor.

Yeni bir çift eldiven çıkarıyor ve kanlı olanları çıkarıp değiştirmesini izlerken şok oluyorum. "Vay canına, ellerinin iğrenç falan olacağını düşünmüştüm. İyi bakımlı tırnaklar." Alkışlıyorum.

"Sen hiç susmaz mısın?" diye homurdanıyor bana kapalı bir çanta fırlatırken. İçine baktığımda temiz bir gömlek ve takım elbise görüyorum ve romantik bir şekilde iç geçiriyorum.

"Henüz kıyafet paylaşma aşamasına gelmediğimizi sanıyordum. Beni seviyorsun," diyorum şakayla karışık, o da bagajı kapatırken gözlerini deviriyor.

İşte bu yüzden Alek'le vakit geçirmekten keyif alıyorum. Her zaman patlamaya iki saniye uzaklıkta ve ben de tehlikeyle oynamaktan hoşlanıyorum.

BÖLÜM 21

Alina

Onu otel lobisinde bekliyorum.

Bana deli diyebilirsin ama aramızdaki bu şey her neyse bitmeli. Eminim ki seks anda aramızdaki bu garip gerginlik ortadan kalkacak. Honey'nin eski dairesinde kalmaya çoktan karar verdim, bu yüzden gece bunu içimden atmak için son şansım olabilir. Bu bir hata olabilir ama geçmişte bir sürü hata yaptım.

Bir tane daha nedir ki? Hayat bunun için değil mi?

Ayrıca, bana hala bir şey borçlu. Bunu elde etmek için bedenimi kullanabilirsem, öyle olsun.

Geç oldu ve bu saatte ne yapıyor olabileceğini bilmek isteyip istemediğimden tam olarak emin değilim. Emin olduğum tek şey, onun her zaman etrafta olduğu. Nerede olursam olayım, orada olacaktır.

Tesadüfi bir zamanlamayla, onu daha önce gördüğümünden biraz daha yorgun görünerek içeri giriyor. Beni görünce durdu ve dudaklarında yavaş ve sabit bir gülümseme belirdi. Ayağa kalkmaya zahmet etmiyorum, onun yerine önümde durmasını bekliyorum. Onu daha önce gördüğümünden beri kıyafetini değiştirmiş ve bana bakarken etrafımızda bir elektrik yükü var.

"Böyle karşılanmaya alışabilirim," diyor o tek gamzesi belirerek.

Olduğum yerde kalıyorum, büyük olasılıkla "gel beni becer" diyeceği bir bakışla onu kısıtıyorum. Yaklaşıyor, kişisel alanıma girmekte asla sorun yaşamıyor. Bana ne kadar yaklaşabileceğini görmek onun için neredeyse bir meydan okuma. Ayakkabılarının ucu topuklarımla buluştuğunda ve siki göz hizama geldiğinde ayağa kalkıp ona sırtıyorum.

"Bahis," diyorum.

"Evet, bahis," diye düşünüyor yavaşça yüzümü çerçeveleyen saçlarımın tutamını tutarken, geri kalanı at kuyruğu şeklinde toplanmış olsa bile.

"İlk anlaşmamıza sadık kalır ve uçağı bana verirsen, son bahsimizi kazanabilirsin. Tekrar oynamak zorunda kalmadan."

"Uçağı mı istiyorsun?" diye soruyor, dalgın ve saçlarımdan etkilenmiş görünüyor.

"Evet."

Sanki bu onun son kontrolünü de kırıyor gibi, çünkü elimi tutuyor ve beni asansörlere doğru çekiyor.

"Bitti," diye homurdanıyor ve asansöre bindiğimiz anda, üzerime atlamadan önce kapıların kapanmasını bile beklemiyor. Kendi katının düğmesine basarken beni duvara doğru itiyor ve dudakları dudaklarıma çarpıyor.

Beynim hemen kısa devre yapıyor ve parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum. Bana doğru bastırırken vücudum yanıyor. Siktir, bunu istiyorum. Kahretsin, buna ihtiyacım var.

Bacaklarımdan birini kalçasına doğru çekiyor ve ben çoktan ona sürtünmeye başladım, sertleşmiş siki pantolonuna baskı yapıyordu. Utanmadan bunu sürtünme olarak kullanıyorum.

Kapılar açılıyor ve asansöre bindiğimizden beri ilk kez nefes alabiliyorum, beni elimden tutup odasına sürüklüyor, sanki kaçacakmışım gibi beni sıkıca tutuyor.

Olabilirim.

Ama bunu bilmesine gerek yok.

Daha önce kendimi için birkaç kadeh şarap içtim, büyük olasılıkla onunla yatacağım için değil ama bunu takip etmek için.

Çünkü tüm çekiciliğine rağmen Will tehlikeli biri. Bunu biliyorum, bu yüzden neredeyse kaçınılmaz gibi gelse de bundan kaçınmaya çalıştım. Ve umarım benden sıkılır. Ve umarım bu benim için de işe yarar.

Ve uçağı gerçekten istiyorum. Neden?

Çünkü yapabilirim ve burayı satıp gerçek bir ofis açmak istiyorum. Müşterilerle buluşabileceğim, annemi şımartabileceğim ve eğer isterse ona erken emeklilik teklif edebileceğim bir yer. Neden bu fırsatı değerlendirmeyeyim ki?

Odasına vardığımızda kapıyı hızlı bir hareketle açıyor. Odası benimkinden biraz daha büyük ama benzer bir düzene sahip. Dikkatimi çeken şey masanın üzerindeki üç monitör ve dizüstü bilgisayar. Takipçi olduğunu söylüyor. Ben de oyuncu olduğunu söylüyorum.

Kapı arkamızdan kapanıyor ve işte o zaman elimi bırakıyor. Sanki sonunda beni kafese kapatmış gibi. Elektrik tenimde dans ediyor ve aniden üzerimdeki her şey çok dar geliyor.

İlk başta öylece durup birbirimize baktık. Neden gergin olduğumu bilmiyorum. Konu erkekleri memnun etmek olduğunda hiç gergin olmamışımdır, ama içgüdüsel olarak Will'in tamamen farklı bir seviyede olduğunu biliyorum. Ceketini yavaşça çıkarıyor, dudaklarında şehvetli, kibirli bir gülümseme beliriyor.

"Geri çekilmek için son şansınız" diye uyarıyor.

"Ben de senin için aynısını söyleyebilirim. Oldukça pahalı bir sikiş, sence de öyle değil mi?" Burnumu havaya kaldırarak cevap veriyorum.

"Her kuruşuna değer. Ayrıca o uçağı sana borçluyum. İddiayı sen kazandın," diyor gömleğini çıkarırken

ve sonra ayakkabılarını çıkardı. Şimdi karşımda sadece çorapları ve pantolonuyla duruyor.

Bana dokunmak için bir hareket yapmıyor ve ben orada durup vücuduna bakıyorum. Bakmamak elde değil. Kendisine ve görünüşüne çok özen gösterdiği çok açık. Mükemmel bir vücudu var. Onu daha önce de tişörtsüz görmüştüm ama bir kol boyu ötemde, dokunma mesafesinde olması tenimi daha da sıkılaştırıyor ve içimde sıcak bir uğultuya neden oluyor.

"Sana dokunabilir miyim?" diye soruyor, benim alanıma girerek.

yine başa başız.

"Soruyor musun?" Şaşırdım.

Parmaklarımı yavaşça göğsünde gezdiriyorum ve omzunda kurşun yarasına benzeyen bir iz buluyorum.

"Evet. Bana boyun eğmeden ve adımı haykırmadan önce iznini istiyorum." Bakışları benim meraklı bakışlarıma kayıyor. Parmağımı yara izinin üzerinde gezdiriyorum.

"Bunu nasıl aldın?" diye soruyorum.

"Alek beni vurdu," diyor kayıtsızca.

"Kazara mı?" Onlar arkadaş değil mi?

"Bilerek," diyor gururla. "Bir iş için onu takip ediyordum ve çok yaklaştım. Bu bizim aşk ısırığımız."

Bunu nasıl değerlendireceğimi bile bilmiyorum ve bu ifadenin tuhaflığına daha derinlemesine dalmak isteyip istemediğimden de tam olarak emin değilim. Bunun yerine, sert siki karnımın alt kısmına bastıracak şekilde yaklaşıyorum ve bu adamın büyük olasılıkla yapabileceği her şeyi düşünerek ayak parmaklarımı kıvırıyorum. "Bana çılgılık attırabileceğine dair kendine çok güveniyorsun."

Ceketime uzanıp onu kollarımdan aşağı çekerken ve sonra hafif bir gümbürtüyle yere bırakırken sırtışı yüzünden gitmiyor.

"Yapacağımı biliyorum." Kendine güveni çok seksi.

Eğiliyor ve ilk başta beni öpeceğini sanıyorum. Ama öpmüyor; o kadar yaklaşıyor ki nane kokulu nefesini dudaklarımda .

"Seni soymamı ister misin?" diye mırıldanıyor.

"Evet," fısıldıyorum, kendim yaparsam ellerimin titreyip titremeyeceğinden emin değilim. Bu adamda ne var bilmiyorum ama beni geriyor. Belki de cinsel çekicilikten. Ya da yaydığı tehlike hissi. Ya da yanında taşıdığı o görkemli gözdağı olabilir.

Arkamdan geliyor ve onu sırtımda hissediyorum. İlk başta bana dokunmuyor ama nefesini boynumda hissedebiliyorum. Önce hareket etmeyi planlamadığım için bekliyorum. Sonunda bana dokunduğunda, saçlarımın bağını çözüyor, böylece saçlarım gevşiyor ve sırtımda ağırlaşıyor. Sonra parmaklarını sırtımın üst kısmında, elbisemin fermuarının olduğu yerde hissediyorum. Fermuarı kıcımın üst kısmına doğru kaydırarak G-stringimi ortaya çıkarıyor. Elbise üst bedenimden aşağı kayarak belimde toplanıyor. Kalçalarımın uzanıp elbiseyi yere indirmeden önce bir süre bekliyor.

Konuşmadığında ya da hareket etmediğinde, arkama bakıp kıcıma baktığını görüyorum. Alt dudağımı ısıırıyorum, oldukça kendini beğenmiş hissediyorum.

"Bütün gün kıcıma bakmayı mı planlıyorsun?" Mavi gözleri benimkileri buluyor ve beni takdirle çevreleyip önümde dururken hareketlerini takip ediyorum.

G-string'ime uygun bir sütyenle kaplı göğüslerime hayranlıkla bakıyor. Yalnızca bakışlarıyla beni yiyip bitirmesi tuhaf bir şekilde kendimi açıkta hissetmeme neden oluyor ama bu durum içimde bir güven dalgası yaratıyor.

"Siktir git, hayal edebileceğimden çok daha iyisin." Önümde dizlerinin üzerine çöküyor ve ayak bileğimi okşuyor. Topuklu ayakkabılarım hâlâ ayağымda ve bacağımı kaldırmamı işaret ettiğinde kaldırıyorum, ayak bileğime nazık bir öpücük kondurduğunda şaşıırıyorum.

Sonra öpücükleri bacağымdan yukarı doğru çıkmaya başlıyor, bacağım omzunun ve ağzı iç uyluğымda olana kadar. Dizlerinin üzerindeki bu güçlü adamı izlerken kalbim çarpıyor ve G-string'ime ulaştığında keskin bir nefes alıyorum.

Bir an duraksıyor, sonra dili dışarı fırlıyor ve külotunun üzerinden beni yalıyor. Nefes nefese kaldığımda, bunu davet olarak kabul ediyor ve malzemeyi yana kaydırıyor, böylece dili kıvrımlarımın arasından ve doğrudan merkezime kayabiliyor.

Zaten ıslanmıştım, ama dilinin orada olması beni ateşli bir arzuyla kızarttı.

Sikeyim.

Ellerinden biri bacağımda aşağı yukarı geziniyor, ağzı kalçalarımın arasında harikalar yaratırken bacağımla okşuyor. Dengemi korumak için parmaklarımla saçlarını kavıyorum. Diğer eli kıkıma doğru uzanıyor ve onu sertçe sıkıyor.

Aman Tanrım.

Aniden geri çekiliyor, bacağımla omzundan düşüyor ve elleri beni terk ediyor. Şimdi bana bakıyor, dizlerinin üzerindeyken bile mavi bakışlarında ölümcül bir keskinlik var. Pantolonuna bastıran sikini bir kez daha gördüğümde sertçe yutkunuyorum.

"Arkanıza dönün, dizlerinizin üzerine çökün ve ellerinizi yere bastırın" diye emrediyor.

Söylediğini yapıyorum, kıkım artık ortada. G-stringimi tekrar yana kaydırmadan ve kalçalarımı geriye doğru eğerek daha fazla eğilmemi sağlamadan önce kıkı yanaklarımı takdirle öpüyor. Tamamen ona maruz kaldım ve omzumun üzerinden ona baktığımda, ağzı deliğime indiğinde ve parmağı içeri girmeden önce kıkı deliğimde dolaşırken saf mutluluğa geri çekildim.

Zevkten nefes nefese kalıyorum, birikim beni bu pozisyonda kendimi tutamayacak kadar zayıf hissettiriyor. Dili beni hızla yalıyor ve diğer eli klitorisimin etrafında dönmeye başladığı ön tarafıma doğru hareket ediyor.

Hay sikeyim.

Şimdiden sıırıslıklam olduğuma eminim.

Ağzı durmuyor, son yemeğiymişim gibi üzerimde gezinirken, elleri mümkün olduğunu bilmediğim bir şekilde sihir yapıyor.

Bacaklarımın titremeye başladığını hissediyorum ama o durmuyor. Hayır, devam ediyor, beni her iki deliğimden de tatmin ediyor ve ben sadece daha fazlasını istiyorum.

Aman Tanrım, gerçekten parmaklarını iyi kullanıyor, çünkü yakında geleceğim.

Birikme ayak parmaklarımın ucundan başlıyor ve yavaşça beni yediği yere doğru ilerliyor.

Hay sikeyim. Nefes almayı hatırlamaya çalışıyorum.

Göt deliğime giren parmak kayboluyor ve kemerini ve pantolonunu çözdüğünü fark edene kadar yokluğuyla inliyorum. Kalbim ve içim güm güm atıyor ve verebildiğim her şeyi yutuyor, dili acımasız.

Birikim devam ediyor ve ben sadece kendi mutluluğuma odaklanabiliyorum.

Ağzı beni sikmeye devam ediyor ve ben durmasını istemiyorum. Ama buna daha fazla dayanamıyorum.

"İşte bu," diyor etime karşı. Ritmini aceleye getirmiyor, mükemmel bir tempo tutturuyor. Tırnaklarım haliya kıvrılırken aldığım zevk ikiye bölünmeme neden olmak üzere ve dalga üzerime çökerken inliyorum. Beni yutarken bacaklarım titriyor, göt deliğimi parmaklamaya devam ederken her şeyi yalıyor.

Ayağa kalkacak kadar enerji toplamam birkaç dakikamı alıyor. Ancak o zaman geri çekiliyor. Bunu yaptığında, pantolonunu çıkardığını görmek için arkamı dönmeden önce nefesimi tutuyorum. Büyük ve çok sert horozunun büyüklüğüne yutkunuyorum.

"I..."

"Evet, bana istediğin zaman efendi diyebilirsiniz." Göz kırpıyor ve beni kendine doğru çekiyor. Beni yatağa doğru geri geri götürürken siki karnımın alt kısmına baskı yapıyor. "Tadının ne kadar harika olduğunu bilmek ister misin?" diye soruyor ve ben daha cevap veremeden dudakları dudaklarımda, dili ağzımın içine girip beni yutuyor. Ben sarıldıkça

Kollarımı ona doladım, kendimi ona kaptırdım, daha fazlasını istiyor ve ihtiyaç duyuyorum.

Bir yanımda dehşete kapılıyor, çünkü böyle bir seks nasıl olur da bir insanı mahvetmez? Ama zihnim bir anlığına uzaklaştığı anda, daha da talepkâr davranarak beni tekrar kendisine çekiyor.

O beni öpmeye devam ederken bacaklarımın arkasının yatağa çarptığını hissediyorum.

Vay canına, öpüşebiliyor.

Bunu zaten biliyordum ama lanet olsun.

Elleri kalçalarımın, küt tırnakları tenime batıyor. Elleri yanlarımda ve sırtımda şehvetli bir şekilde kayıyor ve sütyenimi açıyor. Geri çekip sütyenimi çıkarıyor ve şaşkınlıkla bana bakıyor.

"Sen de benim kadar musun?" diye soruyor. Seksin ortasında bunu kim sorar ki?

"Bana dürüstçe söyle," diyor, bakışları tekrar gözlerime kayıyor.

"Tuhafsın. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet, sanırım biliyorum. Ama, Alina..." Eğiliyor ve meme ucumu çimdikliyor. Elini omzuma bastırıp beni yatağa geri iterken, "Boşalmak için ne kadar tuhaf olmamı istersen o kadar tuhaf olacağım," diyor.

Üzerime tırmanıyor ve bacaklarımı ayırırken kaslarının esnemesine hayran kalıyorum. Aramıza bakıyorum - çoğunlukla kocaman sikine- her santimini takdir ediyorum.

Üzerimde gezinirken bacaklarımı beline doluyorum. Bana sırtlıyor, siki girişimi dürtüyor. Ucunu yukarı aşağı hareket ettiriyor, kendini kaplıyor, sikini sularıyla ıslatıyor.

"Will," diyorum nefes nefese.

"Çılgılık attığında bana William diyeceksin," diye emrediyor, sonra da kabzasına kadar içime giriyor. Sırtım temasla kavisleniyor ve ellerim omuzlarını buluyor, tırnaklarım sertçe kazıyor. "İşte bu bebeğim, beni işaretle." Kayarak çıkıyor ve tekrar giriyor.

Geri çekilmiyorum, tırnaklarımın derisini kestiğini hissediyorum ama durmuyorum.

Buna ihtiyacım var.

Görünüşe göre onun kadar.

Eli aramızda kaybolurken mükemmel bir ritimle hareket ediyor ve parmakları hassas klitorisimi yumuşakça ovuyor.

Tanrım. "Alina."

"Hmmm?"

"Artık çığlık atmaya başlayabilirsin." Parmaklarını klitorisimden çekerek hızını artırıyor. Dizlerinin üzerine çöktüğünde beni de yanına alıyor, bana tutunuyor ve içimden vuruyor.

Ellerim çarşafı buluyor ve sıkıca kavıyor. O durmuyor.

Ve onun durmasını istemiyorum.

"Şimdi," diye emrediyor ve kelimeler sanki onları durduramıyormuşum gibi beni terk ediyor.

"William, siktir."

"İşte benim kızım. Şimdi bana senin amın için nasıl bir tanrı olduğumu anlat. Ona hizmet edebilmem için her gece nasıl geri geleceğini." Ben konuşmayınca klitorisime tokat atıyor ve ben kendimi durduramayarak tekrar onun adını haykırıyorum. İçime boşalmaya başladığında altımda sarsılıyor ve her damlasını sağlamak isteyerek kalçalarımı ileri geri oynatmaktan kendimi alamıyorum. Kahretsin, bu adam çok iyi hissettiriyor. Sanki henüz birbirimizle işimiz bitmemiş gibi tembel bir hızla içime giriyor.

Gözlerimi açtığımda beni izlediğini fark ediyorum. Eli göğsümde ve karnımda geziniyor ve bana bakışı -sanki bana tapıyormuş gibi- kendimi güçlü hissettiriyor.

Çekiliyor, sonra sırtarak ayağa kalkıyor. Banyoya doğru yürüyor ve ben alt dudağımı ısırmaktan kendimi alamıyorum. Lanet olsun, bu hayatımın en iyi seksiydi. Bunu ona asla itiraf etmeyeceğimden değil. Nemli bir havluyla geri döndüğünde

tatlı bir gülümseme takındım ve "Peki, uçağa ne zaman binebilirim?" diye sordum.

BÖLÜM 22

Will

Syatakta çırılçıplak yatıyor, lanet bir tanrıça gibi görünüyor.

Sırf ona bakmaktan sikim yeniden kalkmaya başladı. Dirseklerinin üzerine yaslanmış, dudaklarını büken bir sırıtışla bana uçak hakkında sorular soruyor.

Siktir, uçak.

"Nasıl bu kadar çok paran var?" diye soruyor, doğrulup havluyu benden alırken. "Ve Tanrı yardımcım olsun, eğer herhangi bir hastalığın varsa, seni bulur ve sikini kendim keserim" diye ekliyor, bu da beni güldürüyor.

"Genelde korunmadan kadınlarla yatmam, yani hayır, hastalıklarım yok."

"Güzel. Doğum kontrol hapı kullanıyorum," diyor temizlenirken.

"Yazık," diye mırıldanıyorum ve gözleri benimkilere dikilip kısılıyor. Çünkü onun sikimi sağması şimdiye kadar yaşadığım en ateşli şeydi. Ve bir an için bu kadını tuzağa düşürmenin nasıl bir şey olacağını düşündüm. Karnı çocuğumla şişene kadar onu döllerimle beslemek.

Yatağa yaklaşırken sırtıyorum, onun bakışlarıyla eğleniyorum. "Dilim seni temizleyebilir, eğer istersen." Az önce kısılmış olan gözleri daha da açılıyor ve bana okuyacak bir şey vermekte tereddüt ediyor. O iyi bir kız, iyi bir kız. En azından bacaklarını açıp havluyu atana kadar böyle düşünüyorum.

Oh oğlum, o kötü bir kız.

Çok kötü.

Hiç vakit kaybetmeden sürünerek başımı kalçalarının arasına gömüyorum. Bir kez tadına bakıyorum ve sonra tekrar yapıyorum. Dudaklarından yumuşak bir inilti dökülüyor ve onu tekrar yalarken gülümsüyorum. Bunu sonsuza kadar dinleyebilirim.

Bu ne lan? Bunu
sonsuzaya kadar
dinleyecek miyim?

Sarhoş muyum ben?

Hayır, kafam güzel.

Ve beni hayalperest yapan o amı yemeyi bırakayım mı?

Hayır. Cevabım hayır.

Eli saçlarıma doğru kayıyor. Onu kavırıyor ve kontrolü ele alıyor.

Sikeyim.

Bacaklarını biraz daha açıyor ve elimi bacaklarının arasına götürüp bir parmağımı doğrudan içine sokuyorum. Kalçaları daha hızlı hareket etmeye başlıyor ve bir parmak daha ekliyorum. Yüzüme sürerken kalçaları yavaşlamıyor.

Kısa süre sonra iki eli de saçlarımda, beni istediği yöne doğru çekiyor.

Ona izin verdim.

Çünkü bu tamamen onunla ilgili.

Onun tadını seveceğimi biliyordum.

Ama lanet olsun.

Son yemeğimmiş gibi amını yiyorum.

Ve şimdiden ne zaman tekrar sahip olabileceğimi düşünüyorum. Resmen sıçtım.

Boşalır boşalmaz elleri saçlarımda kenetleniyor. Bir çığlık atıyor ve bacaklarını kapatıyor, başımı iterken bana durmamı söylüyor. Doğrulduğumda ağzımı siliyorum ve onu nefesini tutmaya çalışırken, göğsü inip kalkarken buluyorum.

"Benim sıram," diyorum. Tembelce gülümsüyor ve başını sallıyor. "Hayır, sanırım gitme vaktim geldi."

Elim sikime gidiyor ve gözleri onu takip ediyor. O yataktan kalkarken gözlerini benden ayırmadan okşamaya başlıyorum.

Başını sallayıp gözlerimle buluşmadan önce ağzını biraz açtığında sikimi daha sıkı kavriyorum.

"Üzerine oturmak istemiyor musun?" diye soruyorum. Başını sallıyor ama bakışları tekrar sikime kayıyor. "Belki üzerinde zıplarsın?" Yatağın ucunda durduğum yere doğru ilerliyor ve ben de ona bakacak şekilde dönüyorum. Gülümserken gözleri bana kilitleniyor ve elimi kendi eliyle kapattığını hissediyorum. Bana dokunabilmesi için elimi hafifçe hareket ettiriyorum. Yumuşak avucunu aletimin üzerinde hissedince onu öpmek için eğildim ama o geri çekildi.

Onu tekrar öpmeye çalıştığımda "Bu eğlenceliydi," diyor. Ama eğilip beni okşamaya devam ediyor. "Ama bitmek zorunda. Orgazmlar için teşekkürler. Sanırım bu gece iyi uyuyacağım." Aletimi bırakıyor ve kıyafetlerini bulup hızla giyinmeden önce gülümsüyor. Ceketini alıp doğruca kapıya gidişini izliyorum. Kapıyı açtığında oda servisi elinde bir şişe şampanya ile karşımda duruyor ve gözleri kocaman açılıyor ama bana dönerken kapıyı kapatma zahmetine girmiyor.

"Yarın öğleden sonra bir uçak bekliyorum." Şok geçiren otel çalışanının elinden şampanya şişesini alır.

"Bu bir randevu," diye arkasından sesleniyorum ve beni tersliyor, kapıyı açık bırakarak -ve otel çalışanı hala şok içinde bana bakarak- uzaklaşıyor.

BÖLÜM 23

Alina

M Sabahtan beri telefonum çalıyor ve her baktığımda onun adını görüyorum.

Çalmasına izin verdim.

Erken kalkmayı planlamıyorum. Ne de olsa ona öğleden sonra söyledim. Bugün dükkanda olmayacağım bilgisini bilerek atlamış olabilirim. Döşemeciler işlerine başladığına göre, işleri bitene kadar onlardan başka kimse şantiyede bulunamayacak demektir. Elbette, işin diğer yönlerine odaklandığım için bir telefon uzaktayım, ancak bunu bilmesine gerek yok.

Bir yanım otelden henüz ayrılmadığımı fark etmesinin ne kadar süreceğini merak ediyor. Bugün ilerleyen saatlerde Honey ile buluşup dairesinin anahtarlarını almadan önce otelden ayrılmayı planlıyorum.

Telefonum tekrar çaldığında, cevap vermeden önce kimin aradığını kontrol etme zahmetine bile girmiyorum, çünkü ihtiyacım olacak bazı demirbaşlar için çevrimiçi alışveriş yapıyorum.

"Sana öğleden sonra demiştim!" Telefona bağıriyorum.

"Alina?" diye sesleniyor annem hattın diğer ucundan.

"Kahretsin, üzgünüm anne. Başka biri olduğunu

sanmıştım." "Kim seni bu kadar kızdırdı?" diye soruyor.

"Bir erkek." Gülüyorum, yatakta nasıl oturduğumu ayarlıyorum ve dizüstü bilgisayarımı kenara çekiyorum.

"Umarım seni kızdırmaktan başka şeyler de yapıyordur." Yapabileceği diğer şeyleri düşündükçe gülümsüyorum... ağzıyla, elleriyle ve sikiyle ve söz konusu vücut parçalarıyla ne kadar yetenekli olduğunu.

Onu ve yaptıklarımızı hayal ettim.

Bir parçam bunu tekrar yapmak istiyor. Yatakta şimdiye kadar sahip olduğum iyisi.

Belki de ukalalığı gerçekten hak edilmiştir. Ben buna inanıyorum.

Ama daha önce de ukala heriflerle birlikte oldum ve yatak odasındaki oyunları köpek stilinden ibaretti, başka bir şey değil.

Sanırım bu onları maço hissettirdi.

Her neyse.

"New York nasıl? Eğleniyor musun? Yakında Londra'ya döneceksin, değil mi? Beni görmek için burada durabilir misin?"

Çok fazla soru var.

"Burada planladığımdan daha uzun süre kalacağım. Şu an itibariyle, sanırım sadece sekiz hafta kadar sürecek, ancak birkaç saatten fazla ayrılabilirim sanmıyorum. Eğer mümkün olduğunu düşünüyorsan seni buraya uçurmayı deneyebilirim."

"Hayır, uçmak istemiyorum," diyor hemen ve boğazının düğümlendiğini duyabiliyorum. Çocukken sadece bir kez uçmayı denemişti. Bu ilk ve son seferiydi.

"Tamam. Bir hafta sonu seni görmeye gelmeye çalışacağım ama ne zaman olacağını henüz bilmiyorum."

"Kulağa harika geliyor. Seni özledim," diye itiraf ediyor. "Şimdi bana seni bu kadar kızdıran şu adamdan bahsedecek misin?"

"Ben de seni özledim," diye cevap veriyorum kapı çalındığında. "Ve bir erkekten çok bir çocuğa benziyor. Tartışacak pek bir şey yok," diye ekliyorum dalgınca ayağa kalkarken, üzerimde sadece bir

G-stringimin üzerine bol bir tişört. Beni örtecek kadar uzun, bu yüzden oda servisinden sipariş ettiğim kahveyi almak için kapıyı açarken çok endişelenmiyorum. Ama kapıyı açtığımda beni oda servisi değil, Will karşılıyor ve takım elbise giymiş.

"Sanırım erkek mi yoksa çocuk mu olduğum tartışmasının bir parçası olmalıyım, ne dersin?" dedi kibirli bir sırtışla ve başka biri olsaydı son kısmı kapıdan duyduğu için utanabilirdim. "Uçağınızı almaya hazır mısınız?"

"Kim o?" diye soruyor annem.

"Kimse yok anne," diyorum elimi hoparlörün üzerine koyup Will'e tıslamadan önce, "öğleden sonra dedim."

Beni görmezden gelerek telefona bakıyor ve öne uzanıp elimden almadan önce kaşları çatılıyor.

"Hey!" Zıplayıp onu yakalamaya çalışıyorum ama bugün topuklu ayakkabılarımı giymediğim için aramızda önemli bir boy farkı var.

"Merhaba Bayan Harper, sizinle tanışmak çok güzel. Ben William, kızınızın görüştüğü beyefendi."

"Cehennem gibi. Seninle görüşmüyorum," diye karşılık veriyorum ama telefonuma ulaşamayayım diye önümden çekilirken kıkırdıyor.

Kaşlarını kaldırıyor ve işaret ederek, "Önümdesin; bu yüzden seni görüyorum" diyor. Göz kırpmıyor ve annemin söylediği her neyse onu dinliyor, sonra gülümsüyor. Telefonumu geri çalması için onunla güreşmeye çalışıyorum.

İşte o zaman arka cebindeki telefonunu fark ettim ve kaydurdım.

İlk başta fark etmez. Asla fark .

Ta ki o arkasını dönene ve ben onu önünde tutana kadar. Ben birkaç adım geri atıp banyoya doğru ilerlerken kaşları değerlendirici bir şekilde kalkıyor. Her adımda beni takip ediyor, klozetin kapağını açıp telefonu klozetin üzerine sarkıttığımda gülümsemesi daha da büyüyor.

Şimdi yüzü yarılmış gibi sırtıyor.

"Telefonumu geri ver. Yeni bir telefon almak ve tüm küçük oyunlarını buradan yeniden indirmek zorunda kalman berbat olurdu, değil mi oyuncu çocuk?"

Kıkırdıyor ve kapının pervazına yaslanıyor. "Sizinle konuşmak çok güzeldi ve evet, Alina'ya sizi ziyarete gelirken eşlik etmeyi çok isterim. Benim için bir zevk olur."

Lanet olsun.

Ama telefonumu bana geri verirken sessizce, "O telefona oyun oynamak için değil, takip etmek için ne kadar para yatırıldığını tahmin bile edemezsin" dedi.

Telefonumu parmaklarının arasından yavaşça çekip alırken ona güvenmiyorum ve yine de telefonunu kaseye bırakmaya giderken bileğimi yakalıyor. Duşa girerken alt dudağımı ısıyorum, sanki cam beni ondan koruyabilirmiş gibi. Telefonunu tekrar cebine koyarken gülümsüyor ve avıyla oynayan bir yırtıcı hayvan gibi beni izliyor. Tüylerim diken diken oluyor.

Telefona dikkatlice "Gelmiyor anne" dedim.

"Sevgilim, eve bir erkek getirmeyeli çok uzun zaman oldu." Duraklıyor. "Getir onu."

"Hoşça kal anne. Seninle sonra konuşuruz." Telefonu kapattım ve gözlerinin içine baktım.

"Gerçekten o duş kapısının beni senden uzak tutacağını mı sanıyorsun?" diye soruyor, bakışları vücudumda gezinirken.

Koridordan biri "Oda servisi," diye sesleniyor ve ben kapımın açık olduğunu hatırlıyorum.

Duşun kapısını açıyorum, ben yatak odasına ve ön kapıya doğru yürürken o kıkırdıyor ve kenara . "Sana giymen için gömleklerimden birini vermeliyim" derken kıcıma hayranlıkla bakıyor. Bir erkeğin sikini kaya gibi sertleştirdiğini duymuştum, gerçi seni bu halde görmek bile oldukça sert." Gömleğimi işaret ediyor.

Umarım kahvemi getiren adam bunu duymamıştır.

Kapıyı kapatıp Will'e gülümsemeden önce ona teşekkür edip bahşış veriyorum. "Eski sevgilimin," diye yalan söyledim.

"Kesebilirim o zaman," diye homurdanarak yaklaşıyor. Daha geriye çekilip kapıya doğru bastırıyorum.

"Ya da gidebilirsin," diyorum ona kahvemi yudumlarken. Ama amım bu adamın bana hissettirebilecekleri karşısında beklentiyle çarpmıyorsa ne olayım. "Bir kere anlaştığımız."

Kıyafetlerini parçalamak isterken onun heybetli varlığını görmezden gelmek çok zor. Ama bunu yaparsam, uçağı alamayabilirim. Uçağı teslim etme konusunda ciddi olması hâlâ aklımı başımdan alıyor ama yalancı olduğunu da düşünmüyorum.

"Gerçekten istediğın bu mu?" diye soruyor, nefesi boynumu okşasın diye eğilerek. "Gitmemi mi?" Hayır dememek için yanağımın içini ısıırıyorum. Çünkü beni yatağı atmasını ve benimle birlikte olmasını çok isterdim.

"Giyin. Gidip uçağı göreceğiz ve evrak işlerini halledeceğiz," diyor ve gömleğimin üst kısmını tutup tam ortasından yırttıktan sonra dönerek vücudumdan yere düşmesine izin veriyor. Geri çekilip kapıyı açmadan önce kibirli ve minnettar bir gülümseme sunarken, yani gidebilmesi için beni yolumdan çekerken, G-string'imle orada dikildiğim için şok oldum.

Ne göt herif ama.

Ama kalbim hala ne kadar ateşli olduğı için çarpıyor.

Bu adam güzel ve çekilmez olduğı kadar korkunç da.

BÖLÜM 24

Will

Elimi dizine koyup başparmağımı uyluğunun iç kısmında gezdirerek çalışmasına izin veriyorum. Bütün sabahı birlikte geçirdiğim avukatımla buluşmaya gidiyorum. işlerini düzene sokmak.

Son beş dakikadır tabletinde aynı sayfayı okuyor ve bunun kotunun üzerinde gezinmeye devam eden başparmağımla bir ilgisi olduğundan eminim, ama adamlarımdan biriyle hoparlörde konuştuğum için hiçbir şey söylemiyor.

Servetimi takip ederek kazandım, ancak bu, servetimi dünyanın dört bir yanındaki diğer iş alanlarına yatırmadığım anlamına gelmiyor. Bu özel girişimin merkezi Londra'da bulunuyor.

İşlerimi halletmeleri için doğru kişileri işe aldığımdan, sorunlarla genellikle kişisel olarak ilgilenmiyorum, ancak binalarımdan birini yerle bir eden yakın tarihli bir yangın nedeniyle, bazı ince ayrıntıların üzerinden geçmemiz gerekiyor.

Tamamen dürüst olmak gerekirse, sadece yarı yarıya dinliyorum, çünkü odaklanabildiğim tek şey Alina'nın amının tadının ne kadar güzel olduğu. Telefon konuşmamı bitirdiğimde çoktan uçak pistine varmıştık.

"Bir süredir aynı sayfaya bakıp duruyorsun. Aramamı mı dinliyorsun?" Sırıtarak soruyorum.

"Hayır. Ama... binalarınızdan birinin yanıp kül olması ciddi değil mi?"

Asfaltta durduğumda omuz silkiyorum. "Pek sayılmaz. Kimse yaralanmadı ve ben de yeniden inşa edilmesi için daha fazla para yatırdım. Servetim için endişeleniyor musun, aşkım?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve başka tarafa bakıyor. "Sen bilirsin. Umursadığım tek şey senin anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirmen."

Ona uçağı vereceğime hâlâ inanmadığını söyleyebilirim. Birçok şey olabilirim ama yalancı değilim. Ve bu küçük cadalozun onunla ne yapmayı planladığını merak ediyorum.

"Uçağı senin adına devredelim mi, yoksa yine sikimin üzerinde zıplamak ister misin?" Kendimi yeniden ayarlayarak soruyorum. Bakışları hemen sikime düşüyor ve başka tarafa bakmadan önce alt dudağını ısıyor. Kıkırdıyorum, kendine engel olamamasına bayılıyorum. O da benden benim ondan etkilendiğim kadar etkileniyor ve dün gecenin onu sistemimden çıkarmak için yeterli olacağını düşünmüştüm. Ama yeterince içmemiştim.

Arabadan iniyorum ve kapıyı açmak için yanına gidiyorum. Elimi uzatıyorum, tutmakta tereddüt ediyor gibi görünüyor ama tutuyor. Avukatımın bekleyeceğini bildiğim hava pistinin ofisine doğru yürüyoruz.

Onu gördüğümde, Alina'nın elini bırakmıyorum.

"Sözleşmeler sizde mi?" Bizi görünce hazır ola geçip takım elbisesini düzelten avukatıma soruyorum.

"Evet. Tuhaf istekler ama hepsi burada," diyerek kâğıtları gösterdi. Alina dün gece odamdan çıkar çıkmaz ve beni baş başa bıraktığında bir kez daha yaptığım anda, onu hemen bu işle ilgilenmesi için aradım. Sözleşmeyi masaya doğru iterken gözlerinin altında siyah halkalar beliriyor. Sanal kopyanın üzerinden çoktan geçmişim ve bu yüzden Alina'ya uzatıyorum.

Daha oturmamıştık bile ama şimdiden gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Uçak sizindir." Evraklara başımı salladım. "İmzala.

ve bu bir anlaşma."

Otururken dudaklarını yalıyor. "Gerçekten uçağını bana mı veriyorsun?" Benimle avukatın arasına bakıyor ve ben de onun yanına otururken sırtıyorum. Bunun için zorladı ama yine de bunun gerçekleştiğine inanamıyor.

Eğildim ve fısıldadım, "Evet. Bahis bahistir. Ama brownie puanı kazanmaya ve belki de o tatlı amcığının sikimi tekrar sağmasına karşı değilim."

Avukat boğazını temizler. "Siz sözleşmeyi birlikte gözden geçirirken ben şimdilik çekiliyorum."

O giderken Alina'nın yanakları kıpkırmızı olur. "Neden bunu onun önünde söyledin?"

"Çünkü yapabilirim, Alina, ve umurumda değil. Bu odada dikkatimi verdiğim tek kişi sensin."

Nefesi kesiliyor ve ne kadar rahatsız olduğunu fark ediyorum. Böyle şeyler söylediğimde bana hep direnir. Ve bunun onu nasıl kıvrandırdığını seviyorum.

"Bu uçağı bana vermeye gücün yeter mi? Eğer bu seni parasız bırakacaksa ya da-"

Gülüyorum ve somurtuyorum. "Bunlardan yirmi tanesini rahatlıkla alabilirim. Kendini sorguladığını görebiliyorum. Bana amının milyonlar değerinde olmadığını mı söylüyorsun?"

Sanki hâlâ seyircimiz varmış gibi yanakları yeniden kızarıyor.

Ona doğru eğildim, elini ve kalemimi yönlendirdim. "Tek yapman gereken imzalamak." Güzel kokuyor ve onu tekrar becermek cazip gelmiyorsa beni becer. "Değerini biliyorsun. Bir daha tereddüt etme," diyorum ona kısıp bir sesle.

"Değeri biliyorum." İçindeki kıvılcımın ve meydan okumanın yeniden canlandığını görüyorum. "Ama önce küçük yazıları okuyacağım, çok teşekkür ederim."

Sırtıyorum. "Lütfen yap. Ben beklerim."

O sözleşmeyi incelerken telefonum cebimde çalmaya başlıyor ve ekranda beliren isimle alnım kırıışıyor.

"Sadece bu telefona cevap vermem gerekiyor," dedikten sonra odadan çıkıyorum ve avukatımın herhangi bir sorusu olması ihtimaline karşı tekrar içeri girmesi için el sallıyorum.

Bir önceki aramayı arabada cevaplamakta bir sakınca görmeyebilirdim ama bu seferkine Alina'nın kulak misafiri olmasının yeri yok.

Dışarı çıktığımda telefona cevap veriyorum. "Thomas, bu beklenmedik bir şey. Ne kadar oldu, yedi yıl mı?"

"William. Yardımına ihtiyacım var," diyor nefes nefese. "Kızım kayboldu."

Eski iş arkadaşımın telaşlı ses tonuyla midem bulanıyor. Geçmişimden gelen bir telefona cevap verebileceğim tek kişi o. Çünkü o zamanlar bana yardım eden tek kişi oydu. Ama bu Alina'nın yanından ayrılmam için beni motive etmeye yetmiyor. Bu işi sonuna kadar götürmeye kararlıyım.

"Yerel yetkililere gittiniz mi? Onu aramak için ne yaptınız?" Soruyorum, çünkü Thomas insanları avlama konusunda kendi tarzında etkiliydi.

"Lütfen, Will. Onu bulamıyorum. Bir hafta oldu. Sana yalvarıyorum." Sesi çatlıyor.

"emin misin? İnsanlar her zaman kaybolur."

"Sakın bana kaybolma istatistiklerini saymaya kalkma. Hadi ama Will, lütfen. Sevdiğin birini kaybetmenin nasıl bir his olduğunu en iyi sen bilirsin. İyilik için arıyorum." Şeytanlarımı geri getirdiğinde kalbim sıkışıyor. Yıllardır kaçtığım hayaletleri.

Ama aynı zamanda çok geç olmadan onları bulmak için duyduğum dayanılmaz çaresizliği de hatırlıyorum. Ve bazen - çoğu zaman değil- öyle oluyor. Dudaklarımı yalıyorum ve Alina'nın beni beklediği binaya doğru bakıyorum.

"Lütfen Will. Sen benim son çaremsin. Fiyatın ne olursa olsun, ödeyeceğim."

Thomas'ın benim ücretlerimi ödeyecek parası olmadığını biliyorum, ancak o zamanlar benimle birlikte olan birkaç kişiden biri olduğu için bir parça sadakat borçlu olduğum birkaç kişiden biri.

"Şu ana kadar edindiğiniz tüm bilgileri bana gönderin" dedim.

"Teşekkür ederim, Will. Teşekkür ederim." Hıçkırıklara boğuluyor ve ben de çenemi sıkarak, fazla etkilenmeyen bu adamın gözyaşlarını dinliyorum.

Telefonu kapatıyorum ve geçmişimin hayaletleriyle savaşıyorum. Bir zamanlar sevdiğim, benden çok erken alınan bir kadının.

Acıdan bu kadar uzun süre kaçabilmişken neden şimdi bana musallat olmak için geri geliyor?

Telefonumu cebime koyup ofise geri dönüyorum. Avukatım ve uçak satıcısı gülümsüyor ve Alina ile boş boş sohbet ediyorlar.

İçeri girdiğimde hemen fark etti. "Ben imzayı atmadan önce bunu karşılayabileceğinden emin misin?" diye takılıyor ve avukatım şok içinde öksürüyor. Neyi karşılayabileceğimi çok iyi biliyor.

Gamzeli bir gülümseme ürettiğimde ifadesi değişiyor. "Hepsi senin, aşkım."

Şaşkın görünüyor ve bunun değişen tavrımla çok ilgisi olduğunu düşünüyorum. Ama bana bir iş verildiğinde, hedefimi bulmak için her şeyi yaparım. Özellikle de bunu.

Noktalı yeri imzaladı ve ben de satıcılara döndüm. "Tamamdır. Ona uçağı göster."

"Gerek yok," diyor ve onları durdurmak için elini kaldırıyor. "Ne kadar sürede satabilirsiniz?"

"Satmak mı?" diye kekeliyor avukatım, bana bir bakış fırlatıyor.

"Bu onun uçağı." Omuz silkiyorum, eğleniyorum ve hiç şaşırmıyorum.

"Peki ne kadar çabuk satabilirsin?" diye .

Telefonum çalmaya başlıyor ve Thomas'tan bilgi geliyor.

Alina'nın arkasına geçip onu başının öperek vedalaşırken yüzümü buruşturuyorum. Şaşırmış ama bir o kadar da şüpheli görünüyor ve ben de basitçe açıklıyorum: "Yeni bir işe girdim. Şoförüm seni alacak ve eve bırakacak. Üzgünüm, seni kendim götüremem."

" değil," diye yanıtlıyor şaşkınlıkla. "Uber çağırabilirim." Sandalyesinde iki büküm oldu ve kısık bir sesle

"Her şey yolunda mı?"

"Elbette." Sonra avukatıma baktım. "Ne istiyorsa, ona sağlayın."

Telefonum tekrar çalmaya başlıyor ve Thomas'ın adı ekranda beliriyor.

Bu konuda içimde hiç iyi bir his yok.

Alina'yı kazanılmış bir bahis ve satılacak yeni bir uçakla geride bırakarak çıkarken cevap veriyorum.

BÖLÜM 25

Alina

Will'i iki haftadır görmüyorum, bu da şaşırtıcı bir şekilde beni karışık duygular içinde bırakıyor ve nihayetinde beni kızdırıyor. Bunun sadece seks olduğunu biliyordum.

İçin. Bir şekilde uçağı aldığım aptalca bir bahisti. Ama bu şekilde gitti ve sonra kalkıp ortadan kayboldu. Daha önce ne kadar ısrarcı olduğunu düşünürsek, onu en azından bir kez daha göreceğimi düşünmüştüm.

Ama buraya Will için gelmedim; gayet iyi ilerleyen projeme odaklanmak için buradayım. Will'in varlığı olmadan, neredeyse uyanık olduğum her saati buna odaklayabiliyorum. Otelden Honey'nin eski dairesine taşındım, kesinlikle bayıldım.

Kalıcı olarak nereye gideceğimi hiç bilmiyordum. İşim beni dünyanın her yerine götürdüğü için çok mutluydum. Ama küçük bir parçam bir şekilde Londra'ya gideceğimi ve hayatımın sonuna kadar orada yaşayacağımı düşünüyordu. Ama Honey'nin New York'un kalbindeki dairesinde... Kendimi burada yaşarken görebiliyorum. Burayı seviyorum.

Dükkanında inşaat devam ederken, bu bana gelecekteki projelere odaklanmak için zaman veriyor. Londra'da başka bir kulüp tarafından arandım ve ciddi olarak

işi kabul etmek. Buna eğilimliyim çünkü projeden sonra beni burada tutan hiçbir şey yok.

Burada geçirdiğim süre içinde Honey ve Rya ile de yakınlaştım. Şu anda onların karşısında oturmuş lazanyamı yiyorum. Nedense kendimi kötü hissediyorum. Makarnaya bayılırım ve bu keyifsizliğimin Will'den haber alamamamla ilgili olduğunu düşünüyorum.

"Her şey yolunda mı?" Honey endişeli bir şekilde soruyor. Karnı bu gece daha belirgin görünüyor, ama bunun nedeni mağazadaki yoğun inşaat nedeniyle son bir haftadır onu pek görmemiş olmam olabilir.

Başımı kaldırıyorum, Rya'yla ikisinin de bana baktığını fark ediyorum. "Evet, tabii ki" diyorum, meydan okurcasına lazanyadan bir ısırık alarak.

Rya mercimek salatasını ısırırken, "Dışarıda bir geceye ihtiyacın var gibi görünüyorsun," diyor ve bunu benim için mi yoksa kendisi için mi önerdiğinden emin değilim.

"Peki kocan şehre inmeni sorun etmiyor mu?" Biraz alaycı bir şekilde sordum.

Dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. "Kulüplere gitmekten zevk aldığım günleri geride bıraktım. Ama zorba kocamı kızdırmak için bu kadar istekli olabilirim."

İkimiz de ona gülüyoruz.

"Peki uçağı sattın mı?" Honey merakla soruyor.

Çatalı bıraktım ve kırmızı şarabımdan bir yudum aldım. "Evet. Aslında düşündüğümden çok daha kolay oldu. Bir hafta içinde sattım." Para o zamandan beri hesabımda duruyor ve ben de tüm o sıfırlara bakıp onu kullanabileceğim şeyi düşünüyorum. Şu anda istesem de hayatımda bir gün bile çalışmam ama durmaya niyetim yok. Yaptığım işten zevk alıyorum ama geleceğime dair garip bir derinlik var.

Alt dudağımı ısıyorum ve sonunda cesaretimi toplayıp soruyorum: "Son zamanlarda Will'den haber aldınız mı?" Onun hakkında soru sormaktan hoşlanmıyorum, belki benim için olduğundan daha önemli olduğunu düşünürler diye, ama aynı zamanda

bana satmam için bir uçak verdikten hemen sonra ortadan kayboldu.

Bal ve Rya birbirlerine bakarlar. "Muhtemelen bir işi vardır. Zaman zaman iletişimden kopuyor. Lazer gibi odaklanıyor."

Hayal bile edemiyorum. Ama sonra bana birden fazla orgazm yaşatarak ne kadar odaklandığını hatırlıyorum.

Honey ekliyor: "Dawson ayrıca bunun muhtemelen bir şehirde kaldığı en uzun süre olduğunu söyledi. İş için çok fazla yer değiştiriyor gibi görünüyor."

"Neden soruyorsun? Seksi özlüyor musun?" Rya kışkırtıcı bir gülümsemeyle sorar.

Şarabımdan bir yudum almadan önce çok sert bir şekilde "Hayır," diye cevap veriyorum ve o da kıkırdıyor.

Onlara Will'le bir gece takıldığımızı söyledim. O bir gecenin kaç kez olduğunu söylemedim. Ama ben işimi fazla paylaşan biri değilimdir. Belki de bu tek çocuk olmanın bir parçasıdır. Honey ve Rya birbirleriyle her şeyi paylaşıyor gibi görünüyorlar ve ben de onların birbirleriyle nasıl etkileşime girdiklerini görmekten hoşlanıyorum.

Beni yeniden çocuklar konusunda meraklandırdılar. Bu kadar güçlü kadınlar kariyerlerini ve hedeflerini sürdürüp bir aile kurabiliyorlarsa, neden aynısının benim için de olamayacağını düşünüyorum? Eğer kocalarının onlara takıntılı olduğu kadar bana takıntılı bir adam bulursam, bunun yapılabilir olduğunu hissediyorum. Ani servetimin etrafındaki tuhaflık da bundan kaynaklanıyor. Kelimenin tam anlamıyla istediğim her şeyi satın alabilirim ve şimdi ne istediğimden gerçekten emin değilim.

Hepimiz böyle sıırıslıkam biriyle evlenecek kadar şanslı değiliz ve bir an için partnerlerinden ayrı bir alana, temelde kendi kimliklerine sahip olmanın ve ilişkilerinde kaybolmamanın nasıl bir şey olabileceğini hayal ettim. Bir partner bulduklarında etraflarındaki herkesi bir kenara bırakıp sadece o kişiye odaklanan pek çok arkadaşım oldu. Ve dürüst olmak gerekirse, bu ilişkilerin hiçbiri gerçekten yürümedi. Yani, evet, ikisini de istiyorum.

Aslında, hepsini istiyorum. Bir erkeğin bana takıntılı olmasını istiyorum ve hala kendi kimliğimi istiyorum. Bunun çok fazla şey istemek olduğunu sanmıyorum.

Yine de kulağa Bay Doğru'yu bulmaktan daha kolay geliyor. İçimden homurdanıyorum, "Bay Doğru" fikrine en başta kapıldığım için nefret ediyorum. Kendi başıma çok mutluyum, o halde neden bunları düşünüyorum ki?

"Dünyadan Alina'ya." Honey önümde el sallıyor ve ben lazanyamdan başımı kaldırıyorum.

"Ah, pardon." Gülüyorum.

Kız kardeşler birbirlerine bir kez daha bakarlar.

"Eminim Will yakında ortaya çıkacaktır. Her zaman öyle yapar," diye güvence veriyor Honey ve bu beni rahatsız ediyor.

Will'i merak ettiğimi düşünmelerini istemiyorum ama eğilip sormaktan da kendimi alamıyorum: "Yani, takip işi. Gerçekten tehlikeli değil, değil mi? Sadece insanları bulmak için bazı ekranların arkasına saklanıyor, değil mi?"

"Siz ikiniz bu konuyu hiç konuşmadınız mı?" Rya ağzını silerek ve çatalını yere bırakarak soruyor.

"Will'in iş alanı tehlikeli olabilir. Onu işe alanların bazıları her zaman iyi insanlar olmayabiliyor. O da Crue ve Dawson gibi ellerini kirletiyor. Zaman zaman şapşal olabiliyor ama işini çok ciddiye alıyor."

Bu bilgiyi özümsemeye çalışıyorum. "Yani teorik olarak birkaç haftalığına kaybolup bir daha geri gelmeyebilir mi?" diye soruyorum.

Rya iç çeker ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "Hepsi yapabilir. İçinde yaşadıkları dünya böyle."

"Ama aynı zamanda son derece zekiler. Risk faktörü hiç de kolaylaşmıyor ama siz de onların bu yönünü, onların da sizin bazı yönlerinizi benimsediği gibi benimsemeyi öğreniyorsunuz" diyor Honey.

Gülmek istiyorum. Kimse beni kabul etmeye bu kadar meyilli olur mu bilmiyorum. Özellikle de bu durumu bilselerdi.

Geçmişim. Bugün olduğum kişi, yıllar önce olduğum kadından çok farklı.

"Fazla ilgili olmayan biri için çok fazla sorunuz var gibi görünüyor," diye takılıyor Rya.

Sırıtiyorum ve çatalımı tekrar elime alıyorum. "Sadece aramızın kötü olmadığından emin olmak istiyorum. Bilirsin, uçağını sattıktan sonra falan."

"Dawson'ın bana hiç uçak aldığını söyleyemem," diyor Honey elini karnına koyarken kıkırdayarak. "Eminim Will kısa sürede geri dönecektir. O zamana kadar oyuncağınla idare etmek zorunda kalacaksın."

"Ya da dışarı çık ve kaşıntını kaşıyacak başka birini bul," diye meydan okur Rya.

"Ona bağlı değilim." İkisine de el sallıyorum ve çatalımı Rya'ya doğrultuyorum. "Ve kocanı bir kulübe gittiğin için küstürmek için beni bir piyon olarak kullanmaya çalışmaktan vazgeç."

Kayıtsızca omuz silkiyor. "Yatak odasında şımarık olmak zorundayım."

Honey'nin nefesi kesilir. "Aman Tanrım, hayır. Sanki ikinizin de cesaretlendirilmeye ihtiyacı varmış gibi. Crue bana alt kattaki daireyi hediye etmeden önce onlarla vakit geçirdim ve gürültülerinden uyuyamadım! Bu kadar çabuk hamile kalmana şaşmamalı," diye takılınca Rya onu dürtüyor.

"Kocası bekâretini açık artırmayla satan bir kadından yatak odasını taze tutmakla ilgili bir şeyler duymak istemiyorum."

Nefesim kesiliyor ve yanakları kızaran Honey'ye bakıyorum. "Hepimizin eşyaları var, tamam mı?"

"Bunu yapabiliyor musun?" Merakla sordum.

Honey gözlerini kocaman açarak, "Bu dünyaya bir adım daha atarsanız aklınız başınızdan gidecek," diyor ve hepimiz gülüyoruz. Tüm bunları bilmenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Ama bildiğim bir şey var ki, sahip oldukları şeylerin fantezisi etkileyici olsa da, her zaman yaptığım şeyi yapmam gerekiyor - kendime odaklanmam.

BÖLÜM 26

Will

Thomas Los Angeles'ın dış mahallelerinde benim tariflerimi takip ederek araba kullanıyor. Telefonuma bakıyorum ve Alina'nın fotoğraflarına ve video görüntülerine göz gezdiriyorum. Ondan bu kadar uzak olmak hoşuma gitmiyor. Rahatsız edici. onu izlemek için sadece benim cihazlarımla yaşamak.

Thomas telefona kısa bir süre bakar ve boğazını temizler. Kızı kaybolduğundan beri gözünü kırpmamış gibi görünüyor.

"Bu senin yeni hedefin mi?" diye soruyor.

Tembelce sırtıyorum. "Onun gibi bir şey." Telefonu kapatıyorum, geçmişimden gelen hiçbir şeyin bugünümle karışmasını istemiyorum.

İç geçiriyor ve bu bana yıllar önce ne kadar yenilmiş olduğumu hatırlatıyor. Bitkinim, sanki o girdabın içine geri çekilmiş gibiyim.

Kızının en son görüldüğü arabanın izini sürdüm ve dağınık bir hurdalığa benzeyen bu yarım yamalak bölgeye bakarken mideme bir batma hissi yerleşti.

Thomas kenara çekip farları kapattı. Hep birlikte arabadan indik ve hurdalık bir

Mezarlık. Güvenlik ya da çit bile yok, sadece arabaların atıldığı rastgele bir nokta var.

"Bakalım ne bulabileceğiz," diyorum gözlerim karanlığa alışırken. Ben sola dönerken ellerimi ceplerime sokuyorum, o da sağa dönüyor, ona verdiğim arabanın aynı plakasını ya da marka ve modelini arıyor.

Rastgele arabaların arasından geçiyorum, ta ki elimdeki tanıma uyabilecek bir tanesini gözüme kestirene kadar, ama bu seferki bir yangın yüzünden havaya uçmuş. Aşağı bakıyorum ve plakaların sökülmiş olduğunu fark ediyorum.

Işığımı içeriye tutuyorum, yanmış koltuklar ve duman hasarı dışında pek bir şey görünmüyor. Bagajda duruyorum ve kilidi açmak için eğildiğimde içimde kötü bir his var. Kilit açılıyor ve çıkan pis kokudan burnumu kapatıyorum.

Çıtır çıtır yanmış cesede bakarken midem bulanıyor. Söyleyebileceğim kadarıyla, büyük ihtimalle bir kadındı.

İsteksizce tiz bir düdük çalıyorum ve Thomas'ın bana doğru gelmesini bekliyorum. Bunu görmesini istemiyorum. Bu duyguyu iyi biliyorum ve bunun olmasını engellemek için çok geç kaldığım için çenem ağrıyor.

"Bir şey buldun mu?" Thomas umutlu bir şekilde soruyor. Ben onu uyaramadan bagaja bakıyor ve kızının adını söylerken yüzü buruşuyor. Tamamen erimemiş olan kolyeye dokunurken dizlerinin üzerine çöküyor.

"Küçük kızım!" diye haykırıyor ve ben bir adım geri çekilerek kendi anılarıma sığınıyorum. Sevdiğim ve kaybettiğim kadını ve onu korumak için hissettiğim güçsüzlüğü. "Kızım!" diye bağırıyor ve ona sessiz kalmasını söyleyecek yüreğim yok. Eğer ona bir an bile yas tutma fırsatı verecekse, şu anda onun için bir orduyla savaşabilirim. "Bunu sana kim yaptı!" Hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı.

Bu arabayı her kim terk yarım bırakmamaya çalışmış. Akıllı olsalardı, bir su kütlesine atarlardı ya da en azından cesetle bu kadar hantal davranmazlardı.

Bildiğim tek şey, bundan daha iyi bir mezarı hak ettiği.

Thomas'ı şimdilik bırakıp bölgeyi araştırdım. Aradığım şeyi buluyorum; başka bir arabayı örten bir muşamba. Plastik örtüyü açıp Thomas'ın yanına dönüyorum ve ayaklarının dibine atıyorum.

Ona bakıyor, kafası karışmış, yıkılmış, gerçekten burada değil.

Elimi omzuna koyarak nazikçe, "Eve götürülmeyi hak ediyor," diyorum. "Ailesiyle birlikte düzgün bir şekilde gömülmeyi hak ediyor."

Tekrar hıçkırmaya başlıyor, elimin altında parçalanıyor.

Cesedi bagajdan çıkarırken derin bir nefes alıp burnumu tutuyorum ve onu sarmak niyetiyle muşambanın üzerine yatırıyorum. Bunun onurlu bir yanı yok. Ama yapabileceğimizin en iyisi bu ve en azından bunu hak ediyor.

Thomas kızını arabamıza kadar taşımamı izlerken şok olmuş görünüyor. "Polise söyledim ama ilk başta bana inanmadılar. Çok uzun sürdü," diyor arkamdan öfkeyle ve şimdi onu besleyen saf nefreti tanıyorum. Çünkü ben de oradaydım. Bu, benim yüzeyimin altında hala çok yakın duran bir şey. Kendimin bir yansımasına bakıyormuşum gibi hissediyorum.

"Bunu ona yapanı bulacağım. Sana bu konuda söz veriyorum."

Çünkü herkes bulunmalı ve ait olduğu yere geri gönderilmelidir.

Bazı hayatlar çok erken alınır.

BÖLÜM 27

Alina

Honey beni Dawson'ın doğum günü için küçük bir toplantıya davet etti. Bunun yerine annemi ziyaret etmeyi düşündüm, ancak ile programı ve değişimi ile çalışanları üzerinde

Pazartesi günü dükkân için, son dakikada bir şey olması ihtimaline karşı şehir dışında bulunarak hiçbir şeyi tehlikeye atmak istemedim.

Bu gece, Honey ve Dawson'ın teknik olarak hala müşterilerim olduğunu, ancak artık aynı zamanda arkadaşlarım olduklarını düşünerek giyinmeye karar verdim. İlişkilerimin çoğunu profesyonel düzeyde tuttum, ancak son zamanlarda pek fazla seçeneğim yok gibi görünüyor. Maria ile başlayıp Honey ve Rya ile devam ettim. Ama bundan keyif aldım. Siyah topuklu, açık mavi ipek bir elbise giyiyorum. Küçük bir parçam bu gece Will'i görüp görmeyeceğimi merak ediyor ama bundan şüpheliyim. Aklımın sürekli onun ne yaptığını ve nerede olduğunu merak etmesinden hoşlanmıyorum. Bahsi kazandığımda çekip gitmesinden sonra bunun kendi paranoyam olduğunda ısrar ediyorum. Ve kesinlikle o zamandan beri neredeyse her gece rüyamda onun yüzünü kalçalarımın arasında gördüğüm gerçeği değil.

Şirin restorana giriyorum ve hostese kim için geldiğimi söylediğimde beni tanıdığım birkaç yüzün olduğu özel bir bölüme yönlendiriyor.

Honey ayağa kalkıyor, el sallıyor, karnını vurgulayan dökümlü pembe bir elbise giyiyor. Muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en şirin hamile insan. Onu fark ettiğimde tekrar yerine oturuyor ve Dawson'ın eli doğal olarak karnına yöneliyor. Her zaman ona dokunuyor, sadece karnına değil; omzuna, eline, hatta beline bile dokunabiliyor. Bu masada oturan erkeklerin çoğu ölümcül ve sevimli olmasalar da bu çok sevimli.

Honey'nin eski dairesine taşındığımda Rya'nın kocasıyla tanıştım. Crue bana çok az bakıyor ve ben bunu kişisel olarak algılamıyorum. Çok fazla insanın gözüne giremediğini fark ettim. Bakışları sadece karısının üzerindeydi. Bazen Dawson ve Honey hariç. Soğuk biri ve fazla arkadaş canlısı değil ama Rya'yı izleyişi rahatsız edici çünkü bakışlarıyla onu yiyip bitiriyor.

Anya ve River'ı görünce duruyorum. Onları bu gece beklemiyordum ama soğukkanlılığımı koruyor, Will'in bana yaptığı şakayla ilgili bir husumet olmadığını umuyorum. Her halükârda bir uçağım oldu, yani çabalarım boşa gitmedi. Rus güzel sanki kafamı koparmak istiyormuş gibi bana bakıyor ama Crue'ya daha çok benzediğini ve bunu kişisel algılamamayı seçtiğini hissediyorum.

Anya'yı o günden beri görmedim ve o karşılaşmadan çok güçlü bir kadın olduğunu anladım. Olmayı arzuladığım biri olduğunu söyleyebilirim ama sanırım yine de ondan korkacağım.

Honey beni yanındaki sandalyeye doğru çekerken, "Yanıma oturabilirsin," diye cıvıldıyor. Diğer tarafımdaki sandalye boş. Bu güçlü insanların arasında oturmak güzel olsa da, aynı zamanda bekâr olduğumu da hatırlatıyor. Daha önce hiç rahatsız olmadığım bir şey.

"Herkesle tanıştın, değil mi?" Honey soruyor. Masaya bakarken gülümseyerek başımı sallıyorum.

"Ona bir uçak ayarlamak için işbirliği yapıyorduk. O küçük piç kurusu iddianı yerine getirdi mi?" Anya soruyor ve ben

Gardiyan.

"O yaptı. Ben sattım."

Ağzının kenarı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Kardeşim Alek ve Lena bu akşam gelemedikleri için özür dilerim. Nedense Alek onu Fransa'da iki haftalık bir doğum günü tatiline götürmek istedi. O zamandan beri ikisinden de haber alamadım."

River gülüyor. "Bence Lena'nın kaybolmasına Alek'inkinden daha çok üzülüyor."

Anya cevap vermiyor, masamıza bir yığın yemek getirilirken suyundan bir yudum alıyor.

Honey kulağıma, "Burası River'ın yeni restoranı ve kutlamayı burada yapmamız için ısrar etti," diye fısıldıyor. "Denemek için can atıyordum." Yemeğin üzerinde kendi kendine mırıldanırken mutlu bir şekilde gülümsüyor.

Will'in bize doğru yürüdüğünü görünce başımı kaldırıp donup kalıyorum. Neredeyse nefes almayı unutuyorum çünkü sadece iki hafta geçmiş olmasına rağmen, onun ne kadar güzel olduğunu unutmuşum, özellikle de takım elbisesinin içinde. Restoranın bu bölümündeki tek misafir biz olmamıza rağmen garson masamızı işaret ediyor.

"Partiyi bensiz başlatabileceğini mi sandın?" diyor kibirli bir gülümsemeyle.

River, "Ben de öldüğünü sanmıştım," derken Dawson sırtıyor.

"Benden o kadar kolay kurtulamazsın," diye neşeyle cevap veriyor ama gözlerinin altındaki koyu halkaları görebiliyorum. Sonra bakışları bana takılıyor. Ne diyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemiyorum.

Masa ürkütücü bir şekilde sessizleşiyor ve diğerlerinin aramıza baktığını hissedebiliyorum.

"Lütfen bana ikinizin daha sevişmediğini söyleme," diyor Anya bıkkın bir göz devirmeye ve peçetesini fırlatıyor. Will'in gülümsemesi sırtmaya dönüşür.

"Şimdi Anya, en son ne zaman kışına aldığını sorabilir miyim? hoş ol, olur mu ?" Will karşılık verir, bakışları asla

benimkini terk ediyor. River onlara kafasını sallıyor. River'ın Will'in kabalığına çok alıştığını tahmin ediyorum.

"Hoş biriyim," diyor Anya ve sonra bana dönüyor. "Öyle değil miydin?" Masa sessizleşiyor ve ben cevap vermek yerine şarap kadehime uzanıp bir yudum alıyorum.

"Akıllı kadın," diyor Rya, başını Crue'nun omzuna yaslayarak.

"Orada öylece durma. Otur," diyor Dawson ve Will de öyle yapıyor, mevcut tek sandalyenin benim yanımdaki olduğunu düşünerek mutlu bir şekilde.

O burada. Ve bu konuda neden bu kadar garip hissettiğimi bilmiyorum. Yanımdaki koltuğa otururken onun varlığından etkilenmemiş gibi davranıyorum.

Eğilip fısıldıyor, "Dilinizi kedi mi yuttu leydim?"

"Yemeğimin tadını çıkarıyordum," diyorum, oldukça bir şekilde, tabağıma spagetti koyarken. Önceki hayatımda İtalyan olduğuma yemin edebilirim çünkü makarna ve peynirli her şeye bayılırım.

"Bu akşamki yemeğiniz daha başlamadı bile," diye garanti veriyor ve dikkatimi onun kibirli, gamzeli gülümsemesine veriyorum.

"Her neyse, Alina'nın kocama asılması Will'in fikriydi ve ben akıllı bir kadınam, bu yüzden Will'e kızgınam, Alina'ya değil." Bakışları ona kaydı ve gülümsemeden edemedim. Anya'nın, ona bir kez bile sataşırsanız bunu asla unutmayacak türden biri olduğuna eminim. Ama Will o bok yiyen sırtışını takınmaya devam ediyor.

"Hadi ama aşkım, kızma. Önce River'a sahip oldum ve onu sana bıraktım," diyor Will Anya'ya, onu kasıtlı olarak karıştırarak. Anya su bardağına uzanıp dudaklarına götürür ve sonra kocasına bakar.

"Ben her zaman seninim, sevgilim. Başka kimsenin değil. Bunu biliyorsun."

Will başını sallayarak, "Küçük yalanlar," diyor. Honey ona bir bardak kırmızı şarap ikram ediyor. Kadehi alıyor ve sonra bakışları tekrar bana dönüyor. Yutkunuyorum, ona bakıyorum. Karıncalanmalar

tenimde patlıyor ve elbisem çok dar geliyor. Çıkarmak istiyorum.

Dur. Başka tarafa bakıyorum. Üzerimde nasıl bu kadar etkisi olabilir? Ona sadece bir kez sevişeceğimizi söyledim. O kadar. Peki neden kızışmış vahşi bir kedi gibi davranıyorum?

Herkes masanın etrafına uzanmış konuşuyor. Konuşmaları gelişigüzel dinliyorum ama tüm dikkatim yanımda oturan ve oturduğundan beri bakışlarını benden neredeyse hiç ayırmayan adamın üzerinde.

Will eğiliyor, sıcak nefesi omzumun üzerinde geziniyor. "Bu gece çok hoş görünüyorsun."

Başımı çevirdiğimde dudakları dudaklarıma yaklaşıyor ve keskin bir nefes alıyorum.

Hep böyle heybetliydi, değil mi?

"Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum, biraz kırılmış bir şekilde. Herkes son iki haftadır benimle iletişime geçmediği için ona kızgın olduğumu düşünebilir. Kızgın mıyım?

"Beni özledin mi?" Eli masanın altından kalçamın üzerine kayıyor. Şaşkınlığımı masanın geri kalanına belli etmemeye çalışıyorum.

"Meşguldüm." Kahretsin, çok güzel kokuyor. İpek elbisemde ve kalçamda gezinen eline aşırı odaklanmış durumdayım.

"Bu bir hayır değildi." Sırıttıyor. Dolaşan elinin farkındayım, bu da beni her türlü acıktırıyor - ve yemek için değil.

Eli yoluna devam etmeden önce bir an duraksıyor ve ben onu durduracak güçte hissetmiyorum. Onu durdurmak istemiyorum. Sanırım bana onu itmem ya da hayır demem için bir şans veriyordu ve ben bunların ikisini de yapmadım.

Aniden eli yön değiştiriyor ve dizime doğru iniyor. Elbisemin eteğine ulaştığında onu yukarı çekiyor, ardından sıcak avucunu çıplak kalçamdan yukarı kaydırıyor.

"Dükkânı bitirmen ne kadar sürer sence?" Rya soruyor ve ben de yüz ifademi nötr tutmaya çalışarak elimi Will'inkinin üzerine koyuyorum.

"Her şey planlandığı gibi giderse, yaklaşık iki hafta içinde."

"Peki Londra'ya geri dönmeyi düşünüyor musun?" diye soruyor. Kalçamı biraz daha sıkıyor ve parmakları bacaklarımın arasında gezinmeye devam ederken elimi görmezden geliyor. Külotumun dışını okşamaya başladığı anın son derece farkındayım.

Lanet olsun, bu adam bu lanet sandalyeyi ıslatmamı istiyor.

"Evet, uçağımı ayırttım bile," diye ciyakladım.

"Yaptın mı?" Will soruyor ve ben de dönüp ona bakıyorum.

"Evet, yaptım." Elinin masanın altında olduğu yere ve elbisemin üst kısmına bakmaktan kaçınıyorum.

"Peki o zaman, sanırım bu gece benimle geliyorsun." Elini bacaklarımın arasından çekip ayağa kalkarken bana uzatıyor. Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyor, herkesin sorgulayan bakışlarından ve kalkık kaşlarından kaçınmaya çalışıyorum. "Eğer sevişmek için sadece iki haftamız kaldıysa, şimdi gidiyoruz leydim."

"Şimdi gidemeyiz; daha yeni yemek yedik." Ona gözlerimi deviriyorum, sonra masanın etrafına bakıyorum. Herkes benim cevap vermemi bekliyor ve kimse fazla şaşırmış görünmüyor. Burada kiminle oturduğumu unutmuşum.

"Evet, ben de yemek istiyorum. O yüzden lütfen ayağa kalk ve gidelim. Altında ne olduğunu bildiğim halde bütün gece elimi masanın altından elbisene sokmaya devam edemem." Onun sözleri karşısında yanaklarım pembeleşiyor ve Honey kıkırdıyor.

Bunu herkese duyurduktan sonra nasıl kalabilirim?

Ayağa kalkıyorum ve Will hemen elimi tutuyor.

"Yemek için teşekkürler." Will beni restorandan dışarı sürüklemekten önce herkese el sallıyor.

BÖLÜM 28

Will

T Restorandan çıkar çıkmaz onu duvara doğru ittim ve ellerim onun üzerindeydi. Beni durdurmuyor ya da dudaklarım dudaklarına çarptığında onun.

Hayır, o da beni ateşli, aç ve talepkâr bir şekilde öpüyor.

Elleri boynuma dolanıyor ve ben ona dudaklarımla saldırırken, vücudumu ona doğru bastırırken çantasını sırtıma vuruyor.

Lanet , neden bundan düşündüm ki? Ondan mı?

Yapamam.

Bu imkansız.

İki hafta boyunca onu sadece ekrandan izlemek işkence gibiydi.

"Will..." diyor nefes nefese dudaklarıma yapışarak. Geriye yaslanıyorum ama bedenim onunkine kilitli kalıyor, onu duvara yapıştırıyorum.

"Evet?"

"Burada olmaz."

İlk kez izleyicilerin aval aval baktığını, sergilediğimiz gösteriye şaşırdıklarını fark ediyorum.

Umurumda bile değil. Onun tadına bakmanın tek yolu buysa, onu herkesin önünde bu duvara yaslayacağım. Sonra tekrar, restoran için sıraya giren erkekleri fark ettiğimde, bunun düşüncesinden hoşlanmıyorum.

"Benimle gel o zaman," diyorum elini tutup onu kaldırımda duran arabama götürürken. Şoförün arka kapıyı açacak vakti bile yok çünkü çoktan açmış, onu içeri almış ve arabanın etrafında dönüyorum.

Arabanın arkasındayken dudaklarımız tekrar birbirine kenetleniyor ve ellerim bu ipeksi gel beni becer elbisesinin içinde onun her yerinde. Ağzımın içinde inlerken sikim pantolonuma sürtünüyor ve onu yutarken başparmağımı çenesine bastırıyorum.

Şoförüm ön taraftan boğazını temizliyor.

"Otelim," diye talimat veriyorum ve tekrar ağzına saldırmaya başlıyorum ama bu sefer gülüyor ve bir elini göğsüme bastırıyor. O ıslık çaldıkça nefesim kesiliyor.

"Şoförünüz için şov yapmayacağım," diyor ve benden uzaklaşıyor.

Onun boşluğuna geri yaslanıyorum. "En azından yanımda kalacaksın." Elini tutuyorum ve acımasızca taş gibi olmuş sikimin yanına koyuyorum.

Bana bakarken alt dudağını ısırarak gülüyor. "Nerelerdeydin?"

Gülümsememi eğdim. "Demek beni özledin."

"Hayır," diyor meydan okurcasına. "Ama uçağı benim adıma devrettikten sonra çekip gittin ve ben de düşündüm ki..."

"Seni geride bıraktığımı mı?" diye sordum.

Cevap vermediğinde, bunun tam olarak bu olduğunu anladım. Kahretsin, şu anda kıyafetlerini yırtıp atmak ve onu işaretlerken döllerimin bacaklarından aşağı akmasını izlemek istiyorum.

"Yarın meşgulüm, o yüzden yatıya kalma gibi beklentin olmasın." Alay etti ve ben de ona

Hıncır sırtış.

"Albert." Şoförümün dikkatini çekiyorum. "Alina ne zaman ve nerede olursa olsun, eğer senden isterse, onu istediği yere götüreceksin. Soru sormak yok."

"Evet, efendim." Başını salladı. Ona baktığımda başını sallıyordu.

"Çok patronluk taslıyorsun," diye mırıldanıyor ve bu sefer bundan hoşlandığını anlıyorum.

"Ama hoşuna gidiyor," diye takılıyorum çıplak omzuna öpücükler kondururken. Arka koltuğun derisine yaslanıp bana daha iyi erişim sağlarken titriyor. Boynuna öpücükler kondururken elim elbisesinin üzerinde kayıyor ve onu işaretliyor. Benimkini. Her santimini. Onun tadı, ilk tattığım andan beri hafızamdan silemediğim bir lezzet.

"Siktir et beni, sen akşam yemeği ve tatlıyı bir araya getirmişsin," diye . "Senin tatlı amının tadına iki hafta çok uzun sürdü."

Sert bir nefes alıyor ve köprücük kemiğine kadar öpüyorum, parmağım külotunun kenarında geziniyor. Parmakları saçlarımın arasında kıvrılıyor ve başımı geriye çekiyor. Açıya gülüyorum.

"Belki bir dahaki sefere şehirden kaçmayı planladığında bir kıza haber verirsin, yoksa yerini alırsın," diye azarlıyor.

Kaşlarım havaya kalktı. "Ben yokken bunu başka kimseye vermedin mi?" Cevabı zaten bildiğim için soruyorum. Son iki haftada gittiği her yeri biliyorum.

Saçlarımı biraz daha geriye çekiyor ve ben de gülerek "Anlaşıldı. Beklediğimden daha muhtaçsın."

Ağzı şok içinde açılıyor. "Ben-" Onu öpüyorum. Ona ihtiyacım var. Buna ihtiyacım var.

Ben yokken yaşanan onca şey ve gündeme gelen onca anı varken, kendimi onun içinde kaybetmeye ihtiyacım var. Sadece bir geceliğine şehirde olsam bile, en azından bunu yapabileceğime emin oldum.

Onunla.

BÖLÜM 29

Alina

T Will'de bu gece tam olarak anlayamadığım bir yoğunluk var. Bir şeyler hissediyorum, ama o benim bedenimi kullanıyor, bu yüzden söylenmiyor. Ve anlıyorum ki Bu. Daha önce de aynı şey için birçok kez erkekleri kullandım. Ama bu gece, sadece farklı hissettiriyor.

Kapıyı açık tutarken "Belki de gitmeliyim," diyorum. "Neden?" bakıyor, cevap vermemi bekliyor.

Elimi bırakmıyor.

İki hafta önce seks yaptık ama etrafımızda daha önce hiç yaşamadığım bir yük var ve bu beni korkutuyor.

"Ne biz?" Ben soruyorum.

"Sevişiyoruz," diyor kesin bir ifadeyle.

"Ama-"

"Amaya izin yok. Tabii seni kışından becermemi istemiyorsan." Kaşlarını oynatıyor.

"Hiç ciddi bir ilişkiniz oldu mu?" Kollarımı kavuşturarak soruyorum ve bu soru beni bile şaşırtıyor. Bunu ona neden soruyorum ki? Hem de şimdi? "Sadece bu gece... farklı görünüyorsun."

Yorgun bir nefes veriyor ve ilk kez maskenin altındaki adama bakmama izin veriyor. Will'in farklı bir yönünü pek çok kişinin gördüğünden şüpheliyim. Kız kardeşinin bile onun bu yönünü görüp görmediğini merak ediyorum. O yorgun. Yenilmiş.

"Bir içki alalım mı? Seni tatlı niyetine yemem yerine bunu mu istiyorsun?" diye soruyor ciddiyetle.

"Evet, bir içki iyi olur." Bunun benim için neden önemli olduğunu bilmiyorum ama bu gece seksten daha fazlasına ihtiyacı varmış gibi hissediyorum. Yoksa bunu kendim için bir bahane olarak mı kullanıyorum? Ortadan kaybolduğundan beri her gün onu düşünüyorum ve şehre geri adım attığı an, her şeyim onun üzerinde oluyor. Daha önce hiçbir erkeğe böyle tepki vermemiştim. Şimdi onun hakkında sorular soruyorum.

Ben kimim?

Kendini ayarlıyor ve sırtıyor, bunu yaparken bana bakıyor çünkü bakışlarımı eğmekten ve alt dudağımı ısirmaktan kendimi alamıyorum. Bana doğru bir adım atıyor, ben de bilerek iki adım geri atıyorum ve odanın dışına çıkıyorum. Gerçi şu anda burada kalmak cazip geliyor. Kapıyı arkasından kapatırken kıkırdıyor. Daha önce kaldığı odanın aynısı olduğu için hiç çıkış yapmadığını tahmin ediyorum.

Elimi tutarak bizi asansöre götürüyor ve çatı katındaki barın düğmesine basıyor. Bana bakarken biraz eğlenmiş görünüyor ve "Gerçekten bir şeyler içmek ister misin?" diye soruyor.

Alt dudağımı ısıyorum. Şey, hayır. Şimdi odadan çıktığıma ve onu becermediğime pişman oluyorum, ama silahlarım sadık kalıyorum. "Evet. Bana bir uçak verdin ve benimle seks yaptın ve ben senin hakkında her şeyi biliyorum. Tek bildiğim bir kız kardeşin olduğu."

"Ne yaptığımı da biliyorsun," diye karşı çıkıyor.

"Sen bütün gün sikiyle oynayan bir oyuncusun."

Alanıma girerken sırtıyor ve başparmağı alt dudağımı bulup büyülenmiş gibi inceliyor.

"Bu dudaklar bir gün başını büyük belaya sokacak," diye düşünüyor.

"Zaten yapmadılar mı?" Yanardöner mavi gözlerine bakarken nefes nefese fısıldıyorum.

Asansör kapıları açılırken sırtıyor ve bir adım geri çekiliyor.

Henüz çok kalabalık değil ve elini basitçe sallayarak bir garsonun dikkatini çekiyor. Will beni, New York'un gece hayatını izleyebileceğimiz havuz kenarındaki boş bir şezlonga yönlendiriyor.

Burası daha soğuk ve yarı uzandığımda kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu fark ediyor. Gidiyor ve sonra bir battaniyeyle dönüp üzerime sarıyor. Garson elinde bir kova buz, iki bardak ve bir şişe şampanya ile yanıma geliyor.

"En sevdiğin, değil mi?" Garson mantarı patlatırken Will sorar.

Başımı salladım ve garsonun doldurmasını izledikten sonra "İşte böyle. En sevdiğim şampanya markası olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü yakışıklı olduğum kadar gözlemciyim de." İki bardağı da alıp birini bana uzatırken sırtıyor. Ama kendininkinden yudumlamak için bir hareket yapmıyor.

"Bana karşı ciddi ol. İnsanları takip ediyorsun. Nasıl bu kadar iyi para kazanıyorsun?" Gerçekten merak ediyorum. "Son iki haftadır bu yüzden mi yoktun?"

Bakışları hafifçe daralıyor ve onun bu daha hesapçı yönünü görmek yine garip. Bu bilgiyi kimseyle paylaşmadığını tahmin ediyorum, o zaman neden benimle paylaşacağını düşünüyorum?

Yan yatacak şekilde dönüyor, bükülmüş bir kolla rahatça destekleniyor. Uzanıp saçlarımın uçlarıyla oynuyor. "Bu soruların cevaplarını gerçekten bilmek istiyor musun?"

Tereddüt ediyorum çünkü artık dolu bir silahmış gibi geliyor. Ama hiçbir zaman çok fazla şeyden korkmadım, bu yüzden meydan okurcasına "Evet" diyorum.

Yarım bir sırtış atıyor. "Evet, bir iş yüzünden iki haftalığına gitmiştim. İşim iyi para kazandırıyor çünkü hizmetlerime çok fazla talep var. Ayrıca dünyanın en gaddar ve acımasız insanları için çalışıyorum ve sadece ücretimi karşılayabilenler için. Ben son çare olarak başvuracağınız kişiyim. Hayalet Avcıları'ndan bile daha iyiyim."

Gözlerimi deviriyorum. "Sen de onlara karşı hep böyle ukala mısın?"

Kıkırdıyor. "Evet. Mizah hayatımı birçok kez kurtardı ve bundan zevk alıyorum. İnsanların nasıl olduklarını görüyorum. Onları incelemeyi ve onlar hakkında bir şeyler öğrenmeyi seviyorum. Bu hep böyleydi. Sadece bu konuda diğerlerinden daha iyi olduğumu fark ettim." Hâlâ saçlarımdan etkilenmiş görünüyor ve sikini tekrar düzeltmek zorunda kalıyor. Bir kıkırdamayı bastırmaya çalışıyorum. Bu adamın benden bu kadar etkilendiğini bilmek kesinlikle egomu okşuyor.

"Dedektif olmayı hiç düşünmedin mi?" diye sordum. Bir an sessizleşiyor ve sonra gözlerimle buluşuyor.

"Ben bir dedektiftim."

"Oh. Ve sen durdun çünkü..."

"Çünkü karımın katilini bulmam gerekiyordu ve işim yeterince kirlenmeme izin vermiyordu."

Sözleri yavaşça içime işliyor ve ben şoktan olduğum yerde donup kalıyorum.

Az önce dedi mi...

Belli ki onu doğru duymamışım.

Karısı mı?

Hayır, olmaz.

"Evli miydin?" Bardağımı masaya koyuyorum ve onun pozisyonunu yansıtmak için yanıma kayıyorum. O da içkisini kenara koyuyor ve battaniyenin altından uzanan elimi fark ediyor.

Onu tutuyor, "Evet" derken dokunuşu tüy kadar hafif.

Yutkunuyorum. Sertçe. "Ne kadar zaman önce?"

"Lise aşkları, okuldan hemen sonra evlendiler. Ben bir iş bulana kadar üniversite boyunca benimle kaldı. Onun için ABD'de kaldım.

büyüdüğü küçük şehre yerleşmeden önce Londra'da biraz zaman geçirmekten bahsetti."

Vay be. Ne oluyor lan?

Başparmağımı onunkinin üzerinde ileri geri gezdirirken içtenlikle "Öldüğü için üzgünüm," diyorum.

Gülümsüyor ama içinde mizah yok. Rahatsız. Hassas. Belki de uzun zamandır olmadığı bir şey. Yorgun görünüyor. "Ben de öyle," diyor. "Onun ölümü bu dünyada yaşamaya başlamamın sebebiydi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bana yardım eden River'dı. Silah dolu depolarından birini bastım ama onu içeri almak yerine bir iyilik istedim. Bana ilk bağlantılarımı o sağladı ve oradan büyüdü. Sonunda onu, yani cesedini buldum ve katillerinin izini sürdüm. Ve... neler olduğunu tahmin edebilirsiniz."

Ölmüş. Büyük ihtimalle vahşice öldürülmüş. Bu adam yüzeyin altında ölümcül.

" edeli ne kadar oldu?" Sessizce soruyorum. Eski yaralar yeniden açılırken birbirimizin gözlerinin içine bakarken bu çatı katındaki barda başka hiçbir şey yokmuş gibi hissediyorum. Ve sadece onunkiler değil. Kendi ağırlığımmış gibi hissediyorum. Eski hayatların

gün ışığına çıkarmamayı tercih

ederiz. "Yedi yıl."

Onun hakkında bunu bilmek ona biraz daha farklı bakmamı sağlıyor. Neden bilmiyorum.

"Burada River'dan başka kimse onu bilmiyor. Maria ondan bahsetmemesi gerektiğini biliyor. Böylesi daha iyi."

"Nedenini

sorabilir miyim?"

"Daha az acıyor."

Başımı sallıyorum. Anlamıyorum, çünkü daha önce hiç evlenmedim, hatta birini evlenmek isteyecek kadar sevmedim. Ama şeytanlardan kaçmayı anlıyorum.

"Ölüm ya da sevdiğin birini kaybetmek hakkında pek bir şey bilmiyorum ama umarım ben ölürsem beni sevenler bahsetmeyi asla bırakmazlar" diyorum ve ben bunu söylerken etrafımızdaki dünya

sessizleşiyor ve bakışları iç içe geçmiş parmaklarımıza düşüyor. Ve ilk kez, görmeye alışık olduğum mutlu insanı göremiyorum.

Kırılmış ve kendini toparlamaya çalışan bir adam görüyorum.

Ve onu daha çok seviyorum.

"Eminim seni seven herkes seni asla unutmaz, Alina." Bu sözleri duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Annem dışında beni gerçekten kim özleyebilirdi ki? Kaybolmamı umursayacak kadar yakınım kim almıştı?

"Teşekkür ederim, Will." Başını sallıyor ve sessizliğe gömülüyor. Bakışları tekrar bana kayıyor. Bir koca olarak nasıl bir adam olduğunu merak ediyorum. İyi bir koca mıydı? Her zaman güler miydi?

Tüm bunları bilmek istiyorum. Yine de tam olarak anlayamadığım acı bir durum var.

"Bir daha evlenmeyi düşünüyor musun?" diye sordum.

"Hayır," diye itiraf ediyor. "Onu seviyordum, bundan hiç şüphem yoktu. Ve onun kadar muhteşem biriyle asla karşılaşamayacağımı düşündüm." Bana bir bakış fırlatıyor. "Ama evlilik onun istediği bir şeydi; ben asla istemedim." Arkasına yaslanıp içkisini alıyor ve bana da aynısını yapmamı hatırlatıyor. Bunu yapar yapmaz, eli benimkini yerine koymamı bekliyor.

"Evlenmek istiyor musun?" diye sorar.

Honey and Rya'yı izledikten sonra, yakın zamana kadar ciddi olarak düşündüğüm bir şey değildi. İlham verici ama aynı zamanda peri masallarında olduğundan emin olduğum bir şey. Ama böyle bir adamla tanışsaydım, sanırım bunu isterdim.

"Sanırım öyle." Bunu söylerken gülümsüyorum, Honey'yi ve onun mutluluğunu düşünüyorum. Maria da hep bundan bahsediyor. Her zaman bunun bir zayıflık işareti olduğunu düşünürdüm ama New York'taki kadınlar bunun aksini kanıtladı.

"Umarım istediğin her şeyi elde edersin, Alina."

Bitmiş gibi hissediyorum. Sanki ikimizin de duymak istediği cevap buymuş gibi.

Aramızda yaptığımız şeyin sadece seks olduğunu.

Bana acı bir bükölme ama aynı zamanda nerede durduğumuza dair bir temel ve anlayış sunuyor. O geçmişinden uzaklaşmak istemeyen bir adam ve ben sadece geleceğime bakan bir kadınıın.

"Sanırım artık odana gidebiliriz," diyorum ona, içkimi bitirip yerine koyarken.

"Odama gelmek için sıvı cesarete mi ihtiyacın vardı?" O şakacı yanı geri döndü.

Eğilip dudaklarımı onunkilere değdirirken gülüyorum. Dudaklarımı çenesinde gezdiriyorum ve sonra kulağına fısıldıyorum, "Hayır, sadece beklentim olmadığını bildiğim için kendimi daha rahat hissediyorum."

"Sana bir uçak verdim, bu yüzden en azından biraz kafa istiyorum."

Ben gülüyorum, o da ukalaca sırtarak beni yataktan kaldırıyor. Şampanya şişesini elime alıyorum ve şarkı söyler gibi "Sanırım ne yapabileceğimize bakacağız" diyorum.

BÖLÜM 30

Alina

■ Daha kapı arkamızdan kapanmadan kapıya yapıştım. Ağzı benimkinin üzerinde, elleri vücudumun üzerinde kıvrılıyor ve elbisemin yumuşak kumaşını buruşturuyor. Ben Vücudum onun dokunuşu için tam bir fahişe gibi ona doğru eğiliyor. Her dokunuşuna ve talebine odaklandığım için beni bu odada tutan tek şey o.

Şampanya şişesi elimden kayıp yere düşüyor, ama o bunu görmezden geliyor; kıcımlı kavlıyor ve beni kaldırıyor. Bacaklarımı beline doluyorum ve beni yatağa taşıyor.

Birbirimizi takdir etmek için bir an için birbirimizden uzaklaşıyoruz. Güzel mavi gözleri, azgın bir arzu fırtınası, benimkilere bakıyor ve bir gamze oluşturan o ukala gülümseme, bunun için onu tokatlamak istememe neden oluyor. Ama kafası bacaklarımın arasına girene kadar değil.

Ağırlığımı değiştiriyor, şimdi beni tek koluyla tutuyor ve saçımın bir parçasını yüzümden uzaklaştırıyor. ", çok güzelsin."

Kalbim çarpıyor ve içimde yeni bir huzursuzluk hissi uyandırmasından nefret ediyorum. Çünkü böyle bir iltifat sadece

bana herhangi bir şekilde hissettirmemeli. Özellikle de az önce yaptığımız konuşmadan sonra.

"Hâlâ çok konuşuyorsun," diyorum onu öpmek için eğilirken. Alt dudağını ısırp çekerken manikürlü tırnaklarım yanağına batıyor. Beni yatağa fırlatırken kıkırdıyor. Kuvvetin etkisiyle sarsılıyorum ama kendimi toparlayamadan dizlerinin üzerine çöküp başını bacaklarımın arasına koyuyor.

Ağzı pişmanlıkla külotumun kumaşından klitorisime saldırırken onun üzerine eğildim.

"Kahretsin, bu tatlı amcığı özlemişim," diye mırıldanıyor, kumaş parçasını kenara iterken ve dili beni okşarken. Rahatlayarak iç geçiriyorum ve içimde bir beklenti oluşuyor. Kaç kez mastürbasyon yapmış ve ilk seferin hayalini kurmuş olursam olayım, gerçeği kadar iyi değil.

Bu adam dilini nasıl kullanacağını biliyor. Onu talepkâr ve aç bir şekilde kendime yaklaştırmak için parmaklarım saçlarını karıştırıyor. Bir parmağını sokarken kıkırdıyor. "Bu gece çok açgözlüsünüz leydim."

"Bana böyle demeye devam edersen bir daha bu tatlı amcığın tadına bakmana izin vermem," diyorum yüzünü işe geri iterken.

İlk defa ukalaca bir yorum yapmadı. Sadece Tanrı'nın istediği gibi beni yiyip meşgul. Bir parmak daha sokuyor ve ben utanmadan kalçalarımı ona doğru yuvarlıyorum, bir sonraki boşalmamın yüksekliğini arıyorum.

Bir elini göğsüme götürüyor, elbisemin hafif kumaşının arasından kavırıyor ve büküyor. Parmaklarını içime doğru pompalamaya devam ederken, büyük bir mutluluk içinde ona doğru eğiliyorum. Bu harika, ama daha fazlasını istiyorum. Onu istiyorum.

Gözlerimi açıyorum ve kendimi hafifçe ayarlıyorum. "Seni içimde istiyorum."

Kibirli bir gülümsemeyle geri çekiliyor. "Eğer istekte bulunacaksak, sikimi ağzında istiyorum."

Alt dudağımı ısıyorum ve oturur pozisyona geliyorum. Tırnağımın ucunu çenesinin altına batırıyorum. "Bu özel bir hizmet."

"Sanırım ben özel bir adamım." Dizlerinin üzerinden kalkıp boyunun tamamına ulaşıyor, üzerimde yükseliyor ve ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Bu adam çıldırtıcı derecede seksi.

"çıkarmaya," diye emrediyor gömleğini çıkarmaya başlarken. Bakışlarım pantolonunun fermuarına baskı yapan şişkinliğe kayıyor ve sertçe yutkunuyorum. Beklentiyle. Dizlerimin üzerine çöküyorum ve sonra yataktan kayıyorum. Ayakta durup yatağın diğer ucundan birbirimize bakıyoruz.

Elleri düğmelerinden aşağı inerken izliyorum, amım hâlâ orgazm olamadığım için çarpıyor. Ama bunu dili yerine içimdeyken istiyorum. Elbisemin fermuarını yavaşça açıyorum, bunun onun için işkence olduğunu biliyorum.

Elbise de tıpkı gibi yere düşüyor. "Sütyen ve külot," diye emrediyor.

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Önce pantolonunu çıkarmaya ne dersin?"

Kibirli bir gülümseme takınıyor ve pantolonunu çıkarıyor. Takım elbisesinin pantolonu yere düşerken esneyen cesur kaslarını hayranlıkla izliyorum. Kaşları meydan okurcasına , ben de bana doğru bakan sert, damarlı sikine takdir dolu bir bakış atıyorum. Kahretsin, ona açım.

Sütyenimin arkasındaki klipsi açıyorum ve G-ipini kolayca yere kaydırıyorum. Topuklu ayakkabılarımı çıkarmaya çalışıyorum ama ayak bileğim tutmuyor ve monitörlerin olduğu masaya çarpıyorum.

Saniyeler içinde odanın öbür ucuna geçiyor, kendime zarar vermemem için beni yakalıyor. İçimden kendime gülüyorum. Ta ki bir kadının iniltisini duyana kadar.

Omzumun üzerinden bakarken donup kaldım.

Gitmeden önce porno mu izliyordu? Monitörde ne olduğunu gördüğümde, bunun herhangi biri olmadığını fark ettiğimde şok oldum. Benim.

Tam da bu odada. Geçen sefer burada sevişirken bizi filme çektiğini fark ettiğimde şok içinde Will'e dönüyorum.

"Nedir bu?" Talep ediyorum. Birbirimize dolanışımızı izlerken şaşkınlık içindeyim. Ekranda tekrar inliyorum ve kendini okşarken beni yemesini izlerken hem utanıyor hem de büyüleniyorum.

Will'e dönüyorum, o da rahatça omuz silkiyor. "Bana eve gitmemi, oyunlarımı oynamamı ve kendimle oynamamı söylemiştin. Ben de öyle yaptım."

Kaşlarım çatıldı. Bundan nefret etmeliyim. Şok olmalıyım. Ama amımdaki çarpıntı durmadı. "Buraya getirdiğin bütün kadınları kaydediyor musun?"

Çıplak vücudu arkamdan bastırıyor ve sikinin iç uyluğuma bastırıldığını hissedebiliyorum.

"Buraya başka kimseyi getirmiyorum Alina," diyor omzumu öperken ve koluma bir ateş yayıyor.

Bundan nefret etmeliyim, değil mi? Ama başka tarafa bakamıyorum. "Bu yasadışı, biliyor musun?" Nefes nefese söylüyorum, ama yapamıyorum

Başka tarafa bak. Ve bir kez daha dokunduğu her yerimin farkındayım.

"Yine de başka tarafa bakamıyorsun," diyor boynumu öperken ve siki kalçama daha sıkı bastırırken. "Sen lanet olası bir tanrıçasın, Alina. Kendine bir bak." Elimde olmadan dediğini yapıyorum, sikişmemizi izliyor ve duyuyorum. Sikini girişime dayarken izlemeye devam ediyorum.

Bununla ilgilenmemeliyim. Ama ilgileniyorum.

"Cinsel ilişkilerinizi her zaman kaydeder misiniz?"

"Seninle, evet," diye nefes alırken üçüncü monitöründeki bir kamerayı işaret ediyor. Eli önümde kıvrılıyor ve klitorisimin etrafında dönmeye başlıyor ve yeni bir zevk dalgasına kapılıyorum.

"Şimdi de bizi mi kaydediyor?" Nefes nefese kaldım. Bu çok tehlikeli. Onunla ne yapacak? Ya başka biri görürse?

"Evet. Ve sen bunu seviyorsun."

Ona karşı çıkmak istiyorum ama yapamıyorum. Vücudum ona karşı eriyor. Hay sikeyim.

Ayağıyla önce bir bacağımı sonra da diğerini tekmeliyor. "Bu siki istiyor musun, tatlım? Biz sevişirken bizi izlemek ister misin? Amını döllerimle doldururken kendi inlemelerinden ve çığlıklarından zevk almak ister misin?" diye soruyor sikinin ucunu kıvrımlarıma doğru kaydırırken.

Küçük bir inilti duyuyorum ve onun merhametine kalıyorum. Bunu yapmasına izin vermemeliyim, değil mi? Ama bir şekilde ona güveniyorum.

bununla.

Bu sıcak, filtrelenmemiş, ham halimiz sergileniyor.

"Döllerimin seni pis bir fahişe gibi doldurmasını istediğini söyle. Bacaklarından aşağı damlamasını istediğini söyle ki seni tekrar doldurabileyim."

"İstiyorum-" Seni. Eli klitorisimden boğazıma dolanırken kelimeyi . İçime girerken diğer eli kalçamda. Ve, lanet olsun, inanılmaz derecede dolu hissediyorum.

Beni öyle bir pozisyonda tutuyor ki, sikiştığımız videodan başka bakacak yerim yok.

Bana tekrar çarpıyor ve ekrandan gelen kendi inilti sesim beni inanılmaz derecede ıslatıyor. Özür dilemeden ekrana bakarken gerçek hayatta inliyorum ve Will beni arkadan pompalamaya başlıyor.

"Seni doldurmamı istediğini söyle," diye hırılıyor ve boğazımı sıkıca kavıyor. Oh, sik beni. Zaten ıslak bir karmaşayım.

"Beni doldurmanı istiyorum," diyorum nefes nefese. Evet, bunu istiyorum.

Evet, bunu istiyorum.

Evet.

Kahretsin, çok ıslağım. Bana çarpıyor ve ben onu kurutmak istiyorum. Verdiği her damlayı amımın yutmasını istiyorum.

Kahretsin, bu beni neden bu kadar tahrik ediyor?

Kafam karışık ama şimdiye kadar bildiklerimden tamamen farklı bir seviyede.

Will, "Seni doldurmamı izle," diye talimat veriyor ve ekranda onu görüyorum, içime giriyor, bacaklarım beline dolanıyor.

"Evet, beni doldurmanı istiyorum," diyorum, biraz kafam karışmış bir halde. Becerilirken kendimi izliyorum ve bu şimdiye kadar yaptığım en tuhaf ve en ateşli şey.

Will'in eli kalçamdan klitorisime doğru ilerliyor ve ayak parmaklarımın kıvrılmasını sağlayarak klitorisimin etrafında dönmeye başlıyor.

Hay sikeyim.

"Seni ağzına kadar doldurmak üzereyim. İzliyor musun, Alina?"

"Evet. Tekrar istiyorum," diye kekeliyorum ekranda içime girdiğini gördüğümde. Ve sonra kendi kendime "William!" diye bağırdığımı duyuyorum.

Milyonlarca parçaya ayrıldım, tırmanış olmadığı için şaşkındım, sadece kenardan aşağı düştüm.

Son bir kez içime girdiğinde beni hâlâ sıkıştırmış durumda ve ben ona döl dalgalarıyla çarparken onun içimde sarsıldığını, beni doldurduğunu hissedebiliyorum. Önce altıma işiyor olabileceğimi düşünüyorum, ta ki şokla fişkırdığımı fark edene kadar.

Aman Tanrım.

"Vücudunun bana nasıl tepki verdiğini görüyor musun?" Will kulağıma soruyor. "Döllerimin seni nasıl doldurmasını istiyorsun?" Çekiliyor ve parmakları kıvrımlarıma doğru kayıyor, birleşik pisliğimizi içime sürüyor.

"Benimle dolu olmanı ve aletimin ne kadar ıslak olduğunla parıldamasını istiyorum."

Şok oldum, utandım ve en ufak bir şey bile yapmadım.

Bu ahlaksızlığı istememeliydim ama içimde bir şeyler koptu. Bu şimdiye kadar istediğim her şey.

İçimi dolduran parmaklarına eğilirken elimi boğazına doluyorum.

"Beş dakika içinde beni tekrar böyle becerebilsen iyi olur, yoksa seni bir daha asla göremem."

Beni masaya bastırırken kıkırıyor.

"Tekrar oynatayım mı aşkım? Tatlı sözlerime tekrar gelmek ister misin?"

"Beni tekrar ve tekrar ve tekrar doldurmanı istiyorum."

BÖLÜM 31

Will

F Mükemmel. Her şeyi benim için özel olarak şekillendirildi. Ona doyamıyorum. Tek istediğim onu defalarca döllerimle doldurmak. İstiyorum ki Onu içeriden işaretle. Onu o kadar çok becermek istiyorum ki bebeklerimle dolsun.

Hasta mıyım? Muhtemelen. Sapık mıyım? Belki de. Ama onu becerirken kendimi ahlaksız bir manyak gibi hissediyorum. Duramıyorum. Durmayacağım. Ben içine girerken ayak bilekleri omuzlarımda ve yine fişkırıyor. Çarşaflar kirlenmiş, oda dağılmış ama umurumda değil. İç bacaklarının her yerinde döllerimi görebiliyorum.

O lanet bir tanrıça. Benim .

Şu an ne düşündüğümü bile bilmiyorum.

Arka planda çalan ses ve videoda kendisiyle yarışırcasına inliyor ve ağlıyor. Sürekli tekrar ediyor. En çılgın fantezilerimden bile daha büyük. Kaydı gördüğünde gitmek isteseydi izin verebilirdim ama şimdi değil. Ne kadar çok sevdiğini bildiğim halde nasıl izin verebilirim? Benim ahlaksızlığıma ne kadar susadığını.

Tırnakları yanlarımı tırmıklıyor, beni işaretliyor, ben ona tekrar sokulurken kıcımlı kavlıyor. İzleri morarıyor, sanki her damlamı yutabilmek için beni yerinde tutuyormuş gibi.

Dudaklarım onunkilere çarpıyor ve kalçaları ileri geri sallanırken ağzımın içinde inliyor.

Kaç saattir bu şekilde sevişiyoruz? Onu nazikçe, yavaşça öperken boğazındaki tutuşumu bırakıyorum. Ondan uzaklaştığımda yorgunluk nihayet etkisini gösteriyor, ama alt dudakımı ısırp dişlerinin arasına almadan önce değil.

Kızarmış ve bitkin, saçları yastığın üzerinde durduğu yerde başının etrafında dalgalanıyor.

Çok
güzel.
Mükemm
el.

Benim değil, kendime hatırlatıyorum.

Ben yavaşça içinden çıkarken tırnakları kıcımdan kurtuluyor. Yan masadaki saate kısa bir bakış atıyorum ve saatin sabah yediyi çoktan geçtiğini fark ediyorum.

Ne?

"Saatlerdir sevişiyoruz. Bir maraton gibi," diyorum, dudaklarımı boynuna bastırıp onu nazikçe öpüyorum. Kıkırdıyor ve beni itiyor. Videoda onun inlemeleri ve benim homurtularım hâlâ arka planda çalışıyor.

"Saat kaç?" diye soruyor tembelce kollarını boynuma sararken. Alina'nın bu yönünü oldukça sevdiğimi fark ediyorum. Tüm savunmalarına, ukala kişiliğine ve beceriksizliğine rağmen vücudu benim için mükemmel yaratılmış.

"Yediyi geçti," diyorum ona. Onu tekrar öpmeye gidiyorum ama altımda sarsılıyor.

"Siktir git," diye ısırtıyor ve beceriksizce açı yaparak saatin kaç olduğunu kontrol ediyor. "Oh kahretsin." Beni itmeye çalışıyor, ama ben kıkırdarak bizi çeviriyorum, böylece o benim üstümde pozisyonunda. "Ben var gitmek için. Sen bir mutlak

canavar." Kıkırdıyor ve vücudunun sıcaklığı benimkini terk ettiğinde hayal kırıklığına uğruyorum. Ama gitmesine izin verdim.

Yataktan kalkıyor ve ayağa kalktığında hala döllerimin bacaklarından aşağı damladığını görebiliyorum.

Sikeyim.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum. Omzunun üzerinden bakıyor, uzun saçları sırtından aşağı dökülüyor. Kahretsin, şimdi onu becerirken bileklerime bağlanmasını istiyorum. Tekrar.

"Daireme dönüyorum," diyor elbisesini giyerken. Saçlarını geriye doğru çekip topuz yapıyor ve bana doğru bakıyor. "Çok güzeldi. Benimle konuştuğun için de teşekkür ederim."

Ayağa kalktım.

"Gitmek zorunda değilsin, biliyorsun değil mi? Birkaç saat gitmeme gerek yok." Ve bu düşünce ruh halimi bozuyor. Özellikle de üzerinde çalışmam gereken şeyi bildiğim için. Bu tanrıçanın ateşinin içine gömülmeyi tercih ederim.

Başını iki yana sallar. "Öncelikle, uykuya ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun. Son sekiz saattir sevişmek yerine bunu yapıyor olman gerekirdi."

"Kimin perspektifinden baktığınıza bağlı," diyorum tembelce, tüm ihtişamımla çırılçıplak otururken.

Gülüyor. "Ayrıca, biraz dükkâna gitmem gerekiyor. Dawson'ın yerel bir gazetede büyük açılışla ilgili röportajı var ve bunun bir felaket gibi görünmediğinden emin olmak istiyorum. Ve önce duş alıp üstümü değiştirmek için evime dönmeliyim. Oraya bu şekilde giremem."

"Mükemmel sikilmiş bir oyuncak bebek gibi mi yani?" İçtenlikle soruyorum. Gülümsemesini gizliyor. "Ben de dükkanın henüz hazır olmadığını sanıyordum."

"Değil ama bu çöplük gibi görünebileceği anlamına gelmiyor. Ayrıca, ikimiz de bunun ne olduğunu biliyoruz. Eğlenceli olduğunu inkâr edemem ama yine de çalışmam gerekiyor. Sadece birkaç hafta kaldı."

İçimi çektim, programından yorulmuştum ve Londra'ya geri dönme fikrinden hiç hoşlanmamıştım. Özellikle de ben

Ne kadar eğlenceli olduğunu yeni keşfettim.

"Annemi ziyaret ettin mi?" diye sordum.

"Henüz değil, ama İngiltere'ye dönmeden önce bunu yapacağım," diye yanıtlıyor topuklu ayakkabılarını giyerken.

"Annen seninle gelmemi istedi," diye hatırlatıyorum ona alaycı bir tavırla, dirseğimin üzerinde yükselirken.

"Annemi ziyarete gitmiyorsun." Parmağıyla beni işaret ediyor. Dudakları seğirdiğinde gülümsüyorum.

Lanet olsun, o dudakları ısırp koparabilirim.

"Tamam. Onu özlediğimi ve yakında onu ziyaret etmeyi planladığımı söyle." Göz kırkıyorum, o da gözlerini deviriyor.

"Ne, veda öpücüğü yok mu?"

"Sanırım vücudumu yeterince öptün." Kapıya doğru yöneldi.

Bu doğru ve eğer bana izin verseydi memnuniyetle hepsini öpmeye devam ederdim.

Bakışları takdirle vücudumda geziniyor ve o kapıdan çıkmanın onun için zor olduğunu bilmek beni erkeklik gururuyla dolduruyor. Ve döllerimin hala onun kalçalarını kapladığını bilmek beni tatmin ediyor.

"Şoförüm dışarıda sizi bekliyor olacak," diyorum ona.

Bir süre orada garip bir şekilde durduktan sonra başını sallayıp kapıya yöneliyor. "Vasat seks için teşekkürler," diye bağırıyor çıkarken.

"Medio-" Başlıyorum ama kapı çoktan arkasından kapanmış. Kıkırdıyorum, odanın kaotik dağınıklığını tarıyorum. Bilgisayar ekranımdan yankılanan inilti deva ediyordu. Bunu görmesini beklemiyordum, ama ona çarptığı anda ve onu yakalamaya gittiğimde, bilgisayarım yüz tanıma özelliğini algıladı ve... yakalandım.

Videoyu duraklatmak için ayağa kalkarken sırtıtıyorum, onu kaydettiğim tüm yeni saatlerden memnunum. Hay sikeyim. Önümüzdeki üç saat içinde bir uçağa binmek zorunda olmasaydım, muhtemelen tüm yeni görüntülere mastürbasyon yapıyor olurdum. Onu izlemeyi bırakamıyorum. Bu bir saplantı.

Ona Hayley'den bahsetmeyi planlamamıştım; bir anda oluverdi. Ancak Alina geçerli bir noktaya değindi.

Onu hatırlamak. Unutmak istiyor olmam, onun hatırlanmasını istemediğim anlamına mı geliyor?

Hayley öldürüldü ve polis katilini bulamadı. Bir dedektif olarak ben bile hiçbir şey yapamadım.

Olmaması gereken şeylere burnunu soktuğu ortaya çıktı ve hakkında dava açıldı. O bir polis memuruydu.

Sanırım bulduğu şey onun ölmesini istemelerine yetecek kadar kötüydü.

Ve sonra onları buldum. Her birini.

Ve sonra onları öldürdüm. Ondan sonra artık dedektif olamayacağımı anladım.

Peşinde olduğumuz insanların sadece hikayelerdeki küçük canavarlar olduğunu biliyordum. Ben daha büyüklerinin peşindeydim. En kötünün en kötüsünü yakalamaya yardım ettim.

Memnuniyetle.

Bazen ateş bile ediyorum. Mükemmel bir nişancıyım, orası kesin.

Ama ellerimi temiz , tutarım. Bir priz gerekmedikçe.

İçimde bir şeyler değişiyor. Thomas'ın kızının durumu Hayley'inkine çok benzediği için mi yoksa Alina'ya ondan bahsetmekle bir ilgisi olduğu için mi bilmiyorum. Ama hayatımın o bölümünün, eski yaraların yeniden açıldığını hissediyorum. Onları bu kadar uzun süre gömülü tuttuğumu düşünürsek, neden olduğundan emin değilim.

Telefonuma uzanıyorum ve istediğim numarayı açıyorum. Bir saniye bile tereddüt etmeden hemen cevap veriyor.

"Will, çok uzun zaman oldu. Seni çok özledim. Nasılsın?" Hayley'nin annesi söyledi. Hayley'nin ailesi inanılmazdı. Hâlâ da öyleler. Ve şimdi, ayda bir kez beni kontrol etmek için aramaya çalışsalar da arama zahmetine girmediğim için kendimi kötü hissediyorum.

"İyiydin. Sadece New York'taydım. Umarım bir şeyi bölmemişimdir."

"Hayır, asla. Sebastian'ın geçen hafta küçük bir kızı oldu ve tahmin edin adını ne koydu." Bilmek için cevap vermeme gerek yok. Hayley kardeşi Sebastian'la çok yakındı. "Hayley," diyor.

"Bu çok güzel," diyorum elimi yüzüme sürerek.

Elim Alina kokuyor, odam seks ve onun parfümü kokuyor.

"Yakında ziyaret edecek misin? Seni özledik." Cinayet haberi yıkıcıydı ve ölümüyle nasıl tanıştığına dair hiçbir ayrıntıya girmemiş olsam da, bir eğilimleri olduğundan eminim. Her nasılsa, bu çılgınlık arasında onlara verebileceğim tek hediye buydu. Her zaman misafirperverlerdi ve bu beni ters yöne koşturdu çünkü gerçek şu ki, kocası olarak kızlarını korumak benim görevimdi ve başarısız oldum. Bunun için beni sorumlu tutmasalar bile, bu benim taşımam gereken bir suçtu.

"Umarım, yakında." Arayacak mıyım bilmiyorum. Ama sanırım biraz daha sık aramaya çalışacağım.

BÖLÜM 32

Alina

*FLen I /inb pov, I si££ /vcAing gvl pov,
Anb I si££ /inb pov,*

Delete.
diken diken oldu. Başka bir e-posta.

Son zamanlarda daha ısrarcı olduğunu hissediyorum ve nedenini bilmiyorum. Ama kesinlikle görmezden geliyorum. Ayrıca, şu anda odaklanmam gereken daha iyi şeyler var.

Dükkânın inşaatı tamamlandı. Bu da demek oluyor ki, yarından itibaren eğlence başlıyor. En azından benim eğlence anlayışına göre. Tüm bağlantı parçaları ve stok kutuları gelecek. Neler geleceğini merak ediyorum. Ben de birkaç oyuncak ve iç çamaşırı seti almaya meyilli olabilirim.

Will'in bunları takdir edeceğini biliyorum. Ama bu düşünce bile kendi içinde boğucu. Dün gece aklımdan ne geçtiğini bilmiyorum ama her neyse, hayatımda hiç bu kadar çılgınca seks yapmamıştım.

Kalemimin kenarını düşünceli bir şekilde ısırarak panomdaki kağıtları tarıyorum. Ne yazık ki, kafamdan geçenlerin ne yapmam gerektiğiyle pek ilgisi yok.

Şu anda odaklanmam gereken kişi, düşüncelerimi bu kadar çok meşgul etmemesi gereken mavi gözlü bir İngiliz.

Daha önce evli olduğunu tahmin etmemiştim ama yine de o da benim geçmişim hakkında pek bir şey bilmiyor ve ben de öyle kalmasını istiyorum.

"Alina," diye sesleniyor Dawson, cevaplarını not eden muhabirle birlikte durduğu yerden. Az önceki düşüncelerimden irkilerek başımı kaldırıyorum ve sonra onlara katılıyorum. "Birkaç soruya cevap verebilir misin? Hayır demekle bir sakınca yok."

Dawson'ı ya da yeniden açılışı herhangi bir şekilde hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. "Yapabilirim; sadece fotoğrafımın çekilmesinden hoşlanmıyorum," diye itiraf ediyorum. İş adım ve soyadım takma isimler. Honey ve Dawson'a gerçek soyadımı söylemekte bir sakınca görmedim ama iş şirketime gelince soyadımı Harper'dan Harriet'e çevirdim.

Muhabir gülümseyerek "Bunu yapabiliriz" diyor. "Bize tasarımın arkasındaki ilham kaynağından bahsedebilir misiniz?" Direkt konuya dalıyor. Tam o sırada Honey geliyor ve Dawson mazeret bildiriyor. Birden günah keçisi olarak kullanılmış olabileceğimi fark ettim. O çıkarken muhabir gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Ah, kesinlikle bir günah keçisi.

Ama Dawson'ın gözü sadece bir kadındadır. Honey yaklaşırken gülümser ve sonra onu tutkuyla öper. Herkes birbirlerini görmeden haftalar ya da aylar geçirdiklerini düşünebilir.

Büyük açılışa beni nelerin beklediğini ve bu yeni tasarımda Dawson'la çalıştığım için ne kadar minnettar olduğumu anlatıyorum. Sonra beni kurtarıyor, röportajı geri alıyor ve Honey dirseğini benimkine bağlıyor.

"Artık içeri girmeme izin var mı?" Gülümseyerek soruyorum. O da gülümsüyor ve bana pastanesinden bir kahve uzatıyor.

"Oh, merak etmeyin. Görünüşe göre fotoğrafları daha önce çekmişler. Dawson yaklaşık otuz tane çektiklerini söyledi ama ben sadece bir tanesine ihtiyaçları olduğunu biliyorum. O adamın hiçbir açıdan kötü bir fotoğraf çektiğini görmedim." Gülüyor.

"Bu kahveye ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezsin." İnledim. Sikiş maratonu yapmanın tek dezavantajı uykusuzluk. Bugün çok fazla beyin gücü gerektirmediği için şanslıyım.

"Will'le göz göze sevişmenizden ben de öyle düşünmüştüm. Uzun bir gece miydi?"

"Çok." Bir yudum alıp sıcak demlemenin tadını çıkarırken gülüyorum.

Döndüğümüzde Dawson'ın daha fazla fotoğrafını çektiklerini fark ediyoruz. Ünlü bir sokak sanatçısına yaptırdığım karmaşık tasarımı görünce "Vay canına, duvar çok güzel olmuş!" diye haykırıyor. "Ayrıca, fotoğrafının çekilmesinden neden hoşlanmadığını bana hiç söylemedin. Sosyal uygulamalarında bile hiç fotoğraf paylaşmıyorsun."

Bu soruya cevap vermekten kaçınarak kahvemden bir yudum daha alıyorum. Ben kendimi tutarken onlar bana karşı bu kadar açık davrandıkları için zaman zaman kendimi suçlu hissediyorum. Rya ve Honey kendi dünyalarının sırlarını bana açacak kadar cesur bile davrandılar.

İç çekiyorum. Ona yalan söylemek istemiyorum. Ama ya bir şey söylersem ve bu bir şekilde tüm şeytanları geri getirirse?

Sonra döndü ve bana baktı. "Her şey yolunda mı?" "Evet. Ben sadece..." Ona neden sevmediğimi söylemekte tereddüt ediyorum.

Fotoğraflar. Etrafımda, Maria da dahil olmak üzere, her şey olup bittikten sonra gerçekten açıldığım insanlar olmasına rağmen mi? Küçük bir şekilde, kendimi yalnız hissetmeye başladım. Son zamanlarda bu tür düşünceleri çok sık yaşıyorum. Nedenini tam olarak anlamıyorum ama "Sana bir şey söylersem başkasına söylemeyeceğine söz verir misin?" diyorum.

"Elbette. Her şey yolunda mı?" diye tekrar soruyor deri tabureli mini barda bana katılırken. Henüz doğru şekilde yerleştirilmediler, ancak özel günler için alışveriş yapan müşteriler için kokteyller için küçük bir alan olacak.

"Her şey yolunda. Sadece fotoğrafımın çekilmesinden neden hoşlanmadığımı size anlatabileceğimi düşündüm. Daha önce kimseye söylememiştim. Şimdi yapmalı mıyım onu bile bilmiyorum." Sanki

Garip. Belki de hayatımın sonuna kadar sikildiğim içindir, ya da uykusuzluktan, ya da Will'in karşılık vermeden yaralarını benim önümde açmasına izin verdiğim için kendimi suçlu hissettiğimdendir.

"Bana her şeyi anlatabilirsin. Yargılamam," diyor Honey, elini benimkinin üzerine koyarak.

İç çekiyorum, zaten bitkinim. "Kısa cevap, birkaç yıl önce birinden kaçtım. İşimi kurmadan önceydi. Resmi olarak kız ve erkek arkadaş değildik ama ona yakındık.

"Los Angeles'ta kötü bir kalabalığa karışmıştı ve... Bilmiyorum. Aptaldım. Tehlikeden etkilendim. Ama uyuşturucuya ve çetelere fazla bulaşınca ayrılma zamanının geldiğini anladım. Sorun şu ki, tüm birikimlerimi harcadı, ben de kendimi bu durumdan kurtarabilmek için ondan değerli bir şey çaldım. O zamandan beri onu görmedim ve görmek de istemiyorum. Ama inşa ettiğim her şeyi keşfetmesi riskini de almak istemiyorum."

Honey ben ona hikayemi anlatırken hiçbir şey ; sadece dinliyor ve bu da hikayemi daha da sinir bozucu hale getiriyor. Daha gerçekçi. Bu kelimeleri yüksek sesle söylediğim ilk kişi o.

"Sence seni şimdi bulacak mı? Çünkü yardıma ihtiyacın olursa Alina, New York'ta çok iyi bir arkadaş grubun olduğunu biliyorsun." Buna gergin bir şekilde gülüyoruz ve sanki üzerimdeki ağırlık buharlaşıyor. "Bu konuyu Will'le konuştun mu? İçini rahatlatmak için muhtemelen o adamı bulabilir."

"Hayır. Will'e bundan kesinlikle bahsetmeyeceğim. Eğlenceli bir kaçamak yapıyoruz. Hepsi bu kadar. Ona hiçbir şekilde borçlu olmak istemiyorum."

Honey bunu düşünür. "Bunun sadece bir kaçamak olduğunu biliyor mu?" "İkimiz de biliyoruz," diyorum kararlılıkla ve biliyorum ki bu benim

Ona karısından bahsetmek için bir yer. Bu onun hikâyesi ama benim üzerimde ağır bir etkisi var ve nedenini henüz tam olarak anlayabilmiş değilim. "Bu biraz havayı bozdu." Deniyorum

gölüp geçtim, ona bunu söylediğim için utandım. Bunu ona neden söyledim ki?

"Hayır, olmadı. Bana anlattığın ve güvendiğin için teşekkür ederim. Başın derde girerse bana söyle. Biz artık arkadaşız. Umarım bunun farkındasındır. Kendin hakkında bunu biliyor musun bilmiyorum, Alina, ama çok çekici bir varlığın var. Eminim gittiğin her yerde arkadaş ediniyorsundur. Ve çok tatlı görünebilirim, ama aslında nasıl kış tekmeleyeceğimi biliyorum, bu yüzden bana ihtiyacın olursa, haber ver."

Dawson kapıyı açarken, "Karım kimsenin kışını tekmelemeyecek," diye araya giriyor. Bunları duyduğunu düşününce tüylerim diken diken oluyor. Ama neyse ki daha yeni içeri girdi. "Benimle bu yüzden evlendin. Ayrıca, daha bu sabah karnının karpuz büyüklüğünde olacağını söyleyen sen değil miydin?" "Sanki bebeğinden kavga çıkarmasını beklemiyorsun da

hatta karnında bile." O gülüyor, ben de kıkırdıyorum. Bunu görebiliyorum. Bir de Crue ve Rya'nın oğlu var. Duyduğuma göre ele avuca sığmaz biriymiş.

"Görüşme nasıl geçti?" Honey bilerek soruyor. Kendini beğenmiş görünüyor. Kadınların kocasına bu şekilde bakmasına alışkın olmalı, ama yine de kocasının kendisini sadece ona adadığı çok açık.

"Güzel. Beklediğimden uzun sürdü ama sonunda bitti." Etrafa bir göz attıktan sonra bana döndü. "Bu renkleri hiç düşünmezdim ama beğendim. Uyuyor. Yarın kurmaya başlayacak mısın?"

"Evet." Bar taburesinden kayıyorum. "Bugün daha fazla fotoğraf ve video çekmem gerekiyor. Bilirsiniz, öncesi ve sonrası."

Dawson, "Öncesi ve sonrasından bahsetmişken, fino köpeğinin yanında olmamasını garip buluyorum," diye şaka yapıyor ve Will'i kastettiğini geç de olsa anlıyorum.

"Çok komik," diye kestirip atıyorum, elimi kalçama götürürken panomu elime alıyorum. "Ve başka bir iş için dışarıda. Ayrıca, o etrafta yokken huzurlu olmayı seviyorum. Bu, o sürekli rahatsız etmeden işime odaklanabileceğim anlamına geliyor."

Gerçek şu ki, onun varlığına alışmıştım ve iki haftadır ortalıkta olmamasından sonra biraz sıkıldığımı söyleyebilirim.

O kibirli pislğe bunu söyleyecek değilim.

Telefonum Will'den gelen bir mesajla çalıyır. Bir video. Oynat tuşuna bastığımda hemen telefonumu kapatıyorum ama hoparlörden bir saniyelik inleme sesi gelmesi yeterli oluyor.

Az önce bana sevişirken çekilmiş videolarımızı gönderdiğini fark ettiğimde yanaklarım kızarıyor:

Dün gece seni en çok bu pozisyonda tuttum.

Bu herif aynı odada durmasa bile nasıl etki yaratacağını biliyor.

BÖLÜM 33

Will

TLos Angeles'a döndüğümünden beri Homas hiç uyumamış gibi görünüyor. Kızının katilini aramaktan kendimi alıkoyduğum tek zaman

Alina ile geçirdim. Onu neden bu kadar çok arzuladığımı bilmiyorum ama Thomas'ı ve kızını o halde gördükten sonra... Ona ihtiyacım vardı. Ona karımdan bile bahsettim ve uzun zamandır onun hakkında konuşmamıştım.

Katillerin izini sürmek beklediğimden biraz daha zor oldu ve neredeyse bir haftamı aldı. Thomas bir dedektif, bu yüzden bu çok hedefli bir saldırıydı. İzini sürdüğümde, kasıtlı olarak ona kur yapıldığını fark ettim.

Katillerin gönderdiği mesaj Thomas için açıktı. Ama o çoktan çılgına dönmüştü. Bunun farkındayım. Hayley'e karşı hissettiklerim ve bakış açım la aynı.

Thomas'ı hedef alan grup küçüktü ve aptalca bir şekilde Los Angeles'ta yaşıyordu, bu da onları takip etmeyi çok daha kolay hale getirdi. Ona yeri verip onlarla istediği gibi başa çıkmasına izin verebilirdim. Ama bunu tek başına yapmasına izin veremezdim. Çok fazla kişiye sadakatim yok ama Hayley'i bulduğumda yanımda olduğu için en azından bunu yapabilirim.

Bizi motorcu çetesinin takıldığı garaja götürürken Thomas silahına bakıyor. Uyuşturucu kaçakçılığıyla biliniyorlar ama Crue Monti'nin New York'ta uğraştığı büyüklükte bir şey değil. Bunu New York'ta denemiş , çoktan icabına bakmış olurdu. Ama bu artık kişisel bir meseleydi.

"Bunu yapabileceğinden emin misin?" Direksiyonu tutmaktan parmak eklemlerimin ne kadar beyazladığını fark ederek soruyorum.

Yüzünü bana dönmek için başını yana çeviriyor. "Daha birkaç gün önce küçük kızımı bir muşamba içinde eve, karıma götürmek zorunda kaldım. Yapmam gereken tek şey bu."

Anladım. "Sadece bundan sonra yakalanırsan rozetini alacaklarını hatırlatıyorum."

"Benim için hiçbir şey yapmadılar," diyor sessizce ve ben yine anlıyorum. Bu beni yedi yıl öncesine götürüyor. Ama şimdi tek düşünebildiğim, şu anda muhtemelen Ricci kardeşlerle geçirdiği gece için çırpınan küçük esmer kıza dönmek. Ve nedense bu beni biraz kıskandırıyor. Aynı zamanda kendimden nefret etmeme de neden oluyor çünkü karıma karşı kalıntı duygular besleyen başka bir kadını düşünmemeliyim. O benim karım ve hep öyle kalacak. O zamandan beri hiçbir kadını ciddiye almamıştım, hatta kimsenin beni ciddiye almasını bile istemiyordum. Ama tek Alina ve bu beni yaralıyor, Hayley'e karşı işlediğimi hissettiğim ihanetin içinden çıkamıyorum. Bunu tam olarak anlayamıyorum. Çok kişiyle yattım... ama bir şeyler farklı geliyordu ve karşılaşabileceğim cevaplardan korktuğum için daha fazla araştırmak istemiyordum. Ya da bu konuda ne kadar çok düşünürsem Hayley ile ilgili anıların o kadar çok acı verdiğini fark ettim.

Garajın karşısında kenara çekiyorum. Görünüşe göre bu gece dolu bir ev olacaktı, ki bunu bekliyorduk. O sabah zaten oradaydık ve şehirdeki kulüplerinden birinde de küçük bir yangın çıkarmıştık.

İşlek bir bölgeye bu kadar yakinken dikkatleri üzerimize çekmek istemediğimiz için küçük bir kundaklama girişimi düzenledik.

bu konuda bir toplantı yaparlardı.

Ne yazık ki onlar dikkatlerini kulübe biz de araçlarının altına ve çok sakın bir otoyolda bir akaryakıt istasyonuna bağlı olan garajın çevresine birkaç bomba yerleştirdik.

"Mükemmel bir ortam hazırlamışlar, gerçekten," diyorum çünkü bu çok kolay. Kamera yok ve dışarı çıkmayı başaran birkaç başıboş için onları bekliyor olacağız.

Thomas'a bir kumanda veriyorum ve arabadan çıkıyoruz. Ön tarafta iki adam bisikletlerinin üzerinde oturmuş sigara içiyorlar. Caddeyi geçerken geldiğimizi fark ettiler.

"İçeride yaklaşık on iki üye olmalı," diye mırıldanıyorum, iki kişi daha dışarı çıkarken. "Şunu on yapalım."

Biz yaklaşırken motorcular kıs kıs gülüyor ve alay ediyor. Adamlardan biri Thomas'a seslendi. "Buraya gelmek için çok cesur olmalısın. Yüzünü gizleme zahmetine bile girmedin."

Gözlerinde yaşlar olan Thomas'a bakıyorum, öfke onu körüklüyor. İçlerinden biri Thomas'a doğru silahını doğrulturken gülüyor. "Bazı yarım kalmış işleri tamamlamamızı kolaylaştırdığınız için teşekkürler."

Bir an için Thomas'ın düğmeye basmayacağını düşündüm. Belki de bu "kahraman" kavramını yeniden gözden geçiriyordur. Ama sonra içindeki öfke dalgasını görüyorum.

"Kızımı benden çaldın."

Silahı doğrultan adam kaşlarını kaldırır. "Demek cesedini buldunuz. Çığlıklarını ve ağlayışını duymak için orada olmalıydın. Pappa," diyor teatral bir şekilde. "Papp-"

Bum!

Thomas düğmeye basıyor ve tüm garaj patlıyor. Sonra, yakıt deposuna çarptığında ikinci bir dalga oluyor. Sıcak rüzgar saçlarımı iterken yüzümü çeviriyorum. Adamlar uçuyor ve çığlık atıyor. Ön tarafı koruyan dört motorcu ne yapacaklarını şaşırmış bir halde sendeleyerek ayakta durmaya çalışıyorlar.

Thomas bana silahını ve kumandasını verdi, sonra da motorculardan birinin yanına gitti.

Sırtındaki alevleri söndürüyor. Onu kaldırır ve vurmaya başlar. Birkaç dakika önce ona düşmanlık eden aynı adam.

Bir deliye dönüşüyor. Vuruş üstüne vuruş. Başka bir adam onlara yaklaşıyor, ama ben kolay olanı seçip onu kafasından vuruyorum.

Thomas şimdi adamın kafasını tekmeliyor, gözyaşları yüzünden aşağı akıyor, ben de bu anı onun için yas tutmak için kullanıyorum çünkü bu anda keder var. Ne olursa olsun, hiçbir şeyin onu geri getiremeyeceğini fark ediyorum.

Rolü ve yeteneği ne kadar zeki, ödüllü ya da güçlü olursa olsun, iş ailesine bakmaya geldiğinde bunların hiçbirisi bir anlam ifade etmez. Bu duyguyu çok iyi bilirim.

Beni kendi karanlığıma ve kaçış ihtiyacıma geri çekiyor.

Aklıma esmer biri geliyor.

İç çektim, bitkin düştüm. Kendimi bunun sadece seks olduğuna ikna ediyorum, ama üzerimde bir etki bıraktı.

Telefonumu çıkardım ve defalarca gelen aramaları bilerek görmezden numarayı tuşladım.

"Bay Percy," diyorum sesimde hiçbir duygu olmadan.

"Süreniz doldu."

"Parayı size ulaştırmak için hâlâ iki günüm var! Para bende! Alabilirim!"

"Hayır. Zamanınız doldu. İşimiz bitti."

"Siz böyle mi iş yapıyorsunuz!" diye bağırıyor ve bu onun kendi problemi, büyük şemada ne kadar küçük bir balık olduğunun farkında değil. Onun işini kabul etmemin tek nedeni onu merak etmemdi.

"Eski sevgiliniz Alina Harper'ı bulmaya çalışmaktan vazgeçmenizi öneririm Bay Percy. Bunun bir tehdit olduğunu anladığınıza dair iyi niyetimi belirtmek isterim. Bu numarayı bir daha asla aramayın."

Kapatıyorum.

Başlangıçta Alina sadece bir işti, ancak merak tamamen başka bir şeye, kişisel bir takıntıya dönüştü.

Thomas hala öfkeli, eklemleri kanlı ve başka kimse kıpırdamıyor. En ufak bir kanıtı bile temizleyeceğimden emin olabilirsiniz. Bu adam parmaklıklar ardında olmayı hak etmiyor. Kaybından dolayı zaten hapiste.

Telefonuma ve Alina'nın pırıltılı altın rengi bir üst ve dar bir kot pantolonla hazırlandığı canlı görüntülere bakıyorum. O dışarıda çalışırken dairesine dinleme cihazı yerleştirdim. Giremeyeceğim hiçbir yer yok. Nerede kaldığını bilmediğimi düşünmüş olabilir ama Honey ona anahtarları verdiği anda anlamıştım. Hâlâ Dawson ve Honey'nin otel parasını ödediğini düşündüğünü göz önünde bulundurursak, bu benim için çatlaklardan kaymayı daha da kolaylaştırdı.

Bay Percy kendisinden bir şey çalan eski sevgilisi hakkında beni aradığında umursamadım. Ta ki kız kardeşim aynı esmer kadını işe almayı önerene kadar. İlk başta, Alina'nın bir şekilde kız kardeşime karşı hedefli bir saldırı yaptığını düşündüm. Ama onu inceledikçe, geçmişinden kaçan ve yeniden başlayan bir kadın olduğunu fark ettim.

Bay Percy'ye söz verdiğim gibi onu ABD topraklarına geri götürürken merakım devam ediyordu. Ama parayı toplamamasının yanı sıra, bir yanım onunla işinin henüz bitmediğini düşünüyordu.

Bu merak takıntıya dönüştü ve şimdi onu sistemimden çıkarabileceğimden pek emin değilim. Tüm fotoğraflar, uçuşlarını ve otellerini satın alarak onu yakınımnda tutmak, işine gelmek... hepsi bir iş olarak başladı. Şimdi, kendimi onunla başka bir şekilde ilgilenirken hayal edemiyorum.

Bunca yıldır öldürmediğim ya da teslim etmediğim ilk hedef o.

New York'a döndüğümde onunla ne yapacağımı düşününce dudaklarıma bir gülümseme yerleşiyor. Kendimi ona adayacağım. Ama bu arada dikkatimi dağıtacağım. Thomas'ın yasını tutarken yeniden ortaya çıkan duyguları bastırmaya çalışacağım - bana Hayley'i düşündüren duyguları.

Aklımda iki kadın var. Ölen karım ve başka bir adama teslim etmem gereken kadın. Ve ben

ikisinin de uyandırdığı inişli çıkışlı duyguları nasıl deşifre edeceğime dair hiçbir fikrim yok.

Neden bilmiyorum ama onun bacakları. Bir şey anlamam için bu gece onların arasına gömülmem gerekiyor. Ve yine de hiçbir şey.

BÖLÜM 34

Alina

■ tosttan bir ısırık alıyorum, sonra kanepeye uzanıp televizyonu açıyorum. Bu hafta, bir projenin bu aşamasında genellikle olduğu gibi yoğun geçti, ancak Bu da hafta sonu için anneme bir uçuş ayarlayabildiğim anlamına geliyor.

Bileti sadece bir saat önce aldım ve henüz ona söylemedim ama yarın sabah erkenden yola çıkıyorum. Ona sürpriz yapmayı planlıyorum.

Her şeyin planlandığı gibi geldiğinden emin olmak için telefonumda ve e-postalarımda gezinirken, hiçbir programla özellikle ilgilenmeden kanalda geziniyorum. Personelin dükkâna gelip yeni ekipmanla ilgili eğitim alacağı hafta ortasına kadar vaktim var.

Omzumun üzerinden duvara yığılmış kutulara bakıyorum. Birkaç hafta önce, düzen konusunda kendime fikir vermek için en çok satan ürünlerden ve iç çamaşırlarından birer örnek istemiştim. Her şey en üst kalitede ve eminim fiyat etiketleri de bunu yansıtacaktır. Ürünleri geri vermek gibi bir niyetim yok; onlara sadece ilham almak için ihtiyacım vardı ama Will'i düşündüğümde bambaşka nedenlerle ilham kaynağı oldular.

Bir sonraki konsültasyonum için iki hafta sonrasına Manchester'da yer bile ama burayı, bu daireyi, bu insanların etrafını özlemeyeceğim desem yalan olur. Özellikle de Honey'i. Ve belki de bana biraz eğlence sağlayan Bay Mavi Göz yüzünden. Bunu ona asla itiraf etmeyeceğimden değil.

Bana gönderdiği videolar dışında Will'den haber almadım. Neden bilmiyorum ama bizi sevişirken izlemeyi büyüleyici buluyorum. Pornoya hiç ilgi duymamıştım ama bu içimde farklı bir şeylerin kilidini açtı. Belki de bana nasıl taptığını görebildiğim içindir. Ya da belki de onun yüzünden, kendi asi tarzıyla. Adam çok ateşli ve ne yaptığını biliyor. Yine, ona asla itiraf edemeyeceğim bir şey.

Kapım çalındı ve ısırığının ortasında kafamı kaldırdım. Kimseyi beklemiyordum. Elimde tostla kapıya doğru yürüdüm. Gözetleme deliğinden baktığımda, onu son gördüğümünden beri tıraş olmamış gibi görünen, çok iyi giyimli bir Will görüyorum. Genelde nasıl görüldüğü düşünüldüğünde, bunu görmek tuhaf olsa da ona yakışıyor.

"Adresimi sana kim verdi?" Kapıyı açarken ağzım dolu bir şekilde soruyorum.

Sırıttıyor, elimden tostı alıyor ve bir ısırık alıyor.

"Hey!" diye bağıyorum yanımdan geçerken. "Öylece içeri giremezsin."

"Kendim bulabilecekken bana adres verilmesine ihtiyacım yok, aşkım," diyor ve daireyi bir kez daha gözden geçirdikten sonra mavi bakışlarını tekrar bana çeviriyor. İpek pijamalarımı takdir ederken ayaklarımdan yukarıya doğru tarıyor.

Tostun geri kalanını bitiriyor. "Seni onlarsız tercih ederim," diyor bir ağız dolusu, tıpkı benim daha önce yaptığım gibi. Sırtmamaya çalışıyorum.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Ne yani, istediğin zaman gelebileceğini mi sanıyorsun? Sence ben bir ganimet çağrısı mıyım?" Talep ediyorum.

Bana doğru adım atıp beni tezgâha yaslarken sırtıyor. "Sen değil misin?" Ellerini iki yanıma koyuyor. "Gerçeğine ihtiyacım olana kadar videolarımızda otuz bir çekebileceğim çok fazla şey var. Senin içinde olmaya ihtiyacım var."

İçimi bir sıcaklık kaplıyor. Bu adamı ve güzelliğini sikeyim. Onun alma ve alma ve alma yeteneği. Ona direnmem gerektiğini biliyorum. Bu bir oyun, değil mi? Bu kadar kolay olmamalıyım. Ama bunu istemediğimi söyleyerek ikimize de yalan söylüyorum ve bir şekilde onu cezalandırmak daha çok kendime ceza vermek gibi geliyor.

Yine de geçen seferkiyle aynı. Yorgun, gözlerinin altında siyah torbalar var. Her ne üzerinde çalışıyorsa... onu alıp götürüyor.

Ve bir kez olsun, direnmeden, tam olarak bildiğim İrade'yi bana iade edecekse benden almasına razıyım. Onun da benim gibi şeytanları olduğunu bilmek güzel. Onun gerçek ve sadece bir insan olması, bu şeytanların ona musallat olduğunu görmek istediğim anlamına gelmiyor.

"Bundan ne çıkarım olacak?" Yüzünü boynumun kıvrımına yasladığında soruyorum ve ona doğru eğiliyorum.

"Bahis ne?" diye soruyor, boynumu öpüyor ve ben şimdiden onun içinde eriyorum. Ellerim gömleğinin üzerinden karnına doğru ilerliyor ve keskin tırnaklarımın gömleği parçalamamış olmasına şaşıyorum.

Ellerim beline düşüyor. "Bahse girerim beş dakika içinde içime boşalmanı sağlayabilirim," diye fısıldıyorum kemerini çözerken.

Hırlıyor. "Bana cinsel eylemlere zaman ayırmamamı söylediğini sanıyordum." Eli üstümün altından kayıyor ve memelerimi sıkmak için yukarı çıkıyor. Göğsümü dışarı itiyorum ve sadece birbirimize bakıyoruz, ellerimiz bizim yerimize konuşuyor.

"Sana bir kadına zaman sınırı koyma demiştim. Ama bir erkek olarak, kolay olacağını düşünüyorum."

Sırtıyor, gamzesi canlanıyor, parmaklarını saçlarımda dolaştırıp geri çekiyor. "Bunlar savaş sözleri. Peki ya kazanırsam?"

Sikini serbest bırakıyorum ve sertçe sıkıp dibine kadar inerken tıslıyor. Siktir, bu siki özlemişim. Ve o ağzı. "Eğer sen kazanırsan, beni yatağa kelepçelemene izin vereceğim. Ben kazanırsam, seni kelepçelerim."

Dizlerimin üzerine çöktüğümde yüz ifadesi geriliyor. Ben tadına bakmak için dilimi uzatırken o bana bakıyor, çenesinde bir tik zıplıyor. "Anlaştık mı?" Tatlı tatlı soruyorum.

"Anlaştık" diye hırlarken parmakları hâlâ saçlarımda.

Sırıttıyorum.

Bu gücü seviyorum, o bir şeyler yaşıyor olsa da, onun bana sunduğu gibi benim de ona rahatlatma sunabileceğimi bilmek. Ama aynı zamanda bu gece oldukça uğursuz hissediyorum.

Dudaklarımı sikinin etrafına sarıyorum, dilim sikinin altına doğru itiyor ve emiyor. Parmakları saçlarımda sıkılaşıırken inliyor ve beni şaftından daha aşağıya zorlama konusundaki isteksizliğini hissedebiliyorum.

Ödül olarak kendim yapıyorum, ucu boğazımın arkasına değene kadar onu sonuna kadar içime alıyorum. "Tanrım," diye homurdanıyor. "Bu sikilebilir dudaklar olmadan bütün bir haftayı nasıl geçirdim bilmiyorum."

Onun övgüsü ve onu memnun etmenin verdiği zevkle içim sıcacık oluyor. Ama bu bencilce çünkü dölünün her damlasını yutmak istiyorum. Bu gece onun sikiyle dolmak ve her deliğime boşalmak istiyorum. Bu ahlaksız bir saplantıya dönüştü. Will ve ben kaçınılmaz olarak yollarımızı ayırana kadar yerine getirmeye istekli olduğum bir şey.

Sertçe emiyorum ve dişlerimi uzunluğuna geçiriyorum. Tıslıyor ve küçük bir pre-cum salgısıyla siki ağzımda sarsılıyor. Dilimde tadını çıkarıyorum, bana bakarken tükürüğümle karıştığını görmesi için yeterince geri çekiyorum.

"Kahretsin, çok güzelsin. Ne kadar iyi bir , sikimi emiyor ve dölleri tadına bakıyorsun, değil mi? Biraz daha ister misin?"

Açgözlü küçük bir fahişe gibi boğazının arkasına ateş etmemi mi istiyorsun?"

Amım zonkluyor ve cesaretle başımı sallıyorum. Evet, bunu istiyorum. Hem de çok.

Bu güçlü adamı önümde parçalanmaya zorlamak istiyorum.

Daha hızlı gidiyorum, sikini boğazıma daha da sokuyorum. Onun etrafında boğulurken zorlukla nefes alabiliyorum, ama beni nasıl doldurduğunu seviyorum. Saçlarımı sıkıca kavraması kafa derimi çekiştiriyor ve onu kenara doğru çekiştirirken hissettiğim yakıcı acıya bayılıyorum.

Kahretsin, ağzımı doldurmasını istiyorum. Dişlerimle onu tekrar sıyrıyorum ve tıslıyor, siki acıdan sarsılıyor. Tekrar dibine indiğimde ısıyorum ve dişlerimi tekrar yukarı çekiyorum.

"Siktir," diye homurdanıyor ve kalçaları itmeye başlarken eli saçlarımda daha sıkı yumruk oluyor. Kalçalarını ağzımın içinde ileri geri yuvarlarken tekrar "Siktir," diyor. Orada sıkışıp kaldım, ağzıma girerken ona uyum sağlamak için elimden geleni yapıyorum.

O vahşi bir adama dönüşürken dilim ve dişlerim sikinin üzerinde geziniyor. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor ve ağzımın kenarlarından tükürükler dökülmeye başlıyor. Onu istiyorum. Her şeyini.

"Siktir, aşkım. Bu tatlı ağzın. Doldurmaya hazır mısın?"

Ödülümü beklerken vücudum şimdiden kızarmış ve ıslak bir karmaşa içinde . "İyi bir kız ol ve her damlasını yut," diyor.

Keskin tırnaklarımı bacaklarına geçiriyorum ve kıcını kavrayıp içine girmelerine ve onu işaretlemelerine izin veriyorum.

"Siktir," diye homurdanıyor ve ben de daha önce yapmadığım bir şey yapıyorum. Ama Will'le her şey olur. Bir parmağımı kıç yanaklarının arasından geçirip göt deliğine soktuğumda ahlaksızlığının sınırı yokmuş gibi hissediyorum.

Bana bakarken gözleri fal taşı gibi açıldı. Güç ve yağsız kaslarla dolu bu adam, sanki bana meydan okurcasına içime pompalıyor.

parmağımı daha derine bastırmak. Ve ben de öyle yaptım.

Ben içine bastırdıkça bir hayvan gibi kasılıyor ama hırlıyor. Aleti ağzımda sarsılana kadar sadece iki kez daha pompalıyor ve boğazımın arkasından aşağı inen ödüllendiriliyorum. Yüzüne sıcak bir kızarıklık yayılırken boynundaki damar nabız gibi atıyor.

Çok fazla döl var ve sanki tam merkezime vuruyormuş gibi hepsini mutlulukla yutuyorum. Zaten ıslak ve sırlıslık bir haldeyim.

Parmağımı göt deliğinden geri çektiğimde gözleri nihayet tekrar açılıyor ve içimden çıkıyor. Sikinin ucunu dudaklarıma sürtüyor ve ben de her damlasını isteyerek onu takip ediyorum.

Beni boğazımdan yakaladı ve ayağa kaldırdı. Onun gücü karşısında güçsüzüm ve buna bayılıyorum. "Kahretsin, seni özledim," diye nefes alıyor beni öpmeden ve tezgâha bastırmadan hemen önce.

Bunun tek başına midemde neden farklı türde bir çırpınışa yol açtığını anlayacak zamanım bile yok, çünkü o üzerimde, talepkâr ve sahiplenici.

Kalçalarımın altından tutup omuzlarına kaldırıyor, ağzı doğrudan ipekle kaplı amıma giderken bacaklarımı sırtına asıyor.

Diliyle birkaç hızlı hareketten sonra başını kaldırıyor ve beni kollarına alıyor. Yatak odama doğru hızla ilerlerken üzerinde hâlâ ayakkabı ve gömlek olduğunu fark edince gülüyorum. "Görünüşe göre seni bağlayacağım."

Beni yatağa fırlatıyor ve peşimden geliyor. "Önce ben doyana kadar bekleyebilirsin," homurdanarak başını tekrar bacaklarımın arasına indiriyor ve pijamamın ipeğini emiyor. "Şimdiden benim için çok ıslaksın, aşkım." Yüzünü sularıyla kapladığında bir sonraki nefesimi kaybediyorum ve ikimizin de uyuyamayacağını kesin bir netlikle anlıyorum.

BÖLÜM 35

Will

■ Bu kadını mümkün olan her delikte ve pozisyonda becerdim. İki duş almaya çalıştık ve ikisinde de sikiştik. Şimdi kollarımda yatıyor, bitkin bir halde, ve ben yüzümdeki gülümsemeyi silemiyor. Hiç özel bir bağımlılığım olmadı, ama olsaydı, bu kadının amının yaptığı gibi üzerimde bir etkiye sahip olmayacaklarını hayal ediyorum.

"Seni daha kelepçelemedim bile," diyor göğsümde daireler çizerken.

"Şarj olmam için bana birkaç dakika verin, eminim bu dileğinizi yerine getirebilirim."

Kıkırdıyor ve bana bakmak için bir dirseğinin üzerine çıkıyor. Parmakları gözlerimin altında hafifçe geziniyor ve önce kafam karışıyor, sonra muhtemelen göz altlarımdaki koyu halkaları izlediğini fark ediyorum. Bileğinin iç kısmını öpüyorum.

"Geri dönmek zorunda mısınız?" diye soruyor.

"Neden? Beni şimdiden özledin mi?" Küstahça soruyorum. Gülümsüyor ve bu ifadenin her gün bana yönelmesi için neler yapmazdım. Ona ancak yarım bir erkek sunabiliyorken bunu düşündüğüm için bile bencil bir pisliktim ve geçen sefer söylediği gibi, o evlilik istiyor. Ben istemiyorum.

"Hayır, sadece yorgun görünüyorsun. Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Şu anda bana kırılganlık hissiyle bakıyor. Beni nasıl bu kadar kolay bir şekilde mizahi saçmalıklardan başkalarıyla paylaşmadığım bir parçamı çekip çıkarmaya itebildiğini anlamıyorum. Kız kardeşimle bile.

"Bu sadece bir iş." Bakışlarımı kaçırıyorum.

"İşin her zaman bu kadar yorucu mu?" diye soruyor başını göğsüme yaslarken.

Bunu düşündüm. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim.

Hayley'nin vefatından bu yana kendimi şey bu oldu. Alina, uzun zamandır dikkatimi çeken ve bu kadar uzun süre devam ettiren ilk şey oldu. Ve bu beni daha da hıyar yapmıyor mu? Önceki hedefimin o olduğunu düşünürsek? Geçmişinden hiç bahsetmedi ve ben de pek meraklı değilim. Onun hakkında bilinmesi gereken her şeyi zaten biliyorum. Ama onu kağıt üzerinde ve fotoğraflar aracılığıyla tanımak, onunla aynı odada olup gerçekten konuşmaktan çok farklı.

"Bu görev biraz daha zordu çünkü bir arkadaşım içindi. Kızını kaybetti ve bu benim dedektiflik yaptığım günlerdeki anılarımı canlandırdı."

Göğsümdeki daireler bir an duruyor ama sonra devam ediyor. "Kızını nasıl kaybetti?"

"Kötü insanlar onu ondan aldı."

"İnsanlara hep böyle mi yardım edersin?"

Bu kez dirseğimin üzerinde doğrulup ona bakıyorum. "Benim iyi bir adam olduğumu düşünerek kendini kandırmamalısın, Alina. İnsanların izini sürerim ve bazen onları öldürürüm. Bazen nedenini bile sormam. Sadece yaparım."

Yüz ifadesi değişti. Etrafındaki ilk tehlikeli kişi olmadığımı biliyorum ama belki de son karşılaşma benim gibi insanlardan uzak durması gerektiğini anlaması için yeterliydi. Yakın zamanda gitmesine izin vereceğimden değil. Kendimi o bok çuvalı eski sevgilimle kıyaslamak onu koruma ihtiyacımı azaltmıyor. Onun gibi adamlardan... ve özellikle de benden.

"Anlıyorum. Kendini koruma meselesi." Omuz silkiyor. "Vicdanın varmış gibi davranmaya başlama şimdi. Seni pislik yapan işin değil, kişiliğin" diye takılıyor.

Kıkırdıyorum ve oturmaya çalıştığımda onu kendime doğru çekiyorum. "Konuşmayı kesmem için iyi bir kız gibi yüzüme oturmaya ne dersin?"

Meraklı bir kaşını kaldırıyor. "Ya da bahsi onurlandırsak ve seni izin versen nasıl olur?" Bakışları bir çift kelepçeye ve uzun bir ipe kayar. Onları Dawson'ın ona gönderdiği numune kutusundan çıkarmıştı. İçindeki onca şey arasında neden bunu istediğini merak ediyordum ama döllerim bacaklarından aşağı aktığı sürece onun fantezilerini oynamakta bir sakınca görmüyordum.

"Anlaşma anlaşmadır," diyorum, ayağa kalkarken kışına hayranlıkla bakarak. Sağ bileğimden başlıyor ve onu yatağın direğine kelepçeliyor. "Hiç bir erkeği böyle bağladın mı?" Merakla soruyorum.

İpi sağ ayak bileğimin etrafına bağlamaya başladı. O kadar sıkı ki derimi ısıyor. "Hayır. Ama hep merak etmişimdir. Ne zaman boşalmak istesem üzerine atlayabileceğim kendi küçük seks bebeğim gibi olacaksın."

Kıkırdıyorum, yatağın etrafında dönerken onu izliyorum. Bu güzel tanrıça kadın benim en çılgın fantezilerimi gerçekleştiriyor ve ben de onun için aynısını yapmaktan mutluluk duyuyorum.

Sol ayak bileğimden başlıyor. "Bu benim için yeni bir şey, kontrolü tamamen bırakmak," diye itiraf ediyorum.

"Öyle olduğunu tahmin ediyorum." İkinci bacağın bağını sıkarken sinsice gülümsüyor. Tamamen yayılmış durumdayım, o yatağın etrafında dönerken sikim sertleşiyor. "Doymak için sabırsızlanıyorum."

Bir sonraki kelepçeyi bileğime geçirirken benimle alay ediyor. Klik sesiyle kapanıyor ve artık tamamen bağlıyım. Ona karşı güçsüzüm ama yine de son derece sertim.

Onu izlemek başlı başına bir gösteri. Uzun saçlarını bir omzunun üzerinden kaydırır ve arkasına bakarak

duvara yapıştırdığım cihaz. "Kayıt yaptığından emin misin?" diye sordu.

"Bütün gece sürdü."

"Güzel," diye mırıldanıyor üzerime çıkıp kendini sikimin üzerine bırakırken. "Çünkü bunu hatırlamanı istiyorum."

Tatlı amcığı boyumdan aşağı ve yukarı yuvarlanıyor ve kısıtlamaları çekiştirsem bile hareket edemiyorum. Beni böyle kullanmasını izlemek çok ateşli. Hayatımda gördüğüm en ateşli şey. Tam bu tanrıçayla daha iyi olamayacağını düşündüğümde, vitesleri üzerimde değiştiriyor.

Kendi hızını artırıyor, kendini sikime dayıyor. Göğüsleri zıplarken ve saf bir zevkle inlerken başka tarafa bakamıyorum. "Kendine dokun," diye yalvarıyorum.

Ağzının köşesi kalkıyor ve beni reddedeceğini düşünüyorum. Ama sonra mükemmel manikürlü parmağı bacaklarının arasından aşağı iniyor ve şişmiş klitorisinin etrafında dönmeye başlıyor.

Dudaklarımı yalıyorum, tadına bakmak istiyorum. Sik beni. Onun hızına uymak için altında sarsılmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Hareket edemiyorum.

"Bu çok iyi hissettiriyor," diye inliyor. "Beni iyice dolduracaksın, değil mi?"

Aman Tanrım. Bütün gece bunu yaptım. "Çok mükemmelsin."

Hızı yavaşlamıyor. Aksine, sözlerim onu daha da cesaretlendiriyor. "O gergin meme uçları. Lanet olası belin, o kalın kışın. Seninle ilgili her şeyi her gün sikmek istiyorum."

Övgülerim karşısında inleyerek zıplamaya devam ediyor. "Ağzın en çok benim sikimle dolu görünüyor. Ve o tatlı, tatlı amcığın..."

Klitorisinin etrafında dönmeye devam ediyor, hızı artıyor. Kahretsin, o böyle görünürken daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum. Beni böyle kullanırken ve istismar ederken. Beni bağlamasına izin verebileceğim tek kadın o.

"Bu tatlı amcık tekrar doldurmamı istiyor, değil mi? Seni bebeklerimle doldurmamı."

"Siktir," diye bağıyor ve içinde bir şeyler parçalanıyor. Amcığı beni sağıyor ve bunun onu ne kadar tahrik ettiğini fark ettiğimde, kendi direncim de kırılıyor. Ona doğru üflüyorum, o beni mutluluğa sürüklerken başka tarafa bakamıyorum.

Yavaşça ileri geri sallanırken gözleri açık. Az önce onu bebeklerimle doldur dedim mi? Ve ikimiz de bundan zevk mi aldık?

Sırıtiyorum. Bu kadın da en az benim kadar ahlaksız.

"Başka bir bahse girelim mi?" diye sorarken bir damlanın bile boşa gitmesine izin vermeden beni sürmeye devam ediyor.

"Bahsin nedir, aşkım?"

Sikimi kaldırıp üzerimde sürünürken gülümsüyor. Birleştirdiğimiz döllerini kıvrımlarına siliyor ve ben büyüleniyorum.

"Bahse girerim hafta sonuna kadar beni bulamazsın," diyor, gözleri nihayet berraklaşıyor.

"Ne demek istiyorsun?" Yarım bir gülümsemeyle soruyorum, anlamıyorum.

"Aynen öyle," diyor, havluyu kapıyor ve kendini siliyor. Yarı sertleşmiş sikimin üzerine atıyor. Gardırobuna gidip bol bir elbise çıkarıyor ve başına geçiriyor. Kısıtlamalara karşı çekiştiriyorum, ama hala gevşemiyorlar. "Bul beni."

"Önce şu bağları gevşetmeye ne dersin?" diye meydan okuyorum. "Sonra da tüm şehirde oynamak istediğin şu küçük tavşan oyununu oynayabilirim."

Gülümsüyor ve yatağın üzerine eğilerek alnıma bir öpücük konduruyor. "Hayır, sanırım seni şu anki halinle seviyorum."

"Alina," diye homurdanıyorum, bir çift ayakkabısını giyip önceden paketlenmiş el çantasını çıkarırken. Şu anda ne haltlar dönüyor?

Takdir dolu bir iç çekişle bana bakıyor ve sonra topuklarının üzerinde dönerek kameraya bir öpücük gönderiyor.

"Alina!" Bağıyorum. "Beni burada öylece bırakamazsın."

Sırtarak omzunun üzerinden bakıyor. Odadan çıkmadan önce "Bunu ön sevişme olarak düşün, aşkım," diye mırıldanıyor.

Ön kapının arkasından kapandığını duydum.

Bağları tekrar çekiştirerek havluyla kaplı yarı çıplak bedenime bakıyorum.

Sikeyim.

BÖLÜM 36

Alina

M Annem şu anda bana öğle yemeği için çorba yapıyor. Kimse annem gibi yemek yapamaz. Eminim çoğu kız annesi için aynı şeyi söyler. Ama benimki ekstra Özel.

"Peki, bana ondan bahsetmek ister misin?" diye soruyor sonunda. "Anlatacak pek bir şey yok."

Omzunun üzerinden oturduğum yere bakıyor ve kaşlarını kaldırıyor.

"Anlatacak bir şey yok mu? Yine de orada oturup telefonuna bakarken sürekli gülümsüyorsun." Gözlerimi telefonumdan ayırıyorum, az önce derdini anlattığı için kendime kızıyorum.

Gerçek şu ki, Will'in hâlâ yatağıma kelepçeli olup olmadığını merak ediyorum. Bu durumdan kurtulacak kadar akıllı, değil mi? Ama yeterli zaman içinde olup olmadığını kim söyleyebilir? Bu bahsi kazanmam gerektiğine eminim. Serbest kalsa bile, büyük ihtimalle beni New York'ta arıyor olacak. Ve şoförü ona havaalanına gittiğimi söylese bile, kelimenin tam anlamıyla her yere uçmuş olabilirim.

Alt dudağımı ısıriyorum, gitmeden önce yatağıma yayılmış halde çektiğim fotoğrafına bir göz atmak istiyorum. I

Yani, çok romantik bir şey değil ama o şeyin bana neler yapabileceğini biliyorum. Ve sözlerinin arkasında nasıl durabildiğini. Sözlerinin arkasında duramayan ve tam bir hayal kırıklığı olan erkeklerle birlikte oldum.

Will'in bir hayal kırıklığı olmadığını duyurmaktan çok mutluyum.

"Önemli bir şey değil. İkimiz de birbirimizden ne bekleyeceğimizi biliyoruz. Ayrıca, dünyalarımız pek birbirine karışmıyor ve ikimiz de... iş girişimlerimizi sürdürmekle çok meşgulüz." Bunu böyle mi tanımlıyor? Anneme bunun ne anlama geldiğini açıklamama gerek yok. Ama onun dünyasının karanlık olduğunu biliyorum, benim yaşadığım balondan çok daha karanlık. O dünyaya geri dönmek istemiyorum, çünkü beni zaten bir kez etkiledi.

O dünyayla ilişkili tanıdıklarım olduğu için mutluyum. Honey, Rya ve Anya gibi oradan gelen bazı insanlardan hoşlanıyorum ama sınırlarımı da biliyorum. Beni tüm kalbiyle kabul ettikleri için Honey ve Rya'ya tapıyorum ve arkadaşlıklarını sürdürmek istesem de, romantik bir ilişki yoluyla o dünyaya karışmak istediğimden emin değilim. Bir daha olmaz. Ve Will'le aramda romantik bir şey yok. Sadece eski sert sikişmeler.

"Bazen en beklenmedik insanlar bizi şaşırtır. Mesela baban gibi. Normalde onun gibi bir adama aşık olmazdım ama oldum. Onunla çok kısa bir zaman geçirmiş olsam da iyi ki aşık olmuşum, çünkü bana seni verdi ve ben de o süre boyunca ona sahip oldum. Çok az insan büyük aşklar yaşar ve ben bir daha asla aşık olmamaktan memnunum çünkü hiçbiri benim sahip olduklarımla boy ölçüşemez."

Sözleri karşısında iç çektim.

Böyle bir aşk varken neden daha azına razı olayım ki? Başkalarına gitmeyeceğin türden. Babam ben daha on yaşındayken öldü. Her şeyi hatırlamıyorum ama annemi nasıl sevdiğini hatırlıyorum.

Acaba Will'in karısı onun en büyük aşkı mıydı ve bu yüzden mi bir daha evlenmeyecek?

Yine de bu sorunun cevabını gerçekten istediğimden emin değilim.

Babam öldükten sonra parçaları toplamak için oradaydım. Annem çok çalıştı. Tüm sevgisini bana akıttı ve zaman zaman bir yük olup olmadığımı merak ettim. Bu yüzden çocuk sahibi olmak isteyip istemediğimden emin değilim. Annemin yaptığı gibi tek başıma yapamazdım. O tanıdığım en güçlü kadın. Belki de bir aile kurma düşüncesi beni korkutuyor. Sonuçta hiçbir şeyin garantisi yok. Erkeğin kalkıp gitmesi çok daha kolay. Ve parçaları toplayan yine ben olacağım.

Ben çocukluğumdan beri aynı evde yaşıyor. Ailem bu evi ben doğmadan önce almış ve annem burayı çok seviyor. Üç yatak odalı mütevazı bir tuğla ev. Babam vefat ettiğinde, annem babamın hayat sigortasının büyük kısmını evin borcunu ödemek için kullanmış, bir kısmını da bizim yaşamamız için ayırmış. Tek maaşla geçinen ve bir çocuk büyüten birinin karşılayamayacağı şeyleri karşılayabildi. Ben büyürken hep aynı arabayı kullandı ve ben yirmi yaşına geldiğimde kendine yeni bir araba aldı.

Hâlâ onda.

Sanırım bu yüzden değişiklik istiyorum. Annemin bunu istememesine çok alıştım.

"Hayatına devam edebileceğini biliyorsun anne. Kalbini başka birine açabilirsin ve bu babama olan sevgini azaltmaz," diyorum ona.

Babamla ilgili çok az anım var ama her gün işten eve döndüğünde onu nasıl döndürdüğünü, sonra daldırıp öptüğünü hatırlıyorum. Ona merhaba dedikten sonra ben de merhabamı alırdım.

Her zaman onun her şeyden önce geldiğini söylerdi. Hayatındaki en önemli kişi oydu çünkü onun aşkını ve beni o yaratmıştı ama en önemlisi bu aşk onlardan geliyordu. Öyleyse neden hayatındaki en önemli kişiye değer vermesin ki?

Kendimi hiç eksik hissetmedim. Sadece babamı seviyordum ve onun annemi sevmesini izlemeyi seviyordum.

Çocukken bir prenses gibi olacağımı ve bir gün böyle bir aşk yaşayacağımı düşünürdüm.

Ancak babamın vefat ettiği gün ve sonrasında yaşananlarla aşkın da bir kadını kırabileceğini ve geride pek çok parça bırakabileceğini öğrendim. Sonunda beni hak etmeyen erkeklerden onay aramaya başladım ve o zamanlar bunu fark edemeyecek kadar naiftim. Nedense hep kötü erkeklere ilgi duyuyordum, ta ki kendime gelip görüştüğüm son adamdan kaçana kadar.

O kadar çok kurbağa öptüm ki, prensime kavuşup kavuşamayacağımdan emin değilim. Artık onlara inanıp inanmadığımı bile bilmiyorum. Bazı insanlar Will'in prens gibi olduğunu düşünebilir, ama o hiç de öyle değil. O tam bir pislik. Onunla ilgili tek çekici şey aksanı ve o zaman bile konuştuğunda sinirlerimi bozuyor. Ama o ağız başka pek çok büyülü şey yapabilir.

"Denemediğimden değil, Alina. Birkaç kez çıktım. Ama hiçbirini babanla kıyaslanamaz, o zaman neden uğraşayım ki?" Omuz silkiyor ve çorbasını pişirmeye devam ediyor. "Bana Will'den bahset."

Annemle konuyu değiştirmeye çalışmamam gerektiğini bildiğim için bıkkın bir şekilde iç çekiyorum. "Anlatacak pek bir şey yok."

"Her zaman anlatacak bir şey vardır. Şimdi aç kapıyı küçük hanım, yoksa bu çorbadan içemezsin."

Gözlerimi deviriyorum çünkü o çorbayı istediğimi biliyor ve o zamandan beri bir şey yemedim... Yani tostumdan iki ısırık alıp gerisini Will yediğinden beri.

"Eskiden dedektifti," diyorum ona. Omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Eskiden mi?"

"Evet. Görünüşe göre artık insanları takip etmek için çok para alıyor."

"Ödül avcısı gibi mi?" Kaşları şaşkınlıkla kalktı.

Keşke burada olsaydı da duysaydı diye hınzırca gülümsüyorum. "Tam bir ödül avcısı gibi."

"Ne alışılmadık bir iş. Çok para aldığını nereden biliyorsun?"

"Bana o söyledi. Ve eğer onu tertemiz takım elbiseleri ve pahalı kolonyası içinde görseydiniz, adamın beş kuruş eksiği olmadığını bilirdiniz." Bir uçağa kolayca bahis oynayabilecek kadar zengin olduğu ve banka hesabımın şu anda onun sayesinde nasıl nakitle dolup taşıdığı konusuna girmek istemiyorum.

Şikayet etmiyorum.

"Kafam karıştı," diyor. "Hayatını düzene sokmuş gibi görünüyor. Kariyerinde hırslı bir iş adamı, annenle tanışmaya istekli, güzel giyiniyor ve bir aksanı var. Nerede yetersiz kalıyor?" Kızın ağzı açık kalıyor. "Oh. O... iyi donanımlı değil mi?"

Başımı arkaya atıp gülüyorum. O tam tersini yapıyor ama ben ciddi bir yüz ifadesi takınıyorum. "Evet, penisi çok küçük. Hatta mikro. Video oyunları oynamaya ve çok fazla porno izlemeye meyilli."

Annem gözlerini deviriyor. "Oyuncu değil," diyor alaycı bir şekilde ve ben gülüyorum. Annemi severim. Ne de olsa kuru mizah anlayışımı ondan almışım.

Çorbayı iki kâseye paylaşıyor. "Tamam, hadi yiyelim. Ve bana bu iş hakkında her şeyi anlat. Bana gösterdiğin uygulamadaki videolarını izliyorum ve bayıldım," diye övünüyor. "İzlemeyi en çok sevdiğim şey sensin, gerçi yüzünü göstermelisin. Çok güzel ve zekisin. Çalışmalarınızla gurur duymalısınız."

Çorbayı önüme koyarken gülümsüyorum ve bu bana onunla yaşadığım sayısız yılı hatırlatıyor. Her zaman sadece ikimiz vardık. Şimdi bile burada oturmak bana bunu hatırlatıyor. Çünkü onun artık yalnız kalmasını istemiyorum ve bir parçam da artık yalnız kalmak isteyip istemediğimden emin değil.

Bu korkutucu bir düşünce çünkü neden birdenbire kendimi uzun süredir içinde tutmayı seçtiğim balonun dışında bir şey düşündüğüm hakkında hiçbir fikrim yok. Ancak son zamanlarda doğru kişiyle evlenmek istediğimi fark ettim.

ve potansiyel olarak çocuklar. Ancak bu, durumu daha az korkutucu hale getirmiyor.

37. BÖLÜM

Will

Albert'a kapıdan bağıyorum. Ne zamandır buradayım bilmiyorum ama omuzlarım ağrıyor.

Birden ürkütücü bir sessizlik oluyor, sonra bir tıkırtı duyuyorum ve River ile Alek içeri giriyorlar. River'ın gözleri, benim yatağa uzanmış üzgün halime bakarken kocaman oluyor ve gülerek başını geriye atıyor.

Alek ise gözlerini kısar. "Neden bizi şoförünüzün acil durum irtibat kişisi olarak yazdınız? Nesin sen, on iki yaşında mı?"

Albert onların arkasında duruyor ama bakışlarını kaçırıyor.

Sırıtiyorum. "Şu anda benim lehime işlediğini düşünürsek, bunun için benimle alay edemezsin."

River gözlerindeki yaşları siler. "İtiraf etmeliyim ki, içinde böyle bir şey olduğunu bilmiyordum ama etkilendim. Anya buna bayılacak." Tekrar gülmeye başlıyor, bu da Alek'i çileden çıkarıyor gibi görünüyor. Dönüp kapıya doğru yöneldi.

"Bekle!" Seslendim. "En azından bacaklarımdaki ipi kes." "anahtarı nerede?" diye soruyor Nehri , değil tüm şaşkın tarafından çünkü içinde bulunduğum duruma rağmen tehlikeli cadalozumun başlattığı küçük oyun beni zorluyor.

"Yanında götürdü," dedim onlara. "Ama bundan daha zor kilitleri açtığınızı biliyorum."

River yatağın etrafında dolaşıp ince bir iğne çıkarırken hâlâ gülüyordu. "Senin zavallı kıcını kurtarmak zorunda kaldığım onca zaman içinde bu en sevdiğim."

Ben de aynı derecede etkilenmiş bir şekilde sırtıtıyorum. "Beni iyi becerdi, değil mi?"

"Bundan bu kadar etkilenmemen gerekiyordu." Alek alay ederek kapı çerçevesine yaslanır.

River kelepçelerin kilidini açarken kayıtsızca, "Onun için endişelenme," diyor. Sonunda omzumdaki kanın tekrar düştüğünü hissediyorum ve silkeliyorum. River diğer tarafa geçiyor. "Şoförünün Luca'nın sahibi olduğu binadan aradığını fark edince başını belaya soktuğunu düşündü."

"Alek, benim için İtalyan mafyasıyla savaşmaya razı mıydın?" Mırıldanıyorum.

"Şüpheliyim." İçeri girerken Crue'nun sesi girişten geliyor.

Alek, "Ben de tam daha iyi bir güvenlik almasını önerecektim," diye mırıldanıyor.

Diğer elim düşüyor ve bileklerimi ovuyorum.

"Üst kattan gelen çığlıkları duydum," diyor Crue. "Ve oğlumu öğle uykusundan uyandırdın. Bu da demek oluyor ki bütün gece tekmeleyerek ve çığlık atarak uyanık kalacak."

Şoförüm soluyor ve Crue'nun ölümcül gücünden uzaklaşıyor. "Bu gece biriyle yatma şansını mahvettiğim için özür dilerim, adamım. Bir daha olmayacak."

River bir bıçak çıkarıp ayak bileklerimdeki ipleri keserken gülüyor. Havluyu alıp üstümü örtüyorum; kurtulmak için çırpınırken düşmüş. Sanırım artık bir seyircim olduğuna göre en azından bunu yapabilirim.

"Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim efendim," diyor Albert. "Onu havaalanına götürmemi istedi ve uyuduğunuzu söyledi. Ama size ulaşamayınca endişelenmeye başladım."

"Bu ne kadar önceydi?" Yataktan fırlayıp telefonumu ararken soruyorum.

"Sekiz saat önce."

Başımı ona doğru çevirip deli gibi gülümsüyorum. Eğer havaalanına gittiyse, bu büyük ihtimalle artık New York'ta olmadığı anlamına gelir. Ve ben Alina Harper olsaydım, hafta sonu kaçamağı için nereye giderdim?

Bilerek sırtıyorum.

Adamlar gitmeye başlarken River, "Şu sıralar özel bir jetim olsa iyi olurdu," diye şaka yapıyor.

"Bu bir kamera mı?" Alek duvara yapıştırılmış cihazı değerlendirirken soruyor. Gülümseyerek duvardan çekip alıyorum.

"Artık gidebilirsiniz çocuklar. Beni tuzağına düşürdüğünü sanan küçük bir tavşanı avlamam gerekiyor."

BÖLÜM 38

Alina

A Ögle yemeğinden sonra, öğleden sonrayı annemle birlikte alışveriş yaparak ve ona bir sürü gereksiz şey alarak geçirdim. Ama her şeye sahip olduğumda yapmam gereken şey buymuş gibi hissediyorum.

bu para. Hayatım boyunca bana destek oldu ve onu bu şekilde şımartabilmek gerçekten çok güzel bir duygu. Ancak savurganlık yapmak istediğim çoğu şeyi hala reddediyor, bu yüzden bunu biriktirmemiz gerektiğinin farkındayım. Ne de olsa para hesabımda duruyor; yakın zamanda bir yere gidecek gibi değil. Nerede bir ofis açacağıma karar verene kadar olmaz. Londra'da mı yoksa Amerika'da mı kurmalıyım bilmiyorum. Belki ikisi de? Bir ekip kurmayı düşünmeli miyim?

Şu anda düşünecek çok şey var gibi görünüyor ve bu yüzden Dawson'ın dükkânını bitirene kadar beklemeye karar verdim.

Klozetin yanında karnım sıkışmış bir şekilde otururken aklımdan bunlar geçiyor.

Annem bana bir şişe daha su uzatırken, "Sana kamyonadaki domuz taco'yu yememeni söylemiştim," diye azarlıyor.

İnledim. "Ama genelde en iyileri onlar oluyor. Sanırım artık işim bitti." Sadece iki kez kusmuştum ve

Mide, şimdi çok daha iyi hissediyorum. Değilse, sadece yenildim.

Kapı çalıyor ve büyük ihtimalle sipariş ettiğimiz yemeğin geldiğini dehşetle fark ediyorum. Ki şu anda yemeye hiç niyetim yok.

Merdivenlerden inerken annemin arkasından sesleniyorum: "Yemeğin parasını zaten ödedim, o yüzden almanızda bir sakınca yok." Üzgün kırımını kaldırdım ve ağzımı çalkalamaya başladım. Şimdi çok daha iyiyim.

Kendime not: süre kamyonundan çekilmiş domuz eti almayın.

"Alina, aşağı gelir misin lütfen?" diye bağılıyor annem kapıdan.

"Parasını çoktan ödedim," diye karşılık veriyorum ama yine de tembelce merdivenlerden inmeye devam ediyorum. Merdivenlerin dibine vardığımda kenara çekiliyor ve işte o zaman onu görüyorum. Will'i. Tam onun önünde, özel dikim bir takım elbise giymiş, kravat takmış ve saçları o kadar güzel yapılmış ki nereye gittiğini merak ediyorum. Ben yaklaşırken pis pis sırtıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Oldukça kırpılmış bir şekilde sordum. Beni bulmasını beklemiyordum. Özellikle de bir gün içinde. Kelepçelerinden nasıl kurtuldu ki?

"Özür dilerim, geciktim. Başka bir işim vardı ama şimdi buradayım."

"Nasıl oldu da..." Herkesi takip edebildiğini bildiğim halde neden bu soruyu sorduğumu bile bilmiyorum. "Peki tam olarak ne için geç kaldın?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak soruyorum. Kristal mavisi bakışları anneme kayıyor.

"Oh, ben Angela. Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum." Annem elini uzatıyor ve Will elini tutup eğilerek parmak eklemlerini öpüyor.

"O zevk bana ait," diyor, sesi İngiliz aksanıyla ağırlaşarak. Elini bırakırken annemin yüzü kızarıyor. Sonra tekrar bana baktı. "Her yıl düzenlenen bir etkinlik var.

Bu gece. Aslında bu bir hayır işi. Bana eşlik etmek ister misin?"

Annem "Serbest," diye cıvıldıyor, bu da beni ona yan gözle bakmaya zorluyor. Buraya nasıl bu kadar çabuk geldiğini ya da neyin peşinde olduğunu bilmiyorum. Ama annem sabahın dördünde evden çıkarken onu yatağa bağladığımı fark etmeden anlatabileceğim çok şey var.

"Bu kadar yerel olduğunuzu bilmiyordum," diyorum.

"Hâlâ birbirimiz hakkında bir şeyler öğreniyoruz, aşkım. Bu bölgeye birkaç kez geldim." Bileğini kaldırıp saatine bakıyor ve gülümsüyor. "Zaman konusunda seni zorlamak istemem ama etkinlik bir saat içinde başlıyor. Ve sanırım bir anlaşma yaptık. Eğer kazanırsam, istediğim her şeye sahip olabilirim. Ve bir gezinti için bana katılmanı istiyorum."

Gülümsememeye çalışıyorum -bu pislik.

"Ne yazık ki giyecek bir şey getirmedi," diyorum, üzölmüş gibi yaparak.

"Ben de öyle düşündüm ve bir şeyler organize etmek için yerel bir butik ayarladım." Geri adım atıyor ve elinde bir giysi torbasıyla bir kadın geliyor. Bu herif inanılmaz derecede becerikli. "Çantayı al, Alina. Her şey sığar; ölçüleri ben verdim," diye ekliyor sevimli bir sırıtışla. Elleri vücudumun her santimini gezdiği için, beden ölçülerimi bildiğini varsayacağını söylemeye gerek yok. Ve büyük olasılıkla yanılmıyor.

"Sana elbise mi aldı?" diye fısıldıyor annem, çünkü büyük olasılıkla bir prenze benzeyen bu durum karşısında heyecanını dizginleyemiyor. Bunu söylerken sesindeki hayranlığı duyabiliyorum ve ona onun ben New York'tayken vakit geçirecek birinden başka bir şey olmadığını söyleyecek cesareti kendimde bulamıyorum.

Ondan hoşlanıyor.

Kahretsin.

"Sen hazırlanırken ben arabada bekleyeceğim." Dışarı adımını atıyor ama annem hemen bileğini tutuyor.

"Hayır, içeri gel. Alina hazırlanırken bize bir fincan kahve yapayım." Alina'ya o büyüleyici gülümsemelerinden birini sunuyor ve Alina kesinlikle büyüleniyor. Bu beni rahatsız ediyor. Annem benim evim, güvenli yerim, en çok sevdiğim ve uğruna her şeyi yapabileceğim kişi. Onu bu kadar kolay etkilemesinden hoşlanmıyorum.

"Planlarım vardı," diye kestirip attım.

"Yapmadın. Yarına kadar gitmiyorsun ve bütün günü birlikte geçirdik. Zaten yorgunum, bu yüzden seni bir gece misafir edebilirim. Git ve hazırlan." Kadından çantayı alıp elime tutuşturuyor ve beni merdivenlere doğru itiyor.

Will'in yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi silmek istiyorum ama bunun yerine gözlerimi deviriyorum ve daha önce bahsi kabul ediyorum. Memleketimde ne aradığını ya da buradaki herhangi bir olayı nereden bildiğini bilmiyorum ama buna oynamaktan başka çarem yok. Bunu gerçekten kendime ben yaptım.

Odama girdiğimde, ağır giysi çantasının fermuarını açıyorum ve en altta bir kutu buluyorum. İçinde bir çift bantlı siyah topuklu ayakkabı vardı. Bedenimi nasıl bildi, hiçbir fikrim yok. Ama Will'in çok katmanlı bir adam olduğunu keşfetmeye başlıyorum.

Siyah elbiseyi çıkardığımda, temelde her bedene hitap edebilen bir şal elbise olduğunu görüyorum. Ama aynı zamanda boynuma dolanarak zarif bir görünüm kazandırıyor. Eşofmanlarımı çıkarıp elbiseyi giyiyorum ve fiyonk kısmı yana gelecek şekilde belime bağlıyorum. Aynaya baktığımda külot çizgimin görüldüğünü fark ediyorum. Daha bir saat önce düş aldığım için onları aşağı kaydırıp tekmeleyerek çıkarıyorum.

Aynada kendimi seyrediyorum. Çok güzel bir elbise. Daha önce hiç kimse bana elbise almamıştı ama hoşuma gitti. Kendime alacağım bir elbise bu. Will'in zevklerini bilmek için bana ne kadar dikkat etmesi gerektiğini fark etmek gurur verici ama aynı zamanda sinir bozucu, hatta ince mücevherlere kadar.

Banyoya doğru yürürken annemin Will'in söylediği bir şeye güldüğünü duyuyorum ve başımı sallıyorum. Pisliğin teki olduğuna şüphe yok. Ama aynı zamanda çekici ve istediğini elde etmeye alışkın bir adam olduğu da çok açık.

Yanıma fazla makyaj malzemesi almadığım için elimdekileri kullanıyorum, fondöten sürüyorum ve rimel sürmeden önce kirpiklerimi kıvırıyorum. Neyse ki çantamda her zaman dudak kalemi taşıyorum ve saçımı düzeltmeden önce onu sürüyorum. Yüksek bir topuz yapıyorum ve uçuşan saçlarımı geriye doğru tarıyorum. Kısa süreyi göz önünde bulundurduğumda, yeterince derli toplu göründüğümü düşünüyorum ve bu sadece yirmi dakikamı aldı.

Ben buna kazanmak derim. Siyah çantamla odamdan çıkıp merdivenlerden iniyorum ve Will'i mutfak tezgahına yaslanmış, kıcı bana dönük, annem ona babamla ilgili bir hikaye anlatırken buluyorum.

Mutfaktaki boşluğu tekrar bir erkeğin doldurması garip. Özellikle de Will'in. Annemin babamın anıları için iç geçirdiğini duyunca ne hissedeceğimi bilemiyorum. Kalbinin asla tamamen kapanmayan bir parçası ve bu beni korkutuyor.

Boğazımı temizliyorum. "Ben hazırım."

Will doğruldu ve yüzünü bana döndü. "Çok hızlıydı," diyor gözleri üzerimde gezinirken. Şu anda bana bakışı hoşuma gidiyor. Vücudumun her köşesini gördüğünü düşünürsek, giydiğim kıyafetleri bile takdir ediyor. Ve bu çok hoş.

"Tatlım, çok güzel görünüyorsun," diyor annem. "İyi geceler. Eğer bu gece eve gelmezsen, sabah görüşürüz." Yanağımdan öpüyor.

"Bu biraz küstahça. Teşvike ihtiyacı yok," diyorum ona.

"En azından bu gece oyunlarını oynamayacak ve kendisiyle oynamayacak, değil mi?" diyor, kuru mizahı ortaya çıkıyor.

Will'in çenesi çözülüyor ve bu kesinlikle paha biçilemez. Ben gülüyorum ve sonunda Will de gülüyor.

"Annene benim hakkımda ne söylediğini sormalı mıyım bilmiyorum," diyor sinirli bir şekilde.

Annem Will'e döndü. "Elbette sadece iyi şeyler. Seninle tanışmak çok güzeldi Will. Sakın bir daha

yabancı." Yanağına bir öpücük konduruyor ve annemin bu kadar misafirperver olması beni şaşırtıyor. Onun hakkında zerre kadar kuşkusu yok, oysa yıllar önce çıktığım herkes için hep temkinli ve endişeliydi. Will'in içlerinde en tehlikelisi olduğunu ona nasıl söylerim?

Kapıyı arkamızdan kapatırken Will elini belime bastırıyor. Annem sanki beni baloya falan göndermiş gibi bana el sallıyor.

Will kulağıma, "Acaba oraya varmadan önce seni tatmam için zamanımız olacak mı?" diye fısıldıyor. "Ne olsa saatlerce tavana bakıp bunu hayal ettim." Kıkırdıyorum ve arabaya doğru yürürken dönüp ona bakıyorum.

"Göreceğiz. Ne kadar iyi davrandığına bağlı," diyorum, hâlâ burada olmasına şaşırmış bir halde.

"Sevgilim, en iyi çocuk ben olabilirim. Lütfen iyi bir çocuk olursam beni ödüllendireceğini söyle." Benim için kapıyı açmadan önce beni arabaya doğru bastırıyor ve ses tonundaki ölümcül keskinliği duyabiliyorum. Daha önce ona yaptığım küçük şakanın cezası.

"İyi bir çocuk olacak mısın?" Eğilerek soruyorum, o da başını sallıyor ve başını eğerek boynumun kenarını öpüyor.

"Çok iyi bir çocuk," diye mırıldanıyor. "Ama ondan önce, benim için yarattığın küçük bir durum için cezalandırılman gerektiğine inanıyorum."

Çeneme öpücükler kondururken
kıkırdıyorum. "Kelepçelerden nasıl
kurtuldun?"

"Önce bir tadına bakayım, sonra sana söylerim," diye homurdanıyor yanımdaki kapıyı açarken.

Kıkırdıyorum, artık iyice eğlenmiş ve meraklanmıştım. "Tamam, sanırım tadına bakabilirsin," diye fısıldıyorum yolcu koltuğuna kayarken. Kapıyı arkamdan kapatırken sırtıyor. Ve ellerinin üzerimde olmasının uzun sürmeyeceğinden eminim.

BÖLÜM 39

Will

Soförüm Albert, River, Alek ve hatta Crue'nun beni içinde bulduğu zor durumu anlatırken eli göğsünde, katıla katıla gülüyor. umurumda olduğundan değil; onun gülüşü, bu numarayı denemeyi planlaması ihtimaline karşı cezalandırılması fark etmemi sağlıyor yakın zamanda tekrar.

Arabanın arkasındayız, şoförün bakışları, cömertçe tavsiye ettiğim ve parasını ödediğim gibi, ihtiyatlı bir şekilde yola sabitlenmiş durumda.

"Sana ne kadar güzel görüldüğünü söylemiş miydim?" Ona biraz daha yaklaşıp soruyorum. Gülümsüyor, gözleri saf, sikilebilir bir arzuyla kararıyor. Bu kadınla ilgili her şey seks sızdırıyor. Ondan uzak duramıyorum.

"Teşekkür ederim." Elimi tutuyor ve elbisesinin altından bacaklarının arasına götürüyor. "Böyle bir çileden geçtiğine göre, seni ödüllendirmem doğru olur. Ne kadar iyi bir çocuk olabileceğini kanıtlayana kadar seni yatıştırmak için sadece bir tat." Göz kırpıyor ve sikim taş gibi sertleşip pantolonuma rahatsız edici bir şekilde bastırıyor. Bu gece onu ilk gördüğümde zaten sertleşmişti ve annesinin önünde tamamen kalkmamak için ölü köpekleri düşünmek zorunda kaldım.

"Gördüğün en terbiyeli çocuk olacağım," diyorum, elimi elbisesine kadar kaydırıp iç çamaşırı giymediğini görüyorum.

Sikeyim. Ben.

Beni dikkatle izliyor ve ben de onun yanında kendimi tutamadığım için eğiliyorum. O hiçbir şey yapmadan beni baştan çıkaran o sikilebilir dudaklarını öpüyorum. Kendimi ona o kadar kaptırmışım ki Londra'ya dönmesine nasıl izin vereceğimi bile bilmiyorum. Onu sistemimden çıkarmak istiyordum, ama şimdi tadına baktım ve sırf onun için bir işi kestim, ne zaman tatmin olacağımdan emin değilim.

Tadı nane şekeri ve bu dünyada yemek istediğim tüm kötü şeyler gibi.

Başta o olmak üzere.

Dilim için dudakları aralanıyor ve kıvrımlarına dokunurken, parmaklarımı klitorisinin üzerinde kaydırıp yavaşça ovalarken bacakları istediğim erişime izin vermek için daha geniş açılıyor.

Yumuşak bir inilti çıkarıyor ve ben yardım edemiyorum ama klitorisini ovmaya devam ederken parmaklarımı doğrudan içine sokuyorum. Beni öpmeyi bıraktı ama ben onu öpmeyi bırakamıyorum. Elimin olduğu yere konsantre olduğunu bilsem de onu öpmeyi bırakamıyorum.

Araba yavaşlıyor ve ben isteksizce parmaklarımı çekiyorum. Dokunuşumun yokluğunda inliyor ve gözleri tekrar açılıyor.

Araba tamamen durduğunda, "Sanırım bunu daha sonra bitirmemiz gerekecek, aşkım," diyorum.

Kendini ayarlarken sırtıyor. "Hiç sana göre değil. Yani, etkinliği hep birlikte atlayabiliriz."

Onu bir kez daha öperim. "Bunu değil. Anneni ziyaret etmek için harika bir hafta sonu seçtin."

Kaşları şaşkınlıkla çatılıyor ve anlamadığı için onu suçlamıyorum. New York'tan hiç kimse benim bu kasabayla olan bağlantılarımı bilmiyor. Onun büyüdüğü kasabanın burası olmasını tesadüfi olduğu kadar tuhaf da buluyorum.

Ona kapıyı açmak için arabanın arkasından dolaşıyorum, sonra beklentiyle elimi uzatıyorum ve o da kendi elini benimkinin içine sokuyor. Hangi noktada birbirimizin yanında bu kadar rahat olduğumuzu bilmiyorum. Ama gözlerimi ondan alamıyorum. Acaba başka bir hayatta, karımdan önce o gelseydi... eğer...

Bu ürkütücü düşünceyi aklımdan bile geçirmekten nefret ederek kestirip attım. Hayley'e ya da yeminlerimize bu şekilde ihanet edemezdin.

Vefatından bu yana yedi yıl geçti. Genelde böyle şeylere gelmem ama daveti gördüğümde ve Alina'nın kaldığı yere yakın olduğunu bildiğimde ziyaret etmek zorunda kaldım.

Hayley için.

Alina için.

Kendim için.

Alina'dan uzaklaşıyorum ve bu karıma duyduğum ateşi ya da sadakati azaltmasa da, bedenimin ve zihnimin nasıl bocaladığının işaretlerini fark ediyorum. Alina ile yollarımız kesiştiğinden beri başka bir kadına dokunmadım, hatta bakmadım bile.

Sanki beni bir büyü'nün etkisi altına almış gibi.

Bir an önce kurtulmam gereken bir şey çünkü bunu yapmazsam sonuçlarını kabullenemeyeceğim.

Hayley'nin yerini

dolduramam. Asla.

Ama Alina'dan da gözümü ayıramıyorum.

BÖLÜM 40

Alina

H beni etkinliğe yönlendirirken eli belimi buluyor. ve okula gittiğim yere yakın, bu yüzden tanıdığım kimseyi görmemeyi umuyorum. Bu eşit olarak garip o Will var herhangi bir tip Memleketimle olan ilişkimin bir parçasıyım. Umarım geçmişimden biriyle karşılaşmam. Okula birlikte gittiğim kimseyle görüşmedim ve birkaç arkadaşım da işim sayesinde oldu.

Hastaneye adım attığımız anda, kimseyi tanımadığımdan emin olmak için hızla etrafı tarıyorum. Sonra Will'in beni dikkatle izlediğini fark ediyorum.

Buradan kimseyi sevmediğimden değil; sadece Los Angeles'a taşındığımda yanlış kalabalığa kapıldım ve ondan sonra tamamen farklı bir başlangıç istedim.

Dönmek garip hissettiriyor, özellikle de kolumda Will gibi biri varken. Aramızda neler olup bittiğini gerçekten anlamıyorum ama sorarak işleri karmaşıktırmak da istemiyorum. Olmayan şeyleri gören aptal bir kadın gibi hissetmek istemiyorum ama söylediği ve yaptığı bazı şeyler... Bu sadece bir seks görüşmesinden fazlası, değil mi? İtiyorum

Bu düşünceyi bir kenara bırak. Eğer sormazsam, bilmek zorunda kalmam. Ve bence bu ikimiz için de daha iyi.

Bu muhtemelen olaylara bakmanın en dürüst yolu değil, ama iki haftadan kısa bir süre içinde Londra'ya gideceğimi ve bu - her ne ise - geçmişte kalacağını düşünerek gideceğim yol bu. Will çekici, komik ve hatta zengin olsa da, büyük aşkını da yaşadı. Ve bencilce olsa da, asla birinin ikincisi olmak istemiyorum.

Belki de bu yüzden hiç kuramadım. Belki de bu benimle ilgili bir sorundur.

Ve Will kalbimi ve enerjimi akıtabileceğim güvenli bir adam değil. Ancak onun yan profiline baktığımda ve tıpkı benim yaptığım gibi odayı nasıl taradığını gördüğümde, eğer biriyle kolay olacaksa, bunun büyük olasılıkla o olacağını düşünüyorum.

"Ne kadar kalmamız gerekiyor?" Ben soruyorum.

"Şimdiden gitmek mi istiyorsun?" diye cevap veriyor, kendini beğenmiş bir şekilde beni yanına çekerek.

"Evet ve hayır." Ona gülümsüyorum. Bu lanet olası güzel adam ne yazık ki bazen karşı konulmaz olabiliyor. Sorun şu ki, o bunu biliyor.

"Will, nasılsın?" diye soruyor biri. Benden biraz uzaklaşıyor ama yeni gelenle konuşmak için dönerken elini sırtımda tutuyor. Ben ise bunu etrafa bakınmak ve barı bulmak için bir fırsat olarak değerlendiriyorum. Sanırım bir içkiye ihtiyacım var.

Ben elimi onun göğsüne koyuyorum. "Böldüğüm için özür dilerim . İçki?"

"Hayır, ama burada seni bekliyor olacağım." Gitmeme izin verdi ve ben de dönüp bara doğru ilerledim.

Oraya vardığımda bir kadeh şarap sipariş ediyorum ve yanıma birinin geldiğini hissediyorum.

"Alina?" Döndüğümde uzun boylu bir adamın orada durduğunu görüyorum. İlk başta kafam karışıyor çünkü onu tanıyor olabileceğimi düşünüyorum ama adı aklıma gelmiyor.

"Steven. Lisedeyken çıkmıştık," diye açıklıyor, çünkü belli ki yüz ifadem her şeyi anlatıyor. Birden . O zamanlar Steven çok zayıf ve sırık gibiydi. Bu Steven ise

Aynı boyda ama çok fazla kasla üç kat daha geniş.

"Vay canına, seni tanıyamadım bile," diyorum, hâlâ şoktayım ve biraz geri çekiliyorum. "Daha da büyümüşsün." Gülüyorum.

"Ben yaptım. Yine de bazı şeyler değişmiyor. Her zamanki gibi çok güzel görünüyorsun," diyor ve barmene dönüp kendine bir içki ısmarlıyor. Ona bakmak için zaman ayırıyorum, şimdi onu daha iyi hatırlıyorum. Davranışları aynı, gülümsemesi ve bakışlarındaki nazik ifade de öyle. Ama saçları uzamış ve yüzü sertleşmiş. "Burada ne işin var? Los Angeles'a gittiğinden beri seni buralarda görmedim, ne kadar oldu, on yıl mı?"

"Evet, sadece annemi kontrol etmek için geliyorum. Burada biriyle birlikteyim."

Elime baktı ve yüzük göremeyince "Evli değil misin?" dedi.

"Hayır. Henüz bir kurban bulamadım," diye şaka yapıyorum. "Sen mi?" "Hayır. İş, ne yazık ki karım."

Kıkırdıyor. "Ne iş yapıyorsun?"

"Bu." Elini olayı kapsayacak şekilde salladı. "Hastaneye yeni bir kanat inşa etmek için fon toplayan inşaat şirketinin sahibiyim. Artık pek inşaat yaptığımı söyleyemem; daha çok ofisteyim, her şeyi ben yönetiyorum, ama bu gece proje için bir bağış toplama etkinliği var, o yüzden bir kez olsun takım elbiseyle çıkmam gerektiğini düşündüm. Peki ya sen?"

Will'in tüm bunlara nasıl dahil olduğunu anlamaya çalışıyorum. Burası sadece küçük bir yerel hastane; Will'in burayla ne gibi bir ortak noktası olabilir ki?

"Benim de kendi işim var. İşletmeler için yeni konseptler tasarlıyorum. Temelde onlara yeniden marka ve yüz kazandırıyorum."

"Oh, güzel. Belki seni işe alabilirim." Gülüyor. "Bir konuda işbirliği yapmak güzel olurdu."

"Eğer beni karşılayabileceğini düşünüyorsan, elbette," diyorum gülümseyerek. Tam o sırada bir elin belime dolandığını hissediyorum ve

Sonra omzuma bir öpücük kondu.

"Bu hangi hizmetleri sunduğunuza bağlı," diye araya giriyor Will. "Çok uzun süredir yoktun." Ama Will'in benimle konuşmadığını fark ediyorum çünkü bakışları Steven'a sabitlenmiş durumda. Will gamzeli gülümsemesini sergilese de bu gülümseme gözlerine ulaşmıyor.

"Will, bu etkinliklerden birine gelmeyeli uzun zaman oldu," diyor Steven, pek de dostça olmayan bir sesle. "Seni burada görmeyi beklemiyordum."

Ona bakarken Will'in ağzı boynumdan kalkıyor. "Çok meşguldüm. İş ve diğer şeyler."

"Şey, onu geri aramadığında kız kardeşim büyük hayal kırıklığına uğradı." Steven'ın sert ses tonu karşısında gerildim. Hafızam beni yanıltmıyorsa, kız kardeşi Steven ve benden iki yaş büyüktü ve hatırladığım kadarıyla çok da güzeldi.

Will kayıtsızca, "Eminim hayatına devam etmiştir," diyor.

Steven sanki Will'e bir şey söyleyecekmiş gibi bakıyor ama söylemiyor. Onun yerine bakışları bana kilitleniyor ve şöyle diyor: "Seni tekrar görmek güzeldi Alina. Hizmetlerine ihtiyacım olduğunda sana ulaşacağım." Yürümeye başlamadan önce Will'e bir daha bakmadı bile. O gidince Will yerine oturuyor ve rahatça bara yaslanıyor.

"Steven Chamber'ı tanıyor musun?" diye soruyor.

"Evet, lisede iki ay falan çıkmıştık. Kız kardeşiyle çıkmak dışında onu nereden tanıyorsun?" Kaşlarımı kaldırarak söyledim.

Sırıtıyor. "Sana ilişki kurmadığımı söylemiştim." "Oh, özür dilerim. Onu becermek dışında." Yüzüm boş kalır.

"Sen... kıskanıyor musun?" Eğilip dudaklarıma dokunmaya çalışıyor ama o dokunamadan ben geri çekiliyorum.

"Seni kıskandığım gün, cehennemin donduğu günle aynı gün olacak," diye tıslıyorum kollarımı göğsümde kavuşturarak. Birdenbire, daha bir yudum bile almamışken içki içme havasında değilim.

"Gerçekten neden buradasın? Gerçekten mi? Bana ilişki yaşamadığını, daha önce evlendiğini ve bunu bir daha yapmayı düşünmediğini söyledin. O zaman neden buradasın? Kukum o kadar iyi mi ki uzak duramıyorsun?"

"Evet, sihirli bir amcığın var; bunu inkâr etmiyorum" derken sırtıyor, o tek gamze oluşuyor.

"Yani başka kadınları becerdiğinde, onları memleketlerine kadar takip ediyor ve yerel hastanelerine sponsor olmak için büyük bir gösteri yapıyor musun?" Şarap bardağını barın üzerine koyuyorum. Kıskanmıyorum. Sadece kafam karıştı. Tamam, belki de yaptığı tüm bu şeyler yüzünden biraz kıskanıyorum... Onlara bir anlam veremiyorum.

"Will." Arkasındaki kadının yumuşak sesini duymazdan geliyor.

"Hayır, başka kadınları takip etmiyorum. Ama sadece senin büyülü amcığın yüzünden burada değilim," diyor gerçekçi bir şekilde.

Gözlerimi deviriyorum, bir an için buna inanmıyorum ve dikkatimi onun arkasında duran ve açıkça onun dikkatini çekmek isteyen kadına çeviriyorum. Kadın onun arkasını dönmesini bekliyor ama o bana odaklandığı için dönmüyor.

"Will," diyor tekrar ve ben ona hitap etmesini bekleyen bir bakış atana kadar iç geçiriyor, gözlerini kapatıyor ve sonra ona dönüyor.

"Cheryl, nasılsın?" diyor, ben temiz hava almak için kaçmaya çalışırken beni belimden yakalıyor. Ona yapışmış durumdayım ve bize yaptığı gösteriye garip bir şekilde gülümsüyorum. Sonra bana bakıyor ve işte o zaman onun Steven'ın kız kardeşi olduğunu anlıyorum.

"Kardeşim burada biriyle olduğunu söyledi ama ona inanmadım. Bana sadece düzüştüğünü ve tek yaptığının bu olduğunu açıkça söyleyen Will'e inanmadım." Sözleri suratında bir tokat gibi patladı. "Onun hakkında bunu biliyor musun, biriyle çıkmadığını, sadece sikiştığını?" diye soruyor bana.

Çok öfkeli ve nedenini bilmiyorum ama bu beni rahatsız ediyor. Olanlarla hiçbir ilgim yok.

ama yaratmaya çalıştığı gösteriyi de sevmiyorum. Biraz şımarıkça.

Ben de parlak bir gülümseme takındım ve "Evet. Harika seks yapıyoruz. Ne eksik ne fazla. Flört ya da ilişki yok ve bu benim programıma mükemmel bir şekilde uyuyor."

Eğer ona şeyin ibaret olduğunu açıkça söylediyse, neden burada durup öfkeyle benimle yüzleşiyor? Yoksa benimle aynı şekilde kafasını karıştırmak için ona da aynı şeyleri mi yapıyordu? Kahretsin, o kadar da farklı değil miyiz? "Yani, seni sadece vücudun için kullanacağı çirkin şartlarını kabul ediyorsun? Seni kullanacak ve bir hiçmişsin gibi tükürecek."

Bana bakıyor, sanki çok güçlü bir şey yapıyormuş gibi. Açıklama.

Bu kadın beni yanlış yönlendiriyor.

"Onun vücudunu isteyen ben olmadığımı ve belki de onu kullandığımı sana düşündüren nedir? Ben de onun vücudundan çok hoşlanıyorum," diyorum elimi göğsünde gezdirerek.

Cheryl söylediklerime inanamıyormuş gibi bana bakıyor.

İkimiz de bayan.

Ancak burada durup başka birinin beni aşağılamaya çalışmasına ya da bedenimle ve erkek seçimimle ne yaptığımı sorgulamasına izin vermeyeceğim. Eğer onu aşık bir köpek yavrusu gibi takip ediyor olsaydım, bir yabancının bana bunu yapmamamı söylemesi beni etkilemezdi.

Birkaç kez göz kırpmıyor ve sonra Will'e bakıyor.

"Seni görmek güzeldi Cheryl," diyerek sohbeti bitirmeye çalışırken bana döndü. "Bağışımı yapmam gerekiyor, sonra gidebiliriz."

"Burada bekleyeceğim," diyorum ona. Kaşlarını kaldırıp Cheryl'a bakıyor, belli ki işi bitmemiş. Ama fikrimi değiştirmeyeceğimi anlayınca başını sallıyor ve Cheryl'a daha fazla dikkat etmeden uzaklaşıyor.

"Ona aşık olmak kolay, değil mi?" diyor, gidişini izlerken. Ve uzun süre gitmeyeceğini bilmeme rağmen

neden hala gitmediğini anlamıyorum. Aralarındaki ilişkiyi de pek merak etmiyorum.

"Bilemiyorum." Omuz silkiyorum.

Bakışları tekrar bana dönüyor. "Onunla ne zamandır görüşüyorsun? Bu kasabada yattığı tek kadın ben değilim, biliyorsun. Biriyle yatar yatmaz, puf diye ortadan kayboluyor."

İlginç. Yani büyük ihtimalle buraya birden fazla kez gelmiş. Ama neden?

"Kaç kez yattığımızı bilmek ister misin?" Hiçbir şey belli etmeden ona tatlı tatlı gülümsüyorum. "Beni en az beş kez boşalttığını söyleyebilirim, ya da belki yanlış sayıyorum. Çok daha fazla olabilir. Ve bu sadece bugün," diyorum rahatça. "Peki ya sen? Sahip olduğun en iyi erkek o muydu? Bu yüzden mi ona bu kadar takılıyorsun?"

Ağzı açılıyor, sonra tekrar açılmadan önce kapanıyor ve konuşuyor.

"Birlikte bir gece geçirdik."

"Bir gece. Vay canına. Ve sen ne yaptın? Bizi bölmeye hakkın varmış gibi mi hissediyorsun? Sana benim bilmediğim bir geleceğin sözünü mü verdi? Çünkü eğer verdiyse..." Geri çekiliyorum. "Bana haber ver, ben de memnuniyetle çekip gideyim." Sessiz kaldığında, onun yapmadığını biliyorum. Zaten böyle bir şey yapacağını sanmıyordum, yani boş yere umutlanan sadece o. Yani, yatakta ne kadar iyi olduğunu biliyorum, ama kahretsin. Sikini kırbaçlamaktan bahsediyorum. Yine de, şu anda haklı değil miyim? "Will'i o kadar iyi tanıyormuşum gibi davranmayacağım ama bildiğim bir şey varsa o da ne isteyip ne istemediği konusunda çok açık sözlü olduğu. Katılıyor musun?"

"Evet," diye itiraf ediyor ve bunu söylemenin onun için zor olduğunu biliyorum.

"Tamam, güzel. Şimdi anlaştık. Burada durup cömertçe bağış yaptıktan sonra sevgilimin dönmesini bekleyeceğim, sonra da muhtemelen eve dönerken arabada onu becereceğim. İzlemek istemiyorsan, sana yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı?"

Çenesi açık kalıyor ve kesinlikle dehşete düşmüş görünüyor, ki daha birkaç dakika önce karıştırmaya çalıştığı bok düşünöldüğünde bu ironik bir durum.

"Okuldayken böyle değildin," diyor.

"Hayır, sanırım değildim. Ama o zamanlar başkalarının hakkımda ne düşündüğünü de çok önemsiyordum." Omuz silkiyorum. "Şimdi sadece iyi vakit geçirmek için bu işin içindeyim. Will'in bana bunu sağlayabileceğini biliyorum." O başka bir şey söyleyemeden Will geri dönüyor, elini belime doluyor ve Cheryl'a hiç dikkat etmeden eğiliyor.

"Hazır mısın?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum ve beni dışarı çıkarırken ona dönüp bakmıyorum.

BÖLÜM 41

Will

"Alina." Steven ona yaklaşırken dönüyorum ve bana ikinci kez bakmıyor bile. Elim

Ayrılmak için girişe yöneldiğimizde Alina'nın arkasındaydı. Ona bakıyorum, bir şey söylemesini bekliyorum. Kız kardeşini becerdiğimden beri benden nefret ediyor. Sadece bir kez oldu. Bağımlı olması benim suçum değil. Tek seferlik olduğu konusunda onu uyarmıştım. Onu bir kereden fazla siktiğimi düşünsene. Muhtemelen düğünümüzü planlıyor olurdu.

İşte o zaman Steven sanki aklımı okuyormuş gibi bana bakıyor. Gülümsemekten kendimi alamadım.

"Bir şeye mi ihtiyacınız vardı? Biz de tam çıkıyorduk," diyor Alina, aramızdaki gerginlik aşikâr olduğu için bize bakarak.

"Evet, gitmeden önce numaranı almayı umuyordum. Böylece bir ara arayı kapatabiliriz."

Çenem geriliyor ama belli etmiyorum.

Yani, buna ne hakkım var? O benim değil. Bunu açıkça belirtmiştik. Mantiğin sesi, kalçasını sahiplenmemi kontrol etmek için pek bir şey yapmıyor.

"Oh. Uhh..." Bana döndü. Bir an hiçbir şey söylemeden bekliyorum. Bu onun kararı olabilir. Bakışlarından bir şey geçiyor ama okuyamıyorum. İstiyor mu

devreye girmemi mi istiyor? Benden bir şey mi istiyor? "Sakıncası var mı?" diye fısıldıyor. Onu durdurmamı mı istiyor?

Çünkü yapmayacağım. Buna hakkım yok.

"Hiç de değil." Başımı sallayarak ne isterse yapabileceğini belirtiyorum. Onu tutmuyorum ve hiçbir söz vermedim. Sadece iyi vakit geçirmek için buradayız. Ya da ben kendime öyle söylüyorum.

"Telefonunu ver. Burada yaşamıyorum ama. Londra'da yaşıyorum. Sadece annemi ziyarete geldim."

Steven bunun üzerine gülümseyerek telefonunu ona uzatıyor ve ben de o pisliğin yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi silmek istiyorum.

Belki daha sonra telefonunu hackleyip Steven'ın son zamanlarda neler yaptığına bakarım.

Alina onun telefonunu alıyor ve ben tüm bu süre boyunca bakışlarımla onun kafasında bir delik açıyorum. Onun rahatsız bir şekilde kıvrınmasını izlemek istiyorum. Özellikle de ona vurmam mantıksızsa. Ve ona neden vurmak istediğimi bile bilmiyorum. O benim değil.

Gülümsüyor ve bakışları benimkilere kayıyor, kızın numarasını yazmasına bile bakmıyor.

Kazandığını sanıyor.

Eğiliyorum ve çıplak omzunu öpüyorum, bir noktaya değinmek için boynuna doğru ilerliyorum. Beni itmiyor ama telefonu Steven'a geri vermeden önce kendi numarasını karıştırdığını fark ediyorum.

Siktir , Steven.

"Arayacağımdan emin olabilirsin," diyor. Başını sallıyor ve başka bir şey söyleyemeden onu dışarı sürüklüyorum. Dışarı çıktığımızda gülüyor ve bu kulaklarıma müzik gibi geliyor.

Kahrolası

kahkahası. Bayıldım

buna.

Yine de "Neden gülüyorsun?" diye sorduğumda homurdanıyorum. "Senin 'Ben iyiyim' deyip de, bir çocuk gibi davranmana sahiplenici erkek arkadaş."

"Değilim." Ses tonum sert ve o sadece gülüyor.

Arabaya gidene kadar beklemedim bile. Soğuk hava

yüzümüze çarptığı anda onu döndürüp dudaklarımı
onunkilere yapıştırıyorum. Yapmıyorum.

bir etkinliğin girişinde olsak bile umurumda değil. O benim ve bu yaramaz küçük cadaloza bunun hatırlatılması gerekiyor.

Benimkini.

Düşünmeden kopuyorum ve bu Alina'nın gözünden kaçmıyor, biri içeri girerken boğazını temizliyor. Büyük olasılıkla yaşlı bir çift az önce tanık oldukları gösteriyi tartışıyordu.

Şimdi ellerini havaya kaldırarak gülüyor ama bu gülüşü mizahtan yoksun. "Ne yapıyoruz Will? Gerçekten."

Kaşlarım çatıldı. "Ne demek istiyorsun? Eğleniyoruz, değil mi?"

"Artık o noktayı aştık. Ve eğer biraz eğlenmekten başka bir şey olmadıysa, belki de öylece bırakmalıyız. Eve kendi taksimle giderim." Yürümeye başladı ama ben bileğini tuttum.

"Bu gece işimiz bitmedi," diyorum kararlılıkla, yüzündeki o ifadeyi bir daha asla görmek istemiyorum. Benden bıkmış gibi görünüyor.

Ve bu kadının benim ona olduğum kadar bana ilgi duymadığı bir dünya olmasını asla istemiyorum.

"Will, yakında gidiyorum. Bu çok eğlenceliydi ama konu sen olunca kendimi neye bulaştırdığımı bile bilmiyorum. Gerçekten neden bu kasabadasın? Yerlileri nereden tanıyorsun? Yarısıyla nasıl yattın?"

Kibirli bir gülümseme takındım. "Şimdi kim kıskanç bir kız arkadaş gibi davranıyor?"

Elini havaya kaldırıyor ve diğer bileğini hala tuttuğumu unutarak uzaklaşmaya çalışıyor.

"Özür dilerim," diye geveliyorum. Başını bana doğru çeviriyor çünkü ne zaman, eğer olduysa, birinden ukalalık ettiğim için özür diledim ki? Herkesi kendimden uzak tutmanın en kolay yolu hep bu olmuştur ama şimdi fark ediyorum ki belki de Alina'yı biraz daha yakınımnda istiyorum. "Lütfen açıklamama izin verin."

İç geçiriyor ve kısa bir mesafe ötedeki köprüye bakıyor. "Hadi yürüyüşe çıkalım. Hayran kulübündeki kızlardan birinin bizi köşeye sıkıştırabileceği bir yerde bunu yapmak istemiyorum."

İç çekiyorum, beni rahatlatma yeteneğine minnettarım, ancak birazdan yapacağımız konuşma hiç de rahat olmayacak.

Köprüye doğru yürüyoruz ve o gözlerini suya dikeyor. Havanın soğuk olduğunu hemen fark ediyorum, bu yüzden ceketimi çıkarıp omuzlarına koyuyorum.

Sırıttıyor, neredeyse inanmıyor. "Sorun şu ki, bir pislik olduğun kadar bir beyefendisin de. Bu herhangi bir kıza yanlış bir fikir verebilir."

"Bunu diğer kadınlar için yapmıyorum. Onlar sadece bir geceliğine bir amaca hizmet ettiler ve ben her zaman şafak sökmeden gitmiş oldum."

İç çekiyor. "Peki bunu neden benim için yapıyorsun? Eğer kız kardeşinle arkadaş olduğum için yapıyorsan, yapmak zorunda değilsin."

"Bunun Maria'yla hiçbir ilgisi yok."

"O zaman ne?" diye zorlar.

Alina'yı neden düşüncelerimden uzak tutamadığımı bilmiyorum. Neden dünyanın neresinde olursam olayım sadece onu düşünüyor ve ona dönmek istiyorum. Hayley öldüğünden beri aldığım ilk nefes o ve bu çalkantılı duyguların hiçbirine anlam veremiyorum. Onları ne kadar geri itmeye çalışsam da, başa çıkmak istemediğim bir şekilde kafamı karıştırıyorlar.

"Bilmiyorum."

Suyun karşısına bakıyor ve bu cevaptan tam olarak tatmin olmadığını anlayabiliyorum. "Peki ya burada sahip olduğunuz hayran kulübü?"

Parmaklarımı birbirine doladım. Şimdi gerçeğin kalbine gelelim. Hiç kimseyle paylaşmayacağımı düşündüğüm rahatsız edici konuşmaya.

"Hayley on kadar bu kasabada büyüdü. Ama buradan hep sevgiyle bahsederdi. Sonunda yerleşmemizi ve bir aile kurmamızı istediği yer burasıydı. Burayı her zaman evi gibi hissettiğini söylerdi." Hafızası gittikçe uzaklaşan merhum eşimin rüyalarını itiraf ediyorum. "O vefat ettiğinde, ben de sık sık

İlk birkaç yıl... bilmiyorum... onu onurlandırdığımı hissetmek, ona bağlı olduğumu hissetmek için. Üzüntülerimi yerel barlarda boğdum ve unutmaya çalışarak kendimi bazı kadınlara gömdüm." İç çektim.

Alina şimdi bana bakıyor, neredeyse inanmaz bir halde. "Dünya küçük, ha?"

Kıkırdıyorum, etrafımdaki bu dengesiz enerjiyi serbest bırakmaya çalışıyorum. Onun da aynı kasabada büyüdüğünü düşünürsek, bu küçük ihtimale ben de inanamıyordum. "Tesadüfi görünüyor."

"Hâlâ buraya yerleşmeyi düşünüyor musun?" diye soruyor.

"Hayır ama sanırım burası sık sık geri döneceğim bir yer olacak.

Bunu yaparken çok fazla emin olmam gerekebilir."

Bir kıkırdama çıkarır. "Sanırım listeye girdim, değil mi? I?"

Ona ciddi bir bakış attım. "Hayır, sen asla bir-gece kaçamağı."

Sanki benim için ne ifade ettiğini sorar gibi bir şey söyleyecek oluyor ama dudaklarında kalıyor. Ceketimi çıkarıp güzel bir gülümsemeyle "Hayley senin gibi bir kocası olduğu için çok şanslıydı" dediğinde etrafımızdaki gerginlik değişiyor.

"Çok şeyle uğraştı," diyorum gergin bir kahkahayla ve o da ceketini elime koyarken aynı şeyi yapıyor.

"Eminim öyledir." Hüzünlü gözleri benimkilerle buluştu. "Bence bu işi burada bırakmalıyız, Will. Senden nefret etmek istemiyorum ama bence ikimiz de burada olanları inkâr ediyor olabiliriz."

Ceketi yumrukluyorum, onunla tartışmak istiyorum ama kelimeleri bulamıyorum çünkü haklı olduğunu istemeyerek de olsa biliyorum.

"Böyle bir partneri kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum ama bana muhtemelen senin ona baktığın gibi bakan birini bulmak istiyorum. Ve şu anda ne yapıyorsak yapalım, bence burada arkadaş olarak bitirmeliyiz. İkimizin de konuşmaktan rahatsız olacağı bir şeye dönüşmeden önce."

Gülümsemeye çalışıyorum ama başarısız oluyorum, kendimi yenilmiş hissediyorum. Neden bilmiyorum ama Alina'yla Hayley hakkında konuşmak ve Alina'nın çekip gitmesi... rahatsız edici. Sanki bir parçam Hayley'den kopmaya çalışıyor ve ben de ona tutunmak, ona ve sahip olduklarımıza saygı duymak için elimden geleni yapıyorum. Ama Alina'ya yer açabilmemin tek yolu onu bırakmam. Ve ben yapamıyorum.

Bu sefer gülüp geçemiyorum bile ve bu durumun gerçekliği şok edici olduğu kadar kaba bir uyanış.

Alina parmak uçlarına basarak yanağıma bir öpücük konduruyor. "Eğlence için teşekkürler Will, umarım aradığını bulursun."

Bir şeyleri bulmakta en iyilerden biri olduğumu düşünürsek, ironik. Yine de, Alina'nın uzaklaşmasını izlerken, önemli bir şeyin gitmesine izin verip vermediğimi merak etmekten kendimi alamıyorum.

Ama yerimde donup kaldım. Merhum eşimi ve evliliğimizi onurlandırmaya kararlıyım. Çünkü eğer yapmazsam... bu sahip olduğumuz şeyi azaltmaz mı?

BÖLÜM 42

Alina

■ Taksinin arka koltuğunda sarsılıyorum, dudaklarımdan ağır bir iç çekiş kaçıyor. Neden bilmiyorum ama ciddi bir ilişkimiz olmamasına rağmen ondan yeni ayrılmışım gibi hissediyorum. Çok şey yaşadım

Ama büyüdüğüm kasabanın bile bir şekilde onun merhum eşiyle ilişkili olduğunu fark ettiğim an kendimi bencil hissettim. Neredeyse ağ gözlü. Ve biraz da kıskandım.

Steven numaramı istediğinde Will'e baktım çünkü kafam karışmıştı. Sorun olmadığını söyledi ama elleri sahiplenici bir şekilde onun olduğumu haykırıyordu.

Belki de yakın zamanda aşkın ne olduğunu keşfedecek iki berbat insanız. Kesinlikle Will değil, o zaten büyük aşkını yaşadı. Ama eğer bir şey varsa, Will bana kendi hayatımda eksik olduğunu hissettiğim bir şeyi hatırlattı.

Sadece seks, sadece eğlenceydi ama yavaş yavaş birbirimize bağlanmaya başladık. Ya da belki de bu sadece bendim ve olmayan bir şeyi romantikleştiriyorum. Yani, Maria bunu her zaman yapıyor, benim için neden bu kadar farklı olsun ki?

Burnumun kenarını çimdikliyorum. Ne zaman bu kadar hüznümlendim?

Harika bir seksti. Daha fazlası değil. Daha azı değil. Ve yine de uzaklaştığımda bana bakışı sanki

Birisi yavru köpeğini çalmıştı.

Kararlılığımı pekiştirdim ve beni her zaman ayakta tutan şeye odaklanmaya karar verdim. Güvenebileceğim tek kişi bendim ve iki haftadan kısa bir süre içinde Londra'ya dönmüş olacağım, hikâyenin sonu.

Arabadan inerken Uber şoförüne bahşiş veriyorum, havadaki soğuktan omuzlarımı ovuşturuyorum. Ön verandanın ışığı yanıyor ve annemin hâlâ uyanık olduğunu, televizyonda en sevdiği dizilerden birini izlediğini görünce şaşırmıyorum.

"Beklediğimden erken döndün," diyor televizyonun sesini kapatırken. Kapıda topuklu ayakkabılarımı çıkarmak için eğildim. Ben bir şey söylemeyince yanıma gelip duvara yaslanıyor. "İyi misin?"

"Evet, gece hızlıca değişti, hepsi bu," diye cevap veriyorum, detaylandırmak istemiyorum. Topuklu ayakkabılarımı çıkardıktan sonra çantamdaki telefonum çalıyor. Kontrol ettiğimde, tanımadığım bir numaradan gelen bir mesaj ve sonunda Steven'ın adını görüyorum. "Orada birlikte okula gittiğim birkaç kişi vardı," diyorum ona. "Steven'ı hatırlıyor musun, hani iki ay falan çıktığım çocuk?"

"Ah, evet. Yanlış hatırlamıyorsam nefesi kötü koktuğu için ondan ayrılmıştın." Buna gülüyorum, sonra kapıyı itiyorum ve yanağından öpüyorum.

"Peki ya gerçek randevunuz? Will nereye gitti?" diye soruyor kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak.

İç çektim. "İşle ilgili bir sorunu vardı."

"Bir ödül avcısı, onca yer varken burada. Hayal edebiliyor musun?"

Gülüyorum. "Kelle avcısı diyerek seni yakalamasına izin verme. Ama sanırım bitti. Eğlenceli bir yolculuk geçirdik ama ben Londra'ya gidiyorum, o da en iyi yaptığı şeyi yapıyor." Konuşmayı bitirmek için yeterli olacağını umarak etrafından dolaniyorum.

"Ondan hoşlandım. Bu notu istiyorum" diyor.

Merdivenleri çıkarken omzumun üzerinden, "Tamam, verdiğin bilgiler için teşekkürler anne," diye bağıriyorum.

"Bu, o adamı son görüşün olmayacak. Son kuruşuna kadar emin olabilirsin. Bağımlıydı."

Onun sözlerine gülmek istiyorum, çünkü gerçeklerden daha uzak olamazlardı.

Yine de göğsüme soğuk ve üzücü bir ağırlık çöküyor. İşte tam da bu yüzden şimdi ayrılmak zorundaydım. Çünkü Will, hala var olduğunu bile bilmediğim bir parçama yerleşti.

Ve bu tehlikeli.

Telefonum çalıyor ve yine Steven'ın adını görmeyi bekliyorum ama onun yerine bilinmeyen bir numara çıkıyor.

Sonsuza kadar
saklanamazsın.

BÖLÜM 43

Will

Alek önündeki adamın silahını söküyor. Bir sandalyeye bağlı olduğu düşünülürse, söz konusu adamın onunla bir şey yapabileceğinden değil.

Henüz başka bir iş bulamadığım için işime devam ediyorum. Alina'yı son gördüğümünden bu yana sadece üç gün geçti, ama o köprüde benden uzaklaştığı an içime sinmedi.

"Hiçbir şey bilmiyorum, yemin ederim!" diye bağılıyor adam, Alek onu susturmadan önce.

Tanıdığım tüm katiller arasında Alek en cesuru. Hangi işkence aletini kullanacağına karar verirken eldivenlerini ayarlıyor. Öğle vakti ve genellikle akşamları bir öcü canavarı gibi aktif olan biri için Alek gündüzleri işkence yapmaya başladı. Elbette, kimsenin bulamayacağı izole bir alan ama karısının programını geceleri performanslarını izleyebilmek için çok az da olsa değiştiriyordu.

İç çekiyorum. Adam o kadar aşk hastası ki bu beni rahatsız ediyor. Onun adına mutluyum, ama bu duyguya sahip olduğu için ona karşı hissettiğim neredeyse nankör bir duygu var. Sahip olduğum kişi çoktan gitmiş gibi hissettiğim için.

"Sessiz olman ürkütücü." Alek, odanın köşesinde duran zavallı kızıma hitap ediyor.

Sırıtiyorum. "Yani benim ukala yorumlarımı özlediğini itiraf ediyorsun?"

"Hayır. Sadece neden başka bir işe girmediğini anlamıyorum. Neden kendini bana bağlı tutuyorsun?"

"Arkadaşlar böyle yapar, şapşal." Göz kırıyorum ve büyük ihtimalle bize 'arkadaş' demesinden iğreniyor. Güzel. Bu onu bir süreliğine kızımdan uzak tutacaktır.

Telefonumda bir bildirim beliriyor ve ilk başta bunun kimin takip numarası olduğunu hatırlayamıyorum. İzlemeye ya da takip etmeye karar verdiklerim için, menzilimde olduklarında bir uyarı beliriyor.

Söz konusu kişiye yakınlaşırken kaşlarım çatılıyor, kim olduğunu hatırlamaya çalışıyorum, ta ki farkına varana kadar.

Duvarı itiyorum. "Arabayı alıyorum."

Alek adamın üzerine eğilmiş, kesmeye hazırlanırken adam başını kaldırır. Bakışları daralıyor. "Sanki sen-"

Zaten hareket ediyorum, bacaklarım kendi kendine çalışıyor.

Bay Percy'nin işlerimizi bitirdiğimden beri beni aramamasının garip olduğunu düşündüm. Ama New York'taysa... Yanılıyor olabilirim ama buraya sadece bir kişi için gelebilir. Alina'nın burada olduğunu bilmesine imkan yok.

Ama hiçbir şeyi şansa bırakmıyorum.

BÖLÜM 44

Alina

T Mekan çok çarpıcı. Bunu her seferinde söyleyebilirim ama sanırım şimdiye kadarki en iyi çalışmam bu olabilir. Sosyal medya ve portföyüm için son fotoğraf ve videoları çekiyorum.

Bar alanı, sokak sanatçısı tarafından boyanmış duvar resminin yanında göze çarpan yeşilliklerle en sevdiğim kısım.

Her iç çamaşırı bölümü uygun oyuncaklarla temalandırılmış ve özellikle BDSM bölümünü takdir ediyorum, çünkü iplerin ve kelepçelerin neler yapabileceğini ve bu kontrol unsurunun ne kadar eğlenceli olabileceğini tattım.

Aklıma hemen Will gelince midemde mide bulandırıcı bir girdap oluşuyor. Hafta sonundan beri konuşmadık ve küçük bir parçam neredeyse her canı istediğinde ortaya çıkmasını bekliyor. Şaşırtıcı bir şekilde, mesafesini korudu. Yine de neden şaşırdığımı bilmiyorum. İstedğim buydu.

Geçiriyorum ve bunun sadece gaz olmadığını anladığımda elimi karnıma bastırıyorum. Yeni boyanmış banyoya koşuyorum ve klozete kusuyorum. Dalga mı geçiyorsun benimle?

Başım tuvaletin üzerinde sallanırken inliyorum. Annemlere gittiğimden beri kendimi iyi hissetmiyordum ve eminim ki hafif bir

O domuz taco yüzünden gıda zehirlenmesi geçirdim. Anneme itiraf edeceğimden değil.

Yarına kadar personel eğitim için gelmeyeceği ve inşaat işçilerinin işi bitmeyeceği için minnettarım. Bugün burada sadece ben varım, bu yüzden tuvalete koşarak aşağılanmak zorunda değilim.

Kapının açılıp kapandığını ve ayağa kalkarken inliyorum. Dükkân katına çıktığımda, pazen gömlekli bir adam sırtı bana dönük bir şekilde orada duruyordu. "Henüz açık ve sahibimiz de şu anda burada değil, eğer öyleyse-" Ağzım kapandı ve O dönerken tüylerim diken diken oluyor.

Gülümsemesi genişliyor. "Sonunda seni buldum," diye mırıldanıyor.

Çalıp kaçtığım adam aklıma geliyor. Çıkışımı engelliyor ama arka odaya kaçabilirim.

"Yerinde olsam bunu denemezdim. Yanımda birkaç arkadaşım var ve beni zaten kızdırdığından daha fazla kızdırmak istemezsin, değil mi?" Jack Percy sorar.

"Beni nasıl buldun?" Diye bağırdım. Kaçabileceğim hiçbir yer yok.

Bana doğru rahat adımlarla yürürken gülüyor ve o zaman ön kapının dışında sanki kapıyı koruyormuş ve bizi içeri sokmuyormuş gibi duran iki adamı fark ediyorum. Dawson'ın asistanı güvenlik kayıtlarını fark etmiş olabilir, ama bu bir şey olursa yeterince çabuk gelecekleri anlamına gelmez. Ve Jack işin içindeyse bir şey olma ihtimali yüksek. Özellikle de göz bebekleri büyümüş bir şekilde bana bakarken.

"Aslında bana çok paraya mal oldu. Bir iz sürücü, seni buraya getireceğine söz vermesine rağmen Londra'da olduğunu söyleyerek beni dolandırdı."

Bir iz sürücü mü? Kesinlikle hayır... Will, çünkü bu şu anlama gelmezdi... yavaş yavaş farkına . O her zaman

etrafta. Londra'dan şimdi bile. Hayır, bu bir tesadüf olmalı.

Jack devam ediyor. "Ama sonra kadınlarımdan biri New York'ta önemli bir ismi olan önemli bir tasarımcı hakkında ilginç bir makale görecektim kadar şanslıydım. Fotoğraf için poz vermiyordun ama arka plandaydın, ben de araştırmaya başladım."

Gazetecinin burada Dawson'ın fotoğraflarını çektiği günü hatırladığımda yine içimi bir ürperti kaplıyor. Lanet olsun. Pervasızca davranmıştım.

Şimdi önümde duruyor ve saçımın bir tutamına dokunmak için uzanıyor. Tokat atarak uzaklaştırıyorum ve boğazımı sıkıyor. Onunla boğuşuyorum, panik içime adrenalin pompalıyor.

"Eskiden daha az mücadele ettiğin zamanları hatırlıyorum."

Yüzüne tükürüyorum ve o da deli gibi gülüyor. "Benim bir şeyimi aldın."

"Bende değil." Tutuşunun altında irkildim. Her zaman bir şeyler çalmıştım. Yakalanmanın bir sonucu olduğu tek an buydu. Sanki yeni fark etmiş gibi beni bırakıyor ve rafların arasına itiyor. Oyuncak kutuları havada uçuşuyor ve ben kendimi rafa zor atıyorum, kolumu kesiyorum.

Parmağını ileri geri sallıyor. "Belki o zaman bir uzlaşmaya varırız ve sen de bana bunun karşılığını verirsin. Şirketiniz çok para kazanıyor gibi görünüyor."

Bağlandığı şey çaldığım mücevherler değil, onların değeri. İlk başta onu rehin verip parayı kendi banka hesabıma yatırmayı düşündüm. Ama onun yerine, etraflarını saran kalabalıktan kaçmasına yardımcı için küçük kız kardeşine verdim.

"Tilly burada olduğunu biliyor mu?" diye sordum. Bir zamanlar onun karizmasından, kötü çocuk cazibesinden etkilenmiştim, ta ki bu sadece bir cazibe olmaktan çıkıp bağımlılıkları ve borçları onu bir canavara dönüştürene kadar. Şimdi, iltihaplanmak için yılları vardı. Pek değişmedi ama aynı zamanda değişti. Daha zalim görünüyor.

Yıllar önce etkilendiğim genç adamdan daha korkutucuydu.

"Tilly?" diye soruyor ve ses tonunda kırılmış bir kenar var. "Beş yıl önce kendini öldürdü."

Her şey durdu ve kalbim sıkıştı. "O ne?" Kaşlarım çatıldı. Onu oradan çıkarmak için çok uğraştım. Mücevherlerin işe yarayacağını düşündüm. Paranın onu oradan çıkaracağını düşündüm.

Hırlıyor, "Onu her zaman kanatlarının altına aldın, değil mi? Her zaman benden daha iyi olduğunu düşündün, değil mi? Öz kız kardeşimi bana düşman etmeye çalıştın!" diye hırlıyor ve içinde bir şeyler değişiyor. Aklını kaçırmış canavarın yüzeye gördüğümde hemen geri çekiliyorum.

Bana ilk vurduğu zaman ben ayrıldığımda oldu. Ama değerli bir şey almadan önce değil. O zamandan beri kafayı takmış durumda. Unutur sanmıştım ama şu anda gördüğü ben bile değilim.

"Benden ne istiyorsunuz?" Bağırarak karşılık veriyorum, güvenliğin çoktan uyarılmış olması için dua ediyorum ama çok geç olduğundan eminim.

"Bilemiyorum. Belki önce o vücudunu kırarım. Belki de gurur duyduğun bu projeyi yakarım. Ya da belki seni içinde canlı canlı yakarım." Çantama doğru yürüdü. "Tabii ki, tüm paranı hesabıma kadar olmaz," diyor dengesiz bir ifadeyle.

Para. Bu delinin derdi hep paraydı ve ben de genç ve pervasız olmamın ve ondan bir kez çalmamın bedelini ödemek üzereyim. Bunun kız kardeşine ikinci bir şans vereceğini ummuştum. Ama onun yerine, bu benim mahvoluşum olacak.

BÖLÜM 45

Will

'Alek'e kesinlikle yeni bir araba borçlu olacağım çünkü alevler içinde kalan ve dumanlar saçan binaya doğru ilerlerken düşünmüyorum bile. Hızlanıyorum. Ön tarafta duran iki adam. Ön cam kırıldı ve cama kan sıçradı. Daha park etmeden arabadan çıktım.

Dawson'ın dükkânının dışını tararken soğuk bir dehşet kaplıyor içimi. Ön pencereden içeriye dolduran dumanı görebiliyorum. Kapıyı deniyorum ama kilitli ve zincirlerle tutturulmuş. Dawson geldiğinde etrafımda sirenler çalıyor ama silahımı çekip zincirlere ateş etmeden önce ona iki kez bile bakmıyorum.

Siktiğimin amatörleri.

Ama herhangi birini içeride tutmak için yeterli. Zincirler yere düşerken paniğe kapılıyorum ve kapıyı omuzlayarak açıyorum. Isı alnımı yakıyor ve Dawson omzumu kavrayıp beni geri çekmeye çalışıyor.

"Çekil üstümden!" Onu fırlatıp atıyorum ve ağzımı burnumu kapatmak için tişörtümü kullanarak dumanın içine doğru koşuyorum. Hiçbir şey göremiyorum, sadece duman ve kırmızı alevler var. "Alina!" Çığlık atıyorum. Sadece birkaç dakikadır yanıyor olmalıydı ama

her şeyi tutuşturacak kadar hızlı. "Alina!" Dumanların arasında ilerlerken çığlık atmaya devam ediyorum.

Kalbim küt küt atıyor, sinirlerim geriliyor ve dehşet beni vuruyor. Burada olmalıydım. Onu korumalıydım. Onu öldürmeliydim. Onu hafife almışım. Yapmalıydım-

"Yardım edin!" Birinin seslendiğini duydum. Arka odaya dönüyorum. Kısık, boğuk bir öksürük sesi bana doğru geliyor.

"Alina!" Koşmaya başladım, sonra çatının yanan bir parçası önüme düştüğünde kayarak durdum. Lanet olsun! Elimi geri çekiyorum; belli ki bir parça kolumu kapmış. Etrafından dolanıyorum ve öksürük sesini takip ediyorum. "Alina!"

"Will!" diye bağılıyor ve ben de onun sesini işaret olarak kullanıyorum. Onu banyoda buldum. Dumanla doluydu ve küçük pencereye ulaşmak için elinden geleni yapıyordu; pencerenin küçük bir bölümü kırmaya çalıştığı yerden çatlamıştı. "Will?!" diye bağılıyor ve silueti karmakarışık.

"Tuttum seni, bebeğim." Onu kollarıma alıyorum, başımı ileri geri sallayarak bir çıkış arıyorum.

"Wi-" Öksürük krizine giriyor.

Hay sikeyim. Dişlerimi sıkarak onu kucaklamak için elimden geleni yapıyorum ve yüzünü gömleğime bastırarak dumanla savaşmaya çalışıyorum. Geldiğim yöne bakıyorum ama yanmadan onu dışarı çıkarabileceğimi garanti edemiyorum. Tekrar küçük pencereye bakıyorum.

Bir tüfek patlıyor ve dışarıdan üzerimize cam yağıyor. Dawson'ın bizi dışarıdan duymuş olduğunu ve camı kırdığını fark ettiğimde, kırıklar sırtımı keserek onu koruyorum.

Başımı kaldırıp Dawson'ın sesini duyduğumda düşünmedim bile. "Onu getirin."

Ayağa kalkıyorum, bana tutunmak için geleni yapmasına rağmen onu açıklığa doğru kaldırıyorum. Onu iterken yüzümden ter damlaları dökülüyor ve ağırlığı zahmetsizce kayıyor.

"Onu yakaladım," diye Dawson.

Öksürüyorum, dumandan boğuluyorum ve pencere camını tutup kendimi yukarı çekerken sulu gözlerle bakıyorum. Kendimi dışarı sürükleyip yere düşüyorum. Saniyeler içinde ona doğru koşuyorum, Dawson'ı yolumdan itiyorum ki onu kontrol edebileyim.

"Alina, bebeğim, konuş benimle," diyorum umutsuzca, sesim kısık. Dumandan mı, yoksa onu kaybetme düşüncesiyle beni saran korkudan mı emin değilim.

Öksürüyor, sonra ağlamaya başlıyor ve ben onu kendime çekiyorum, kalbim çarpıyor. "Çok üzgünüm," diye hıçkırdım. "Daha önce gelemediğim için çok üzgünüm."

Bana sarılıyor ve bir şeyler söylemeye çalışıyor ama söyleyemiyor. Yanağını, alnını, ulaşabildiğim her parçasını öpüyorum, ciğerlerini dolduran dumanı uzaklaştırabileceğimi, canavarlarını ve bunu yapan pisliği korkutabileceğimi umuyorum.

"Will," diye bağılıyor, sanki bilinci tamamen yerinde değilmiş gibi. "Kanaman var." Eli bana doğru uzanırken sesi titriyor.

Geldiğimden beri ilk kez ondan başka bir şeye odaklanıyorum. İtfaiye ve polis arabaları gelince ortalık karıştı. Dawson başımızda duruyor ve çoktan biriyle telefonda konuşuyor. Kanamam var ve şüphesiz kolumdaki yanık ağrıyor ama bunların hiçbirisi umurumda değil.

Yüzünü avuçluyorum, şaşkınlıkla ona bakıyorum. Cehennem ateşi cadalozum titriyor ve ona bunu yapan pisliği hafife aldığım için sadece kendimi suçluyorum.

"Burada mıydı?" Homurdanıyorum.

Gözleri kocaman açıldı ve kimden bahsettiğimi çok iyi anladı. Başından beri hedefimin o olduğunu da biliyor. Ama o benim için çok daha fazlası. O benim her şeyim. Şu anda, kaybetmem mümkün olmayan tek kişi o.

İtfaiyecilerden biri, "İkinizi de yaralanma ve dumandan zehirlenme açısından kontrol etmemiz gerekecek," diyor.

"Evet," diyorum dalgınca, aklımda tek bir şey var, ona bunu yapan adamı öldürmek. "Al onu."

"Will, hayır," diye hıçkırır Alina. "Bırak gitsin. O her şeyi aldı. İsteddiği şeye sahip." Öksürüyor.

Bu adamın tek istediğinin para olduğunu hatırlatınca gözlerim seğirdi. Kendisine bir servet getireceğini düşündüğü mücevherlere çocukça sarıldığını varsaydı. Bunun yerine, kadını soyamak ve ona zarar vermek gibi bir hata yaptı.

"Hayır, Alina. Artık sana musallat olamayacak."

"Lütfen," diye fısıldıyor. "Şu anda neyin etkisinde olduğunu bilmiyorum ama incinmeni istemiyorum."

Kalbim sıkışıyor ama zalim bir gülümseme dudaklarımı büküyor. Çünkü sadece bir seks arkadaşı olduğunu düşündüğü adamın ne kadar tehlikeli olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Hayley'nin katillerinin peşine düştüğümünden beri hiç kimseyi öldürmeyi bu kadar istememiştim. Ve hiç kuşkunuz olmasın, bu pislik bunun bedelini on kat ödeyecek.

"Sana geri döneceğim. Söz veriyorum." Onu dudaklarından öperim. "Ona göz kulak ol!" Dawson'ın isteğini yerine getirdim.

"Nereye gidiyorsun?" Bağırıldığını duyuyorum ama sadece yüz ifademden bile anlamasının uzun sürmeyeceğine eminim.

Kadınıma dokunabileceğini sanan canavarı avlayacağım.

BÖLÜM 46

Will

H Çok uzağa gitmedi. Hatta bir barda iki adamının arasında oturmuş, ona övgüler düzüyor. O lanet bir moron ve tehditlerini dikkate almamak benim hatamdı.

Cidden. Alina'yı korumaya ve ona teslim etmemeye karar verdiğim anda onu yarım kalmış bir iş gibi bağlamalıyım.

Barda fazla insan yok ama yüz ifademi fark ettiklerinde bana yol açıyorlar. Oda sessizleşiyor ve bir garson yolumdan kaçıyor.

"Bize bir içki daha ver dedim!" diye bağırıyor adam barmene.

Arkalarından yaklaşıp ölümcül bir tanrı gibi üzerlerine çullanıyorum. Adamlarının ikisini de kafalarının arkasından tutup bara doğru savururken net düşünemiyor, sadece Alina'nın yüzünden akan gözyaşlarını görebiliyordum.

Jack Percy silahını çıkardığı anda, silahı elinden alıp yakasına yapışıyorum.

"Whoa, adamım. Sen de kimsin lan?" diye soruyor ellerini kaldırarak. Onu yakasından tutup bardan arka sokağa sürükledim. Adımlarımı hızlandırırken onu çöp konteynerine attım,

Bu pisliği nasıl parçalayacağımı düşünüyorum. Ayağa kalkmaya çalışırken tökezliyor. Kafası iyi ama bakışları kanlı ve is lekeli gömleğimin üzerinde gezinirken gözleri açılıyor.

"Benim yangınla hiçbir ilgim yok," diye kekeliyor.

"Gerçekten mi? Ya da orada ölüme terk ettiğin kadın?" .

Benim kadınıml Benim Alina'm!

Farkına vardığında gözleri büyür. "İz sürücü mü? Sen benim tuttuğum lanet olası iz sürücüsün!" Ayağa kalktı. "Beni son paramdan da ettin!" Kanlı bir bandajla kaplı elini kaldırdı. "Senin yüzünden bir parmağımı kaybettim!"

Borcunu zamanında ödeyemediği için, bunun benimle hiçbir ilgisi yok.

Sanki bir tiyatro oyunundaymış gibi gülmeye başladı. Bir bıçak çıkardı ve bana doğru hamle yaptı. Onu kolaylıkla atlatıyorum, kolunu büküyorum ve bıçağı elinden alıyorum.

Siktiğimin eziği.

Ve neredeyse... Neredeyse ona zarar veriyordu.

Tepki vermekte çok yavaştı ve bıçağı karnına saplarken onu omzundan tutuyordum bile. Boğuluyor, gülmek için elinden geleni yapıyor. Bahse girerim aldığı şeyin etkisiyle bu yaranın ne kadar ölümcül olacağını fark etmemiştir.

Kulağına fısıldıyorum, "Benim olanın peşinden gelebileceğini düşünerek hata yaptın." Öksürüyor ve arka kapı açılarak sahneyi sıkılmış ve etkilenmemiş bir şekilde izleyen bir dizi mavi göz ortaya çıkıyor.

Alek kollarını göğsünde kavuşturmuş. "Güpegündüz adam öldürmeye cüret ediyorsun."

Jack'i iterek yolumdan çekiyorum, bıçağı karnından çıkarmaya çalışırken çıkardığı hırıltılardan ya da ellerinin titremesinden en ufak bir memnuniyet duymuyorum. Kolum yanık yüzünden acıyla kavruluyor ve sanki onu korumak için yeterince erken davranmadığım için bunu hak ediyormuşum gibi acıdan zevk alıyorum.

"Burada ne işin var senin?" Kaşlarını kaldıran Alek'e homurdanıyorum.

"Aptalca bir şey yapmadığından emin olmak için Dawson'dan bir telefon aldım. Kadının hastaneye götürüldü."

Şimdi kan öksüren adama dönüp bakıyorum. Yüzü ölen karımın katilleriyle karışıyor. Ve başka bir kadın için yeniden uyanan bu kana susamış yanıma tatmin etmek için hiçbir şey yapmıyor.

"Sen ona git. Ben burayı temizlerim," diyor Alek eldivenlerini düzelterek. "İtiraf etmeliyim ki, iz sürücü olarak seni tercih ederim. Çok dağınık bir katilsin."

"Dikkatli ol Alek, sanki umurundaymış gibi konuşuyorsun," diyorum, bu pisliğin son nefesini verişini izleyene kadar yerimden kıpırdamadan, ölümünden neredeyse hiç memnun olmadan.

Çok yaklaşımtı. Onu benden almaya çok yaklaşımtı ve ben onun acı çekip tek başına ölmesini izlemek istiyorum. Açgözlülüğü onun felaketi oldu ve onu cehenneme gönderen ben olacağım.

Son nefesini verirken ben hâlâ tatmin olmamış bir şekilde izliyorum.

İçimdeki bu şiddetli fırtına dinmedi çünkü geçmişi geri alamıyorum.

Onunla yer değiştirebilseydim, değiştirirdim. Alek sessizce dururken başka bir şey söylemiyor, Ve nedense, kendi karımın cenazesinde dururken hissettiğim öfke ve yası hissediyorum. Her şey kıpırdanmaya ve içime çökmeye başlıyor ve fark ediyorum ki, yoğun bir şekilde çalışarak ve iyi davranarak yası ne kadar uzaklaştırmaya çalışmış olursam olayım, artık beni yakalamış durumda.

Ama olmam gereken başka bir yer var. Kendimi dizginlemeli ve bu işe hiç bulaşmamam gereken bir kadın için kendimi toparlamalıyım çünkü ben dahil olana kadar şeytanından gayet iyi saklanıyordu.

BÖLÜM 47

Alina

Honey hastaneye geldiğim andan itibaren yanımdaydı. Dawson hemen onu aradı. Rya onun sadece on dakika arkasındaydı ve ikisi de Beklentiyle yanımda.

Polis olayları hatırladığıma dair bir rapor tuttu ve duman soluma, bazı küçük yanıklar ve kesikler için muayene ve tedavi edildikten sonra şimdi dinleniyorum. Hâlâ oldukça sarsılmış durumdayım.

Beni korkutan Jack'in uçurumdan düşüp bir canavara dönüşmesi değil. Ya da tüm birikimimi onun hesabına aktarmamı sağlamasından.

Beni en çok korkutan Will'in bakışlarındaki çaresizlik ve boş bakıştı ve bunun başka bir şeye dönüştüğünü gördüğümde korktum. Jack'in peşinden giderken çirkin ve yırtıcı bir şeydi ve bu içime korku saldı. Will'in tehlikeli bir adam olduğunu biliyordum ama bu... bu başka bir şeydi.

Bana ihanet etti ama şu anda birlikte olmak istediğim tek kişi o, bana sarılıyor ve her şeyin yoluna gireceğini söylüyor. Ve bu zayıflığa teslim olmak istiyorum, ama bunca zamandır beni takip ettiği için onu affedemeyeceğimi biliyorum. Ve ben

Will ile konuşana kadar hikayenin tamamını öğrenemeyeceğim ama rolünün bu olduğundan eminim.

Honey kollarını öfkeyle göğsünün üzerinde kavuşturarak, "Bahse girerim çoktan ölmüştür," diyor.

Rya düşünceli bir ifadeyle, "Büyük olasılıkla," diye ekledi. "Özellikle de Will seni yangından kurtardıysa. Adamlarımızdan herhangi birinin bizi tehlikeye atan kişiyi bulmak için şehirleri yakıp yıkacağını biliyorum."

"Will beni öyle görmüyor," derken buluyorum kendimi sessizce.

Honey ve Rya endişeyle birbirlerine bakıyorlar. Honey elini benimkinin üzerine koyuyor. "Sanırım ikinizin aşması gereken biraz şey var ama birbirinize nasıl baktığınızı görebiliyoruz."

Ona gülmek ve kalbimdeki küçücük umut kırıntısını cesaretlendirmemesini söylemek istiyorum ama gerçeklerin bunlar olmadığını biliyorum.

"Başından beri beni takip ettiğini biliyor muydunuz?" Fısıldadım. Onlar da bu işin içinde miydi?

Honey'nin kaşları çatılır. "Ne demek istiyorsun?"

Rya da aynı derecede şaşkın görünüyor.

Kendimi yatağa göre ayarladım, rahat etmeye çalıştım. Hastanelerden hep nefret etmişimdir. Doktorlar bazı testler yaptılar ve sadece gözlem için beni bir gece tutmak istiyorlar. Tam da ihtiyacım olan şey, tüm param soyulduktan sonra yüklü bir fatura.

"Burayı yakan adam size bahsettiğim, yedi yıl önce hırsızlık yaptığım adamdı." Bunu söylerken gözlerimden yaşlar süzülüyor. "Çok üzgünüm tatlım. Beni Dawson'ın dükkanında bulup ateşe vereceğini bilmiyordum. Beni bulmaktan vazgeçtiğini sanmıştım."

"Durun. Dükkân umurumuzda değil, Alina. Sen iyi olduğun sürece, tek umursadığımız sensin. Bunu demek istedim. Will'in bununla ne ilgisi var? Bir şey için onun kıcını tekmelemem mi gerekiyor?"

Gülüyorum, ağlıyorum ve sonra öksürüyorum. Boğazım ağrıyor ve çok yorgunum. "Sanırım Jack beni bulması için Will'i tuttu ve

beni ona geri getir. Ondan çaldığım mücevherlerin hâlâ bende olduğunu sanıyordu."

"Will'in onun tarafından işe alındığını nereden biliyorsun?"

Honey soruyor. "Görünüşe göre, iz sürücü beni Londra'da bulmuş ve

beni Amerika'ya geri getirecekti ama işi yarıda bıraktı. Bilmiyorum. Sadece Will'in en başından beri ne kadar etrafımda olduğunu düşünüyorum..." Benden etkilendiği için olduğunu sanmıştım. Cinsel gerilim yüzünden, ama şimdi anlıyorum ki hepsi sadece bir işmiş. Kalbimde, gerçeğin bu olduğunu biliyorum. Kendimi başka bir iz sürücü olduğuna ikna edebilirim ama biliyorum.

Honey'nin rengi biraz daha soldu. "Yanıldığını sanmıyorum ve hayır, bilmiyorduk. Will her şeyi ödedi. Uçuşlarınızı ve otelinizi. Londra'da kız kardeşi için çalıştıktan sonra bu iş için en iyisinin sen olduğu konusunda kararlıydı. Ben sadece... senden hoşlandığını düşünmüştüm."

O ne?

Bunu nasıl bilemedim?

Bu yüzden mi benimle aynı uçaktaydı ve aynı otelde kalıyordu?

Her şeyi o organize etti.

Bunca zamandır beni satın mı alıyordu?

Olan bu ve ben bunun farkında bile değil miyim?

Bahse girmesi benim yararına mıydı yoksa onun mu?

Bunların hepsi onun için bir oyun muydu? Farkına bile varmadan onun tuzağına düşmüştüm. Nasıl bu kadar kör olabildim?

Rya düşünüp taşınır. "Bence seni önemsiyor, Alina. Eğer seni bir maaş çeki için teslim etmek isteseydi, ederdi. Bunun yerine, seni kurtarmak için yanan bir binaya koştu. Bence bu da bir şeydir. Bazen eylemler kelimelerden daha yüksek sesle konuşur."

Odamın dışında bir ses duydum, sonra kapı açıldı ve Will karşımdaydı, nefes nefese kalmış ve darmadağınık görünüyordu. Onu en son saatler önce, yangından hemen sonra gördüğüm gibi görünüyordu. Onu gördüğümde gözlerim yaşarıyor. Ben

Güvende olduğu için rahatlamış, umursadığım için öfkeli ve aramızdaki her şeyin bir yalan olduğu için üzgün.

Ve lanet olsun, onu içeri aldım.

"Çık dışarı!" Honey ayağa kalkarken tersler. "Şu anda onunla konuşamazsın!"

"Tatlım," diyor Rya, onu durdurarak ve hepimiz onun patlamasıyla geri çekiliyoruz. Ama bir yanımda minnettar. Korunduğum için. Gerçek bir dost. "Bu Alina'nın kararı," diye bastırıyor Rya. Honey'nin gözleri yaşlarla doluyor ve hamileliğe çok çabuk üzüldüğünü biliyorum.

"Lütfen, sadece konuşmak istiyorum," diyor Will, bitkin bir halde ve her zamanki karizmatik halinden çok farklı. Yıkılmış bir adam gibi görünüyor. Ama artık neye inanacağımı bilmiyorum. Bildiğim tek şey, beni kurtarmak için yanan bir binaya koştuğu. Onu hayatımdan tamamen çıkarmadan önce en azından bir konuşma yapabiliriz.

"Sorun yok tatlım," diyorum sessizce. Çünkü cevaplar hoşuma gitmese bile, bu adam ve ben bir şeyleri geride bırakmak zorundayız. Ve onu uzaklaştırma kararımı verirken küçük bir parçamın koptuğunu hissediyorum.

BÖLÜM 48

Will

T Ricci kardeşler benden pek etkilenmiş görünmüyorlar, bu yüzden tüm bunlarda benim de payım olduğunu anladıklarını varsayıyorum. Umurumda değil. Yeter ki Alina iyi, bunun için benden nefret etse bile. Onlar odadan çıkana kadar bekliyorum ve kapıyı arkalarından kapatıyorum.

Alina'nın en iyi özel odaya sahip olduğundan emin oldum. Her ihtiyacı karşılandı ve sürekli ilgi gösterildi. Bana söylendiğine göre çok fazla duman almamıştı ama emin olmak için bir gece kalmasını istedim.

Ben yavaşça yatağa yaklaşırken o bana bakıyor.

"Bok gibi görünüyorsun," diyerek sessizliği bozuyor. Sırıttıyorum ama bunu gerçekten komik bulmuyorum. Sadece benimle konuştuğu için minnettarım. Yanına oturmam için yer açmak üzere yatağın kenarına doğru kayıyor. "Sadece bu gece için. Bu gece seninle kavga etmekten rahatsız olamam."

Bu gece. Ve ses tonunda, bunun onu son görüşüm olabileceğini söyleyen bir keskinlik var. Onu suçlayamam. Berbat durumdayım. Ama onunla bir dakika daha geçirebilmek için teklif edeceği her şeyi kabul edeceğim, özellikle de daha iyi bir adam bulmadan önce.

Yanına sokulup kollarımı omuzlarına doluyorum. "Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Benden istediğin kadar nefret edebilirsin," diye başlıyorum. "Sadece buna ihtiyacım var. Lütfen."

Yenilmiş gibi iç geçiriyor ve onu kollarıma almama izin veriyor, başını omzuma yaslıyor. "İkimiz de gerçekten berbat durumdayız, ha?"

Gölmek istiyorum ama bunun ötesindeyiz. Tüm bu keskin zekânın ardında, gerçek benliklerimizi, yani kaçtığımız versiyonlarımızı göstermekte zorlanan iki birey var. İkimiz de parçalanmakta olduğumuzu hissetmemize rağmen, sadece bir geceliğine bir an olsun rahatlamak için kendimizi bir arada tutuyoruz.

"Beni bulması için tuttuğu iz sürücü sen miydin?" diye soruyor, gözlerimin içine bakabilmek için kayarak.

"Evet," diye itiraf ediyorum. Yalan yok. Cazibe yok. Şaka yok. Sadece gerçek.

Başını tekrar bana yaslamadan önce yavaşça başını sallıyor. "Yani bunların hepsi senin için bir oyun muydu?"

"Hayır." İnatla zorladım.

"O zaman bundan ne anlam çıkarmam gerekiyor?" diye soruyor. "Beni bitirmen mi gerekiyordu?"

"Hayır, bunu asla yapmazdım." İçimi çektim, yenilmiştim ve devam ettim. "İşi kabul etmemin tek nedeni sırada zaten kız kardeşim için çalışıyor olman ve benim de merak etmemdi. Dawson için çalışmak üzere New York'a dönmeni tavsiye etmek zor olmadı. Bu arada onların bundan haberi yoktu. Bu şekilde, ücretimin geri kalanını ödemesini beklerken seni yakından izleyebileceğimi düşündüm ama sonra seni tanımaya, seni tatmaya, seninle birlikte olmaya başladım..." Sadece bir maaş çeki olması gerekirken o bir lütuftu.

"Sana çok kızgıyım. Ve şu anda içimde mücadele edecek güç bile yok" diyor, sesi yenilmiş gibi çıkıyor.

Çenemi başının üstüne yaslariken bitkin bir halde iç çekiyorum. "Ben de öyle, aşkım."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra şöyle diyor: "Biliyor musun, onu terk ettiğimde doğru şeyi yaptığımı düşünmüştüm. Anneleri

yeni vefat etmişti ve küçük kız kardeşine kalan tüm mirası ve aile mücevherlerini kullanmayı planlıyordu. Zaten tüm paramı kurutmuştu ve ben de ona izin verecek kadar aptaldım. Kız kardeşi Tilly ise..." Boğuluyor. "O sadece on sekiz yaşındaydı. Başka bir ailesi yoktu ve mücevherleri çalarsam benden aldığı parayı geri alabileceğimi düşündüm. Ama daha da önemlisi, onun o ortamdan kurtulmasını istedim. Bu yüzden mücevherleri ona verdim, böylece herhangi bir yere bilet alabilir ve yeni bir hayat kurmak için yeterli paraya sahip olabilirdi. Yardım ettiğimi düşünüyordum."

O konuşurken omzunu ovuyorum. Bu hikayenin sonunu zaten biliyorum, bahsettiği genç kadın uyuşturucuyla yanlış ortamlara girmiş ve sonunda intihar etmiş. Bazı yollar kaçınılmazdır. Bazen bir insana kaçması için gereken araçları sunabilirsiniz, ancak yeni bir çevreyi kucaklayacak cesareti yoksa eski yollarına geri dönecektir.

Bu dersin benim için ne kadar geçerli olduğunu düşünüp gülümsemeden edemiyorum.

"Senden aldığı her şeyin yerine on katını koyacağım," diyorum ona, tam da bunu yapmaya niyetli olarak. Para benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Onu tekrar özgür bırakmaya yetecek kadar param var. "Ama bu sefer uçak dahil değil."

Ağzının kenarının yukarı kalktığını görüyorum. "Senden gerçekten nefret ediyorum, bunu biliyorsun, değil mi? Şu anda ağlayamayacak ya da kavga edemeyecek kadar yorgunum."

"Biliyorum."

"Bugünden sonra seni bir daha asla görmek istemiyorum." Bana bakıyor ve ben de kendi yaptığım katliamla yüzleşmek zorunda kalıyorum. "Will, beni önemseydiğini düşünüyor olabilirsin ama bence bugün benden çok karının tekrar ortadan kayboluşunu gördün."

Sözleri göğsümü delip geçiyor. "Bu doğru değil," diyorum ama sesim kesiliyor.

"Öyle değil mi? Bunu hayal ürünü gibi göstermeye çalışabiliriz ama gerçek şu ki sen Hayley'den vazgeçemiyorsun ve ben de seni vazgeçirmeyeceğim. Tüm bunların bir yalan üzerine kurulu olduğunu öğrendikten sonra sana güvenebilir miyim bilmiyorum."

"Ben asla yalan söylemedim."

"Ama sen yaptın Will, pek çok şey hakkında. Ben bir hedeftim. Son üç ay boyunca hayatımın her bölümünü sen düzenledin. Gülümsemelerin ve kahkahaların arkasına saklanıyorsun ama aslında tanıdığım en mutsuz insanlardan birisin. Ve benimle birlikte ilerleyebilecek biriyle birlikte olmak istiyorum. Başka kimseyle kıyaslanmayacağım ve senin bunu aşabileceğini sanmıyorum."

Bunca yıldır beni karımın mezarının yanında tutan prangaların etkisiyle kendi içime çekilirken onu sıkıca kavriyorum.

"Bugün seni kaybetmekten çok korktum," diyorum dürüstçe. "Hayley yüzünden değil. Senin yüzünden."

Kollarımda dönüyor ve elini yanağıma koyuyor. "Biliyorum ama bu yeterli değil. Ve bu sorun değil. Az önce yaşadıklarımızdan dolayı duygularımız yüksek ama bu yine de o köprüde yollarımızı ayırıyor olmamız gerektiği gerçeğini değiştirmiyor."

Onunla tartışmak istiyorum ama yapamıyorum. Ben de onu bırakamıyorum.

Zihnim karmakarışık, ilerleme düşüncesi dehşet verici. Ama biliyorum ki yarın enerjim yerine geldiğinde benden nefret edecek. Engerek dili geri dönecek ve ondan sakladığım sırlar için bana saldıracak. Onun hakkında her şeyi biliyorum ve gerçekten görmesine izin verdiğim sadece küçük ceplerim var.

O benden daha iyisini hak ediyor.

BÖLÜM 49

Alina

W Uyandığımda Will gitmişti. Hiç şaşırmadım. Aslında böyle olmasını tercih ederim. Hemşireler beni kontrol ediyor ama genel olarak iyiyim.

Dünle ilgili her şey bulanık gibi geliyor ve Jack'in Will'i işe alması ve yeniden hayatıma girmesinin yanı sıra Tilly için yaptığım sessiz duaların ortaya çıkmasıyla hala şoktayım. Dışarı çıkamadığını bilmek beni üzüyor.

Sundukları kahvaltıya burun kıvırıyorum. Herhangi bir sorun yokmuş gibi görünse de midem bulantıyla çalkalanıyor. Yangından beri ağızma bir şey koyamadım, kim bilir belki de birkaç gün sürecek ama susadığım kesin.

Honey, ziyaretçi kabul etmeme izin verilmeden önce elinde bir simit ve kahveyle içeri giriyor. "Acıkmışsındır diye düşündüm," diyor gülümseyerek, pembe, çiçekli, serbest dökümlü elbisesi bacaklarının etrafında dönüyor.

Kahvenin kokusu burnuma geldiği anda boğazımda safra birikiyor ve lavaboya kusmak için banyoya koşuyorum.

"İyi misin?" diye .

Ağzımı sildim. Sadece sıvı kusmuştum ama yine de iğrençti. "Her zamankinden daha iyi," diye yalan söyleyip yüzüme soğuk su çarpıyorum. İyi olduğumu düşündüğümde ona tekrar katılıyorum ve odanın diğer tarafında kahve içiyor.

"Bunu senden mümkün olduğunca uzak tutacağım," diye şaka yapıyor.

Alt dudağım titriyor. "Ama kahveye bayılırım." Peki neden bugün pek hayranı değilim?

"Belki de bunu yemeye çalışmalısın. Eminim vücudun dünden beri iyi değildir. Nasıl hissediyorsun?"

Bana simidi uzatıyor, ben de alıyorum, açlıktan ölüyorum ve bu karbonhidrat dağı tam da doktorun istediği şey gibi görünüyor.

"Ben iyiyim. Bugün çıkabileceğim," diyorum, sonra bir ısırık alıyorum, krem peynirin tadını çıkarıyorum, midemin bu kadar hassas olmamasına şükrediyorum.

"Dün gece Will'le her şey nasıl gitti?" Yanımdaki koltuğa oturdu.

Simide bakarak iç çektim. Her şey gerçekten berbattı. "Biz bittik. Sadece bir kaçamaktı ve ayrıca bana her konuda yalan söyledi, anlıyor musun? Bence en iyisi bu konuyu kapatalım." Ses tonumu olabildiğince rahat tutmaya çalışıyorum.

"Gerçekten istediğin bu mu?"

İç çekiyorum. Ne istediğimin bir önemi yok. Başka bir kadını, özellikle de sevdiği ve ölen bir kadını düşünen bir adamın fikrini değiştiremem. Ve bunun bana hissettirdiklerinden hoşlanmıyorum. En azından kalbimi doğru kişiye açmanın o kadar da kötü olmayabileceğini fark etmemi sağladığı için ona teşekkür etmeliyim. O günün geleceğini hiç düşünmemiştim.

"Öyle. Sigorta, soygundan sonra paramı geri almama yardımcı olabilir ve Manchester'da geri dönebileceğim bir konsültasyonum var. Belki Londra'da biraz dinlenirim. Eğer beni tekrar kabul , bir sonraki projede çok isterim."

"Evet!" Umutla ellerini birbirine vuruyor. "Sigortanın işini yapmasına izin veriyoruz, ancak birkaç ay içinde sizi geri almak istiyoruz. Eğer geri dönmeye istekliysen."

"Elbette." Gülümsüyorum. "Sana ve Rya'ya çok minnettarım, tatlım. Beni gerçekten çok iyi karşıladınız ve buradaki herkese minnettarım. O yüzden teşekkür ederim."

Gözlerinden yaşlar fışkırıyor. "Beni ağlatma, biliyorsun hormonal biriyim." Gözyaşlarının arasından gülüyor. "Bu benden ve Rya'dan. Dükkân açıldığında sana verecektik ama çok yaklaştık." Bana Tiffany'den açık mavi bir çanta uzattı. "Tüm çalışmaların, dostluğun ve yaptığın her şey için bir teşekkür."

"Bana bir şey almak zorunda değildin," diyorum duygulanarak. "Tabii ki aldım."

Hediyeyi açtığımda içinde özel bir Tiffany kolye buldum. Bayıldım.

"Bu çok mükemmel. Asla çıkarmayacağım," diye mırıldanıyorum ve eğilip ona sarılıyorum. Yakında gideceğimi bilmek hem güzel hem de buruk. Bir yerde kendimi bu kadar evimde hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Kendimi bu kadar rahat hissetmeyeli. Maria dışında tabii ki. Onu tekrar göreceğim için heyecanlıyım. Tercihen onun benden ve kardeşinden haberi olmadan. Belki de Londra'ya döndüğümde şehre döndüğümü ona söylemeden önce bir hafta kadar beklerim.

"Bebek partime gelmek isteyip istemediğini ama Londra'ya geri döneceğini bildiğim için rahatsız etmek ya da kendini mecbur hissettirmek istemiyorum." Eli karnına gitti.

"Ne zaman?" Güzel kolyeye hayranlıkla bakarak soruyorum. "Bir ay içinde."

"Bunu başarabilirim. Birkaç planımı değiştirmem gerekebilir ama beni kabul edersen çok sevinirim." Bir başka mide bulantısı girdabı beni vuruyor ve tuvalete koşup yediğim iki lokma simidi kusarken kolyeyi ona fırlatıyorum.

"Yangından sonra iyi olduğuna emin misin?" diye soruyor, yanıma gelip sırtımı sıvazlıyor. Yüzümü saklamaya çalışarak kuru kuru nefes alıyorum. Bana bir havlu uzatıyor ve ben de onu ağzımı silmek için kullanıyorum.

"Teşekkür ederim." Sesim boğuk çıkıyor. Boğazım ateşten cehennem gibi, bir de buna kusmayı ekleyin; kesinlikle benim için eğlenceli bir zaman değil. Ona baktığımda bana temkinli bir şekilde bakıyor. Yüzümü tekrar sildim. Yüzümde kusmuk mu var? Ne kadar utanç verici.

Çömeliyor, sonra nazıkçe soruyor: "Alina, hamile değilsin, değil mi?"

Alay ettim. "Bu mümkün değil. RİA'm var ve iki kez falan regl oldum-"

Kelimeler tükeniyor. Bekle, adet mi oldum? Dükkânla o kadar meşguldüm ve Will'in dikkatini o kadar dağıtmıştım ki en son ne zaman regl olduğumu hatırlayamıyorum. Güldüm. "Hayır. Ben... Hayır."

Hayır mı?

Hayır.

BÖLÜM 50

Will

"Y Bunu beceremedin," diye Rus aksanıyla ders veriyor Anya, Rivers ile onun evine girdiğimde.

Alina'yı hastanede ziyaret ettim. Alek'in söz verdiği gibi Jack Percy'nin cesedini temizlediğinden emin olmak istedim. Onun damarına basmaktan ne kadar hoşlansam da, evine zorla girmek asla bir seçenek değildi, bu yüzden bir sonraki en iyi şeyi yaptım. Onun yerine kız kardeşlerine girdim.

"Ne?" İki köpekleri beni karşılamak için yarışırken kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

"Alina. Londra'ya dönüyor," diyor gerçekçi bir şekilde.

"Bunu zaten biliyorum. Ne zamandan beri benim kişisel meselelerimle ilgileniyorsun?" Anya benden nefret ediyor, haklı olarak, çünkü kocası beni daha çok seviyor.

"Sevmiyorum. Ama dağınık olmanızdan hoşlanmıyorum çünkü kocam size oldukça düşkün görünüyor. Dağınık olmak seni bir sorumluluk haline getiriyor." Bana kaşlarını kaldırdı, sonra ekledi, "Alek cesetten kurtuldu."

"Bana aynı şeyi yapmayacağını söyleyemezsin," diye karşılık veriyorum.

"Tabii ki." River mutfaktan içeri girerken bir elini havada sallıyor.

"O iyi mi?" River bol bir pantolonla yaklaşarak soruyor. Anya'yı yanağından öpüyor, sonra tekrar bana odaklanıyor. "Sen iyi misin?"

Anya homurdanıyor. "İyi görünüyor mu? Aşık olmuş bir köpek yavrusu gibi görünüyor."

İç çekiyorum, bitkinim.

River gönülsüzce, "Benim güzel karım, bir gergedan kadar kurnazsın," diye şaka yapıyor. Bugün içimde hiç mücadele gücü yok. "Londra'ya öylece dönmesine izin mi vereceksin?" River daha nazikçe soruyor.

Anya sanki sorun buymuş gibi, "Eminim onu takip etmekte zorlanmazsınız," dedi.

River bana bakarak, "Eğer onun peşinden tekrar gidersen, bu ciddi bir şey sayılır," diyor. Haklıydı. Eğer yaparsam, öyle olur.

Öyleyse neden daha o gitmeden peşinden gitmek istiyorum? Neden bir parçam geri dönüp tam olarak nereye gittiğini bulmak ve onu oraya kadar takip etmek istiyor?

Sikeyim.

"Benden daha iyi birini hak ediyor." Ve onu neden takip edemeyeceğimin sebepleri söylenmiyor. Çünkü bunu yaparsam, sevecek başka birini bulduğumu itiraf etmiş olacağım. En çok canımı yakan reddedilme düşüncesi değil, Hayley'e olan evlilik yeminimden yanlışlıkla sapmış olma ve sadakatsizlik fikri.

"Burada duş alacağım ve sonra da seninle uğraşmayacağım," diyerek banyolarına doğru ilerliyorum.

"Senin kendi duşun yok mu?" Anya arkamdan sesleniyor ama River'ın bir kereliğine beni rahat bırakması için ona mırıldandığını duyuyorum.

Çünkü River ayaklarımı sürüyen hayaletleri bilen tek kişi.

Bu hem Alina hem de benim için en iyisi. Peki neden kendimi parçalara ayrılmış ve bir şeyleri kaçırmış gibi hissediyorum?

gerçekten önemli mi?

BÖLÜM 51

Alina

İki haftadır Londra'dayım ve şirin, küçük daireme geri dönmek çok güzel bir duygu. New York'un gürültüsünden çok farklı, yine de küçük bir

Bir yanım diğerlerini, özellikle de Honey ve Rya'yı özliyor.

Manchester'daki sözleşmeyi başarıyla aldım ancak birkaç hafta daha başlamayacağım, bu yüzden bu süreyi dükkanım için mükemmel bir yer bulmak için kullanmaya karar verdim. Tüm param geri ödendi ve kendimi büyük bir birikimin üzerinde otururken buldum. Ancak, bu hamilelikle ne yapacağım konusunda beni kararlı bir ruh haline sokacak hiçbir şey yapmadı.

Karmaşık bir haldeyim, eve yalnız dönene kadar hayatıma günü gününe devam ediyorum. Bazı günler, belki de bebeği doğurmalıyım diye düşünüyorum. Yani, daha gençleşmiyorum ama bunu tek başıma yapma düşüncesi beni dehşete düşürüyor. Bu adımı atmaya karar verirsem hep bir kocam olacağını düşünmüştüm. Annem gibi olacağımı düşünmek beni korkutuyor. Onu seviyorum ve büyürken benim için inanılmaz şeyler yaptı ama parçaları topladığımı hatırlıyorum.

Her zaman bir seçenek vardır... bebeği doğurmamak. Ama bu da hoşuma gitmiyor. İki seçenekten de korkuyorum. Ben

özellikle de uzun zamandır ilk kez ne yapacağımı biliyorum. Honey bu konuyu Will'le konuşmamı önerdi ama işleri daha da kötüleştirmek istemiyorum. Bence her şeyi bittiği yerde bırakmalıyız. Ayrıca o geçmişini unutamıyor, bu yüzden ondan bu yolculuğu ya da geleceği düşünmesini nasıl isteyebilirim ki? Bilmemesi daha iyi. Bununla tek başıma başa çıkabilirim.

Hastanede geçirdiğimiz geceden beri Will'i ne gördüm ne de ondan haber aldım. Bunun için zorladığımı biliyorum ve hâlâ onun asıl hedefinin ben olduğum fikrini kafamda tam olarak oturtamıyorum. Ama en çok özlediğim kişinin o olmadığı konusunda kendime yalan söylüyordum. Bu da beni onun cazibesine kapıldığım için daha da aptal yapıyor.

Daha az berbat bir dünyada, beni takip etseydi ne yapardım bilmiyorum. Evimde tek başıma oturup bir fincan çay içerken bile aklım ona gidiyor ve onu içeri aldığım için utanıyorum. Ondan nefret ediyorum. Ama onu istiyorum. Ve bu hiç adil değil. Özellikle de aramızda olanları geçmişte bırakmak için elimden gelen her şeyi yaparken.

Geçen hafta Maria ile görüştüğümde bana New York hakkında sorular sordu. Bazı dergilerde manşet olan saldırı ve yangın olayını duymuştu ama bunun ötesinde Will'le aramızda neler geçtiğini hiç sormadı. Bunun için minnettardım. Hamilelik konusunu da açmamıştım. Bunu bilen tek kişi Honey ve sekiz haftalık olduğum için yakında bir karar vermek zorunda olduğumu hissediyorum. Ama içimde büyüyen bir şey olduğunu bilmek garip. Bir çocuğu desteklemek için her türlü imkâna sahibim, ancak bunu tek başıma yapacak kadar cesur olup olmadığımı emin değilim. Sonuçta, her zaman ne kadar bağımsız olduğumu düşünmüş olsam da, kalbimde hala bir korkak olduğum ortaya çıkıyor.

Dairemin kapısı çalındı ve ben de beklentiyle ayağa kalktım. Steven'la iletişim halindeydim ve Londra'da bir mağaza aradığımı söylediğimde bana izin verdi.

Daha önce burada bazı işler yaptığını ve bana yardımcı olabilecek birkaç emlakçı tanıdığını biliyordum.

Görünüşe göre, burada ziyaret edeceği bir kuzeni de varmış, ama bunun ne kadar doğru olduğunu ya da bana yardım etmek için daha az istekli görünmeye mi çalıştığını bilmiyorum. Şu anda aklımdaki son şey biriyle çıkmak.

Kapıyı açtığımda Steven gülümseyerek karşımda duruyordu. Pozitif tavrının ne kadar parlak olduğunu unutmşum. En hafif tabiriyle ferahlatıcı, özellikle de çiseleyen bir hafta boyunca.

Hava soğumaya başladığı için krem rengi bir takım elbise ve koyu renk bir palto giymiş, iyi görünüyor. Gözleri parlıyor ve hemen beni öpmek için eğiliyor, ben de ona yanağımı uzatıyorum.

"Seni görmek çok güzel," diyor eli hâlâ kolumu tutarken.

"Ve sen. Sadece çantamı almam gerekiyor ve sonra gitmeye hazırız." Dönüp kapının yanındaki küçük masadan çantamı alıyorum ve koridora çıktığımda onu sabırla beni beklerken buluyorum.

"Önce kahve?" diye soruyor.

"Kulağa hoş geliyor." Pek çok mağaza ve kafeye nispeten yakın oturuyorum, bu yüzden yürümeye karar verdik.

"Nasılsın? Mesajlaştığımızı biliyorum ama seni tekrar görmek güzel. Geçen ay seni gördüğümde biraz garipti. Gerçekten konuşamıyormuşuz gibi hissettim. Will'le hâlâ görüşüyor musun?" Mesajlaştığımız son bir ay içinde bana Will'i sormadı ve için memnunum çünkü garip olurdu. Will'e olan duygularımı çözmek, yangını atlatmak ve Londra'daki hayatıma geri dönmek için zamana ihtiyacım vardı. Yakında önemli bir karar vermem gereken diğer büyük şeyden bahsetmiyorum bile. "Hayır. Sadece sıradan bir kaçamak, sana söylediğim gibi. "Hayır.

New York'tan ayrıldığımdan beri Will ile konuştum."

"Tamam, güzel. Siz iki 'nin 'nin 'nin 'nin 'nin devam ettiği herhangi bir şeyin arasına girmek istemedim." Ben 'yi 'yi sevmiyorum.

Bir şeylere bulaştığını düşündüğünü ima ediyor. Ona yan gözle bakıyorum. Steven gibi biri ideal bir eş için harika bir örnek. Peki ben neden Xbox oynayan bir ödül avcısı yerine onun gibi birine aşık olamıyorum?

"Bir şey olduğu yok," diye yineliyorum, sesimdeki acıyı dizginlemeye çalışarak. Neden her zaman benim için doğru olmayan adamı seçiyorum? Steven'la pek çok ortak noktamız var, o zeki ve fiziksel olarak çekici biri. Onun gibi birinin peşinde olmam gerekmez mi? Steven gibi birini eve getirsem annem onaylamaz mıydı?

"Bunu duyduğuma sevindim," diyor umutlu bir gülümsemeyi gizlemeye çalışarak. Küçük bir parçam bundan hoşlanıyor. Olanlardan sonra, Steven'a o gözle bakmasam da, istenmek güzel bir şey. Hiç bakabilecek miyim merak ediyorum.

Bir kafeye giriyoruz ve birer kahve sipariş ediyoruz. Ben bir masaya oturup beklerken o parasını ödüyor. Birkaç dakika sonra bana benimkini uzatıyor ve karşıma oturuyor. "Seni görmek güzel, Alina. Gerçekten çok iyi."

"Teşekkürler." Gülümsedim. Bunu söyleme şekli bana başka bir şeye iltifat ediyormuş gibi hissettiriyor.

"Anlamıyorum. Nasıl hâlâ evlenmediğini anlamıyorum. Okuldayken herkesin istediği kızdın."

Kahvemi burnumdan çekmemeye çalışıyorum. "Bu benim için yeni bir şey."

Kahvesine baktığında gülümsüyor. "Elbette biliyordun. Yine de, sana ilgi gösteren erkeklerin çoğunu hemen geri çevirdin."

"Ben seni geri çevirmediğim," diye belirttim, ancak ilk başta nasıl çıkmaya başladığımızı tam olarak hatırlayamıyorum. O benim ilk ya da son erkek arkadaşım değildi ve ben aşk ve flört kavramlarına karşı genç ve naftim. Yıllar sonra, artık bundan bıkmış durumdayım.

"Evliliğe yakın mıydın?" diye soruyor merakla. Bu soru beni hazırlıksız yakaladı. Tamam, yani gidiyoruz

bu tavşan deliğinden aşağı. Ve muhtemelen hayatımdaki her şeyi yeniden değerlendirmenin ortasında olduğum düşünüldüğünde, bu benim katılmayı en az sevdiğim sohbet.

Ellerimi kahve fincanının etrafına doladım.

"Hayır, evlilik yok. Sadece çalışmak ve kim olduğumu keşfetmek." Durakladım. "Peki ya siz? Hiç evlenmeye yaklaştın mı?" Çünkü geçmişimin muammasını nasıl açıklayabilirim ki? Will'in benim hakkımda çalışmış olması ve çoğu şeyi en ince ayrıntısına kadar bilmesi daha kolaydı, bu yüzden her şeyi açıklamak zorunda değildim. Şaşırtıcı bir şekilde sorun etmediğim bir hile kodu gibi hissettim.

Aklım, düşünmeyi bırakacağıma yemin ettiğim tek adama gitmek yerine Steven'la olan konuşmama dönmeye çalışıyorum.

"Bir keresinde nişanlanmıştım. Ama sonunda bir arkadaşım için beni terk etti. İşimle çok evli olduğumu söyledi," diyor biraz buruk bir ifadeyle. "Sanırım en iyisi buydu, çünkü görünüşe göre bir yıl boyunca arkadaşımınla bir ilişkisi olmuş ve benim bundan haberim yokmuş."

"Ouch. Artık arkadaşın değil sanırım?" Adamı anlıyorum. Zor bir durum.

"Hayır, artık arkadaş değilim. Düğün davetlerini kabul etmediğimden yaşadıkları şoku tahmin edebilirsin." Yüz ifademi görünce güldü.

"Ooof. Bu çok acımasızca. Peki ya kız kardeşin?" Soruyorum ve daha iyi düşünmeden soru çıkıyor. Partideki konuşmalarımızı göz önünde bulundurursak, bu soruyu sormak nezaketsizlik miydi?

"O iyi biri. Aslında evli."

"Gerçekten mi?" Şaşıracak sordum. O zaman neden Will için yanıp tutuşuyor? Yüzük takıp takmadığını bile kontrol etmemiştim. "Vay canına, Will'e karşı davranışlarına bakınca evli olduğunu düşünmemiştim."

"Hayır, geçen hafta evlendi. Şu anda balayında. Onu savunduğumdan değil ama

Will onun için hassas bir konu. Ondan ayrılması aylar sürdü."

Sanki bu onu haklı çıkarıyormuş gibi söylüyor. Aslında bir başkasıyla evlenmek üzereyken başka bir adam için üzülmeye durumu daha da kötüleştiriyor. Umarım bir gün evlendiğimde asla böyle olmam. Evleneceğim erkeğin de benim ona takıntılı olduğum kadar bana takıntılı olmasını isterim. Özellikle de onlarla evlenmeyi seçersem. Evlilik düşüncelerim geleceğimde gittikçe azalıyor gibi görünüyor.

"Güzel," tek söyleyebileceğim bu.

"Evet. Will'in böyle bir etkisi var. Onları beceriyor, terk ediyor ve sonunda evleniyorlar. Belki de garip bir şekilde iyi şans tılsımıdır."

Buna gülüyorum. İyi şans tılsımı mı? Will? Lütfen. "Bu teoriyi kanıtlayacak başkalarını biliyor musun?" diye sordum.

"Evet, benim de asistanlarımdan biri. O da artık evli." Bunu duyduğunda kafasının nasıl şişeceğini hayal ederek yanağımın içini ısııyorum. "Sıradaki şanslı kişi sen olabilirsin." Ve bunu söyleme şekli, o şanslı kişi olmayı umduğuna inanmamı sağlıyor. Ben bunu Steven gibi iyi şans olarak görmüyorum. Will'in onlara nasıl söylemesi olarak görüyorum, hepsi bu. Aferin onlara, sonra evlendiler.

"Steven, bırakın evlenmeyi, tam olarak flört edecek biri olduğumu bile sanmıyorum," diyerek onu alttan almaya çalışıyorum.

"Denemeden bilemezsin," diyor iyimser bir şekilde. Telefonu cebinde vızıldamaya başlar. Çıkardığında gülümsemesi genişler. "Bu ilk emlakçı, Luke. Kendisi iyi bir arkadaşımdır. Onunla tanışmaya hazır mısınız?"

Takdirle gülümsüyorum, onu hayal kırıklığına uğratmak için kullandığım ince yolu boykot etmesinden pek hoşnut değilim. Ama mükemmel bir mağaza alanı bulduğum için de aynı derecede heyecanlıyım. Bir proje üzerinde çalışmamak beni tamamen rahat olmadığım bir versiyonuma sürüklüyor.

BÖLÜM 52

Will

İsteka topuna vurup iki düz renkli top batırıyorum. Sonra bir tane daha batırıyorum. Ve bir tane daha.

River iç geçirir. "Sıranın bana gelmesine bile izin vermeyeceksen şu anda kendi başına bilardo oynuyor da olabilirsin."

Sekiz topu batırdım. Oyun bitti. Bir galibiyet daha.

Hiçbir espri içermeyen kibirli bir gülümseme takınıyorum. Alina iki hafta önce bana bağırdığından beri hiçbir şey mizah içermiyor. Yangından sonra güvende olduğunu biliyorum ama gerçeğimin çirkinliğini öğrendikten sonra onun yüzüne nasıl bakabilirim? Ayrıca, bir an için düşündüm... Hayley ile hayal ettiğim hayat yerine onunla bir hayat kurmanın nasıl bir şey olabileceğini merak ettim.

Her şey olup biterken yolumun kendi rotasını düzelttiğini hissediyordum. Hayley'e ettiğim yeminden sapmadığımdan emin olmak için.

İçeri girdiğimizden beri yıkık dökük barda kimse bize yaklaşmadı. Acılarımı içerek dindirirken sessiz, görünmeyen ve hatırlanmayan bir yer istiyordum.

Eğer Alina ile böyle hissediyorsam, neden karım için tekrar yas tutuyormuşum gibi hissediyorum? . Çünkü

Uzun zamandır ilk kez, son iki haftadır mutsuzluğumun içinde oturdum. Çoğunlukla üzüntülerimi içkiyle bastırmaya çalıştım.

River endişeyle dudaklarını yalıyor. "Bunu daha fazla yapamam. Bu şekilde kalamazsın, dostum. Ya onun peşinden koşarsın ya da kendini tekrar işe verirsin, ama her gece beni dışarı sürükleyip kendini unutana kadar içmeye devam edemezsin."

Sadece bir önceki yorumuna dikkat çekmek için viskiyi geri atıyorum.

"daha iyi," diyorum.

Bar taburesine yaslanırken iç geçiriyor. "Kimin için? Yani onu aslında bir iş için buldun ama onu paraya tercih ettin. Peki onun bunu öğrenmesi neden farklı olsun ki?"

"Buradaki sorun bu değil ve bunu sen de biliyorsun," diye dişlerimi . Karımın hayaleti aramızda duruyor. İkimiz de onu göremiyoruz ama ne zaman Alina'yla bir gelecekten bahsetse varlığını hissettiriyor.

Ben bara gidip bir içki daha sipariş ederken omuzları çöküyor. Beklerken River'ı bıraktığım yere döndüm. Başka bir oyun için topları topluyordu.

Barmen bana belli belirsiz bir gülümseme sunuyor ve viskiyi uzatıyor ama ilgilenmiyorum. Daha birkaç hafta önce dünyanın en güzel kadınıyla birlikte olmuşken nasıl olabiliyordum ki?

River'a tekrar katıldığımda bilardo masasına yaslanıp beni inceliyor. "Bu Hayley'le mi ilgili?" diye cüretkârca soruyor.

Ona ters ters bakıyorum. River ve Alina onu tanıyan tek iki kişi.

River iç çeker, yenilmiştir. "Sana hayatını nasıl yaşayacağını söyleyecek değilim. Ama yedi yıl oldu. Hayley'nin bir hayalet için yaşamak yerine mutlu olmanı isteyeceğini tahmin ediyorum."

"Bunu nasıl söylersin? Biri Anya'yı senden alsa, onun yerine kolayca geçebileceğini mi sanıyorsun?" Ben de karşılık verdim.

River'ın çene tikleri var ve bu durumu attığım için özür dilerim, ancak tavsiye vermesine imkan yok

benimki gibi bir acı hissetmemişken. Sevdiğin kadını kaybetmenin ve mutluluğa devam edip edemeyeceğini dürüstçe bilmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu. Bu tür yeminler ve sadakat o öldü diye ortadan kalkmaz.

Omuzlarım çöküyor çünkü tam bir karmaşa içindeyim, karışık duygular ve asla tam olarak üstesinden gelemediğimi bildiğim bir keder yumağıym ve şu anda bu ağırlığın altından nasıl kalkacağımı bilmiyorum.

"Hayley'nin yerine geçmiyorsun. Ama Alina yanıdayken mutluydun. İlk defa gerçek yüzünün görüyorum. Hayley'i ama o kişi olmayı hak ettiğine adım gibi eminim. Herkesi rahatsız etse bile bu neşeye sahip olmayı." Gülümseyemiyorum bile ya da bu iğnelemede bir espri bulamıyorum.

"İşte buradasın!" diye bağılıyor bir kadın barın öbür ucundan. River'ın da benim de başımız dönüyor, çünkü çok sinirli bir Honey, Dawson'ın sadece birkaç adım gerisinde içeri dalıyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, az sonra kulağıma bir şeyler çalınacağını bilerek.

"Jack'in onu bulacağını bilmiyordum. Dükkan için ne gerekiyorsa ödeyeceğim ve-"

Tokat. Avucunun sıcaklığı yanağıma yayılınca afalladım. Ama şaşırtıcı bir şekilde acısını hoş karşılıyorum.

Ona yeni bir gözle bakarken çenemi düzelttim. Dürüst olmak gerekirse, bunu yapabileceğini hiç düşünmemiştim.

"Paranızı istemiyoruz," diye homurdanıyor Honey. "Neden hâlâ New York'tasınız? Neden onun peşinden gitmediniz?"

Dawson'a bir bakış atıyorum, o da bana bakıyor. Yeterince arkadaş canlısı olabiliriz, ama onun kadınına saygısızlık edersem, çılgın hamilelik hormonlarıyla çalışıyor olsa bile kafama dikileceğini hayal ediyorum. Bu da öyle bir şey, değil mi?

"Beni etrafında istemiyor," diyorum masanın etrafında dönüp istakamı tekrar tebeşirlerken. Atışı hizaya getirdiğimde, eli çubuğu aşağı itiyor. Tüm dikkatimi benden isterken isteksizce ona bakıyorum. Bir eli kalçasında.

"Bugün çok güzel sarı bir elbise giyen biri için pek de güneşli görünmüyorsun," diye yorum yapıyorum.

"Seni tekrar tokatlamamı ister misin?" Dudaklarını büzüyor. "Şu anda kendi başına neler yaşadığına dair bir fikrin var mı? Orada olmalısın."

Kafam karıştı. "Beni bir daha görürse yakacağını söyledikten sonra neden peşinden gitmemi istesin ki?"

"Senin bu kadar korkak olduğunu düşünmemiştim," diye tıslıyor Honey.

Çenem sıkıştı ve kollarını göğsünde kavuşturmuş olan Dawson'a tekrar baktım. Doğru, istesem de istemesem de bu gece kesinlikle bir ders alacağım.

"Onu , değil mi?" Honey talep ediyor. "Hayır."

"Sen bir yalancısın." Parmağıyla yüzümü işaret etti.

Bilmediği halde buna nasıl cüret eder?

"Birbirinize nasıl baktığınızı görüyorum," diyor meydan okurcasına ve bu benim kızgınlığımı alıyor. "Birbirinize nasıl güldüğünüzü ve birbirinize nasıl çekildiğinizi. Ve aranızda gerçekte sahip olduğunuz şeyi inkâr ederek kimin daha büyük bir aptal olduğunu bilmiyorum. Ama ne olursa olsun, şu anda, pişman olacağı bir karar vermeden önce onunla birlikte olmalısın."

Bu beni kendime getirdi. "O iyi mi? Ne oldu?"

Honey, tavrımdaki ani değişim karşısında şaşırarak geri adım atıyor. Sonra ne dediğini anlamış gibi görünüyor çünkü Dawson'ın göğsüne doğru geri adım atıyor ve sözlerini dikkatle değerlendiriyor. "Sadece bir arkadaş olarak şu anda onunla birlikte olman gerektiğini söylüyorum," diye homurdanıyor.

"Tatlım, ne biliyorsun?" Talep ediyorum. Kendine zarar mı verecek? Yangın yüzünden iyi değil mi? Ne oldu?

Honey'nin gözleri sulanmaya başlıyor ve elleriyle karnını kapatıyor. Gördüğüm kadarıyla Honey değil, Alina. Karnındaki el...

Aklıma bir şey gelince kaşlarım çatıldı. Olamaz....

"O mu-" Kelimede boğuluyorum.

Honey ellerini nereye koyduğunu fark etmiş gibi görünüyor çünkü onları kaldırıyor ve gözlerinden yaşlar dökülüyor. "Hayır." Sesi titriyor. "Lanet olası hormonlar," diye kendi kendine söyleniyor.

Çaresizce bilgi almak için onu tutmaya gidiyorum ama Dawson'ın kolu koruyucu bir şekilde omuzlarını sarıyor ve bana bakıyor. Karısına dokunmak tamamen yasak.

Zihnim saatte bir milyon mil hızla çalışıyor. "Tatlım, Alina...?"

Yüksek sesle bile söyleyemiyorum.

Çocuğumu mu taşıyor?

Bu mümkün mü?

Hiç düşünmemiştim... hiç bilmiyordum... böyle bir olasılığı hiç düşünmemiştim.

"Onu bulmalısın Will. Şu anda iyi bir yerde değil."

Hayatımın en büyük hatasını yapmışım gibi dünyam parçalanıyormuş gibi hissediyorum ve bardan çıkıp asla bırakmamam gereken kadına doğru koşarken ayaklarım kendi kendine hareket ediyor.

İçimde bir şeyler değişiyor. Kargaşa ne olursa olsun. Acı ne olursa olsun. Tüm bunlar ne kadar rahatsız edici olursa olsun. Yeni bir şey var. Yeni bir hayat. Benim için yeni bir ihtiyaç. Daha iyi bir adam olmam için yeni bir fırsat. Hiç düşünmediğim yeni bir yol ve gelecek. Bunu kelimelere dökemem ama kendime koyduğum tüm kısıtlamaları ortadan kaldırıyor. Yıllardır ilk kez bir şeye doğru koştuğumu hissediyorum.

Ama önce kızı yakalamalıyım.

Şu anda özel bir jet çok iyi olurdu.

BÖLÜM 53

Alina

Steven'in arkadaşı dün bana ofis alanı olan bir vitrin gösterdi. Gerçekten güzeldi. Aslında, konumu neredeyse mükemmel ve potansiyel olarak bir ofis ekleyebileceğim bir odam var.

Dört kişilik bir ekip. Ama bir şeyler ters geliyor. Sorun bende mi yoksa hâlâ Londra'da mı yoksa New York'ta mı bir ofis açmam gerektiği konusunda kararsız mıyım bilmiyorum. Eninde sonunda her iki şehirde de bir ofisim olabileceğini biliyorum, ancak çok kararsızım ve bunun çoğunlukla devam eden diğer şeylerle çok ilgisi olduğunu düşünüyorum.

Steven'a bu akşam onunla yemekte buluşacağımı söyledim. Arkadaşıyla buluştuktan sonra beni yemeğe davet ettiğinde, küçük bir parçam hayır diyeceğimi, ona karşı arkadaşlıktan başka bir şey hissetmediğimi düşündü. Ama başka bir yanımda "Ya daha fazlasına dönüşürse?" diye sordu. Hamilelik meselesi işleri zorlaştırabilir ama görülmek ve arzulanmak güzel.

Beni seks için kullanmıyor. Beni öpmek için bir hamle bile yapmadı. Her zaman saygılı davrandı ve ziyarete gittiği bir kuzeni olsa bile onca yolu uçarak geldiği için kendimi suçlu hissediyorum.

Restorana girdiğimde rezervasyon adını veriyorum ve arka tarafa götürülüp bir masaya oturtuluyorum.

Telefonumu çıkarıp saati kontrol ediyorum. On dakika geciktim ama Steven bana mesaj atmadı ve onun da henüz gelmediğini fark ediyorum.

Garson kız geldi ve ne içmek istediğimi sordu.

Karşımdaki koltuğa oturan birinin "Su içecek," dediğini duyuyorum. Kalp atışlarım hızlanıyor ve ellerimi masanın altına sıkıştırıyorum, ellerim hemen nemli hissetmeye başlıyor. Donup kalıyorum, sanki bu onun Tanrı vergisi hakkıymış gibi karşımda oturan keskin mavi takım elbiseli adama bakıyorum.

Bir eliyle takım elbise ceketinin düğmesini açıyor. Will'in genellikle göz kamaştırıcı bir gülümseme olan gergin dudaklarını görünce söyleyecek söz bulamıyorum. O mavi gözleri bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim.

"Merhaba aşkım," diyor.

"Aşk mı?" Başımı sallayarak öksürüyorum. "Leydimden vaz mı geçtin?" Ben de ona tükürdüm. "Ve burada istenmiyorsun. Orası başkasının koltuğu."

"Oh, biliyorum. Steven. Daha iyisini yapabilirsin." Garsonun ne yapacağından emin olamadığını fark edince küstahça ekliyor: "Şunu iki soda yapın lütfen."

Başını salladı ve koşarak uzaklaştı. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Yapabilirim, değil mi?"

"Evet, tabii ki yapabilirsin. Yetenekleriniz ve güzelliğinizle, sizin gibi bir kadın daha iyisini yapabilir."

"Oh, daha iyi misin?" diye soruyorum. Bir gülümseme sunuyor ama bakışlarına ulaşmıyor. Gözleri siyah halkalarla çevrili, büyük olasılıkla daha uykusuz geceler geçiriyor. Sadece benim olmadığımı bilmek tatmin edici.

"Harika bir başlangıç olurdu ama hayır."

"Neden buradasın Will? Beni yalnız bırakamaz mısın?"

"Hayır," diyor aniden ve sesindeki ton beni yakalıyor. Ellerim doğal bir şekilde

Midemi koruyarak. Bunu yaptığımı fark ettiğim an duruyorum. Hiçbir şey anlamıyorum.

"Son konuştuğumuzda yollarımızı ayırmaya söz vermiştik," diye hatırlatıyorum ona.

"Evet, sen de bana benden nefret ettiğini söyledin."

"Hâlâ öyle," diye karşılık veriyorum. "Şu anda kendimi kaybedip masayı devirmememin tek nedeni bu restorani oldukça sevmem."

Sırıtıyor. "Bu seni daha önce hiç durdurmadı."

Garson su getiriyor ve geldiği gibi hızla gidiyor. "Neden buradasın Will? Beni gerçekten kırmaya mı çalışıyorsun?"

Bakışları benimkilere kayıyor ve dudaklarını yalıyor, ama bir kez olsun söyleyecek söz bulamamış gibi görünüyor. Gülüyorum ve gözlerimi deviriyorum. Harika, daha fazla kafa sikicilik. Steven'ı lanet bir muamele gibi göstermeye başladığı kesin.

Zalim bir gülümseme dudaklarımı eğiyor. "Seviştiğin tüm kadınların senden sonra evlendiğini duydun mu?" Steven'ın sözlerini düşünerek soruyorum. "Belki Steven ve ben evleniriz. Belki bana istediğimi sunabilir, senin gibi birinin burada olmasına yer bırakmaz."

Kıvrak zekâsı devreye girmeden önce bunu sadece bir an düşünür. "Ne sıkıcı bir evlilik olurdu. Seni senin sevdiğin şekilde becerebileceğini sanmıyorum," diyor pervasızca.

"Ne yani, sen bu konuda uzman mısın?"

"Elbette öyleyim. Alina ve vücuduyla ilgili her şeyi iyi bilirim."

Arkama yaslanıyorum, bir gözüm seğiriyor. "Bu oyunlardan bıktım, Will. Ben senin oyuncağın değilim. Tüm bunların altında bir yerlerde bir kalbim var."

"Biliyorum," diye cevap veriyor ciddiyetle ve onu ilk kez bu kadar sessiz ve çekingen görüyorum. Etrafımızdaki enerji sanki bir anlığına ikimizin de gardını düşürmüş gibi değişiyor. Şu anda ne haltlar dönüyor? "Beni nasıl buldun ki? Ve randevuma ne yaptın?"

"Şu anda Steven hakkında konuşmak istemiyorum. Bizim hakkımızda konuşmak istiyorum."

Sonraki kelimelerimde tökezliyorum. "Biz diye bir şey yok Will. New York'tan ayrılmadan önce bunu açıkça belirtmiştik. Senin dikkatini dağıtacak yeni bir oyuncağa ihtiyacın var ve benim de..."

"Neye ihtiyacın var?" diye soruyor, sanki her şey benim söyleyeceklerime bağılmış gibi eğilerek.

"Will, bu çok saçma. Şu anda başka bir adamla yemek yiyor olmam gerekiyordu. Sen ilişki kurmuyorsun, unuttun mu?!" Yanımdaki yaşlı çift sesimin yüksekliğinden ürküyor ve ben de kendimi azarlıyorum.

"Siktir et o herifi!" Will'in benim ses tonuma uymakta bir sorunu yok. "Ya ben... Ya ben bir ilişki yaşamayı denemek isteseydim..."

İnanamayarak gülüyorum ve ciddi olduğunu anladığımda daha çok gülüyorum. "Will, ciddi olamazsın. Hayır. İlişkimiz bitti. Aramızda eğlenceden başka bir şey yoktu."

"Ama daha fazlası var ve ikimiz de bunu biliyoruz." Ses tonunda ölümcül bir keskinlik var ve bu beni histerik halimden çıkarıyor çünkü merak ediyorum... Biliyor mu?

Aramızda söylenmemiş bir gerilim var ve Steven telaşlı bir şekilde içeri girince bu gerilimden kurtuluyorum. Bakışlarımı hemen Will'den kaçırıyorum, az önce aramızda ne geçtiğinden tam olarak emin değilim. Ciddi olamaz. Will Walker bir ilişki mi istiyor? Hayır. Kesinlikle onu yanlış duydum.

"Will?" Steven şok olmuş bir şekilde. Harika. Bu gerçekten harika. Eğer bakışlar öldürebilseydi, Will bir metre altında olurdu. Will ise ona o göz kamaştırıcı gülümsemelerinden birini sunuyor.

Steven kararlı bir şekilde, "Benim ," diyor.

"Oh, öyle görünüyor. Özür dilerim. Randevusu geciktiği için Alina'nın tek başına oturduğunu gördüm ve zamanını çalabileceğimi düşündüm." Will ayağa kalktı ve geldi. Ellerimden birini tutup kaldırıyor ve üstünden öpüyor, gözleri sürekli üzerimde. Dokunuşunun ve heybetli varlığının üzerimde yarattığı etkiden nefret ediyorum. Bu adamdan nefret ediyorum. Kendime hatırlatmaya çalışıyorum

Ama ben onun cazibesine karşı bir istisna değilim. "Seninle işimiz bitmedi," diyor dönüp gitmeden önce yoğun bir şekilde.

Ne yapacağımı ya da söyleyeceğimi bilmiyorum. Hala burada olduğuna inanamıyorum ve denemek hakkında saçmıyor... neyi deniyor? Will ve benim aramda bir ilişki mi? Kulağa gerçekleşmeyi bekleyen bir felaket gibi geliyor.

Steven, Will sandalyesini tekrar elinden alacakmış gibi sandalyesinin yanında dururken sinirli görünüyor.

Steven bana bakarak, "Geç kaldığımı fark etmemiştim," diyor. "Saat değişikliği ile ilgili e-postanı bugün aldım."

E-postam mı?

Will uzaklaşırken arkasından bakıyorum. O

orospu çocuğu e-postamı hackledi.

Biraz etkilendim ama aynı zamanda sinirlendim.

"Özür dilerim. Düşündüğümde daha erken gelebilirdim. Şimdi burada olmana sevindim. Aramızda oluşan gerginliği yatıştırmak için elimden geleni yapıyorum" diyorum.

Steven karşıma otururken ikna olmuş görünmüyor ve bir dakika önce orada olan adamın boşluğunu doldurmak için hiçbir şey yapmıyor. Bugün gri bir takım elbise giymiş. İyi görünse de Will kadar iyi görünmüyor ve bedenim Will'inki gibi onunkine yönelmiyor. Ve bunu kabul etmekten nefret ediyorum.

Willin her odada en iyi olduğunu biliyormuş gibi bir havası var. Ve bence bu bazı açılardan doğru olsa da, başkalarına sadece kibirli bir pislik olarak görünebilir.

Kendisinin de öyle olduğu düşünülebilir.

Ama kalbimin derinliklerinde, Will'in onların göremediği bir parçasını biliyorum ve bu benim yargımı gölgeliyor. Bu, artık sadece anılarda var olan bir kadın için ayrılmıştır.

Ama bunun Will ile yaşadığım kafa karışıklığıyla hiçbir ilgisi yok. Onun isteklerine ve ölen karısına saygı duydum ama yine de gelip

ne zaman isterse hayatıma giriyor. Ne için? Hızlı bir sevişme için mi? Onun ilişki tanımını her neyse?

"Alina, senden hoşlandığımı bilmeni istiyorum," Steven ve bu o kadar ani oluyor ki, sarmal düşüncelerimden sıyrılıyorum. "Ve Will'den hoşlanmasam da, bu evrede sana yardım etmeye hazırım."

Aşama mı? Bu da ne demek oluyor?

Kafam karışmış bir şekilde oturdum ve ifadesini netleştirmesini bekledim. Eminim onu doğru duymamışımdır. Ama o konuştuğunda, keşke konuşmasaydı diyorum.

"Will kötü haber. Sadece suçlularla uğraşmakla kalmıyor, kendisi de bir suçlu. Ve işinizi geliştirmeye çalıştığınızı düşünürsek, bu tür insanlarla ilişki kurmamanız gerektiğini daha iyi bildiğinize inanıyorum. Müşterileriniz onun gibi adamlarla iş yaptığınızı bilseler ne hissederlerdi? Bu konuda kendilerini rahat hissederler mi? Demek istediğim, daha fazla derine inmeden önce mümkün olduğunca hızlı bir şekilde tüm bağları koparırdım."

Eminim söylediklerinin faydalı olduğunu düşünüyordur. Ama bunu söyleme şekli ve Will'den bahsetme biçimi onun için bile alçakça. Garsonu çağırıp ikimize de birer kadeh kırmızı şarap ısmarlarken arkama yaslanıp hiçbir şey söylemiyorum. El değmemiş su bardaklarına bakıyorum ve normalde Will'in bize bir şişe şampanya ya da şarap ısmarlayacağını fark ediyorum. Ama bu sefer su istemişti.

Hâlâ onun bildiğini düşündüğümün dehşet verici farkına varıyorum.

Bunun da ötesinde, "Will gibi insanları" kınadığı için Steven'a karşı aşırı dostane hisler beslemiyorum. Haksız değil ve kendi fikrini söyleme hakkına sahip, ancak suç dünyasıyla ilişkili arkadaşlarım var ve onlar uzun zamandır bulduğum kız kardeşlere en yakın şey oldular. Bana moral verdiler, destek oldular ve daha fazla fırsat sundular. Maria, Honey ve Rya. Steven ahlaki açıdan biraz gri olduklarını fark ettiği anda onları küçümser mi?

Büyük ihtimalle. Ve kalbimin derinliklerinde, benim de tamamen iyi bir insan olmadığımı biliyorum. Bir şeyleri tekmelemek için çalışıyorum. Will'in bunu eğlenceli bulduğu yerde, bu adamın -ortalama bir adamın- buna hoş gözle bakmayacağını anlıyorum.

Steven gibi bir adamın benim için daha iyi olduğunu düşünsem bile, birbirimize çok uymuyoruz.

Yemek boyunca neredeyse hiç konuşmadım ve dürüst olmak gerekirse, fark edip etmediğini bile bilmiyorum. Ya da umursadığını. Kendisi hakkında çok konuşuyor. Benden birkaç cesaretlendirici söz dışında başım dönüyor ve kararlarımın beni sıkıştırdığını hissediyorum.

Will'in hayatıma geri dönmesi ve bir çığ ve dalgalanma etkisine neden olması bu kadar kolay. Çünkü yine tek düşünebildiğim o ve üzerimde sahip olduğu bu güçten nefret ediyorum. Bunu ya da onun peşinden gitmek için sahip olduğum yoğun çekimi anlamıyorum. Ve bundan nefret ediyorum.

Steven hesabı istediğinde, garson kız ona hesabın ödendiğini söyler. Will tarafından. Bu Steven'ın yüzünün kızarmasına neden olur.

Will'i tekrar kötülemeye başlayıp bize bir taksi çağdırmaya çalışırken sessizce onu takip ediyorum. Sonunda sanki gerçek beni ilk kez görüyormuş gibi bana dönüp bakana kadar girişin yakınında kalıyorum. Geçen hafta onun ne kadar tatlı ve özenli olduğunu düşünsem de, aslında bana değil, sadece bir eş ya da partner fantezisini doldurabilecek birine baktığını fark ediyorum.

"Her şey için teşekkür ederim Steven, ama bu işin yürüyeceğini sanmıyorum," diyorum ona. "Seni bir arkadaş olarak seviyorum. Ama bunun daha ileri gideceğini sanmıyorum," diyorum dürüstçe. Önce öylece şaşkın şaşkın durdu, sonra bana doğru yaklaştı.

"Bak, bazen sert çıkabildiğimi biliyorum ama bu iş yürüyecek, bundan eminim," diyor kesin bir ifadeyle. "İkimiz de aynı şeyleri seviyoruz ve bu bizim için çok kolay olabilir." Hayatımda hiç kolay bir şey yapmadığımı söylemeye gerek yok. "Sadece kendini ondan uzaklaştırman gerekiyor.

O zehirli." Steven başını sallıyor, hala Will'e kızgın. Ve anlıyorum. Will'in insanları kızdırma konusunda belli bir yeteneği var.

Belki kafa karışıklığının bir kısmı Will'le ilgilidir ama kendim için ne istediğimi bildiğimden eminim. En azından Steven'ı içermediğini biliyorum.

"Will değil, Steven. Sadece seni o şekilde görmüyorum." Ona başka bir şey söyleyemeden beni öpüyor. Ne kadar çabuk olduğunu donup kaldım.

Ondan beni öpmesini istemedim ve öpmesini de istemiyorum. Onu geri itiyorum ve gülümsemediğimi fark ettiğinde gülümsemesi düşüyor ve kaşları birbirine yapışıyor.

"Gerçekten mi? Hiçbir şey mi?"

"Hiçbir şey. Ve şu anda seni taşaklarından tekmelemememin tek nedeni, bunun iyi bir hareket olduğunu düşündüğünü bilmem. Ama değildi. Bunu bir daha asla bir kadına yapma." Dudaklarımı siliyorum, iğreniyorum, ona nefesinin hala koktuğunu söyleyecek cesareti bulamıyorum.

"Ben kendi taksimi yakalayacağım," diyorum. "Her şey için teşekkür ederim ama sanırım burada işimiz bitti." Ceketimi sıkıca tutarak uzaklaşıyorum.

"Seni asla sevmeyecek. Bunun zaman kaybı olduğunu biliyorsun, değil mi?" Steven arkamdan bağılıyor. Ben bir şey demiyorum. Will'den ben bahsetmedim, o bahsetti. Yani, bu oyuna hiç katılmıyorum.

Köşeyi döndüğümde ellerimi havaya kaldırdım, öfkeliydim. "Tanrı aşkına."

Will duvara yaslanıp beni izlerken, "Bahse girerim tadı iğrençtir," diyor. "Ağızındaki tadı değiştirmemi ister misin?"

Onu görmezden geliyorum ve yürümeye devam ediyorum. Duvarı tekmeliyor ve arkamdan geliyor. "Senin dairen diğer tarafta," diyor ve bunu bilmesinden nefret ediyorum. Hakkımdaki her şeyi biliyor ama yine de o parlak zekâsının ne düşündüğünü anlayamıyorum. Bunu anlamaya çalışmaktan haftalar önce vazgeçtim.

"E-postalarımı öylece hackleyemezsin," diye bağıyorum, beni duyabildiğini biliyorum. Ben insanların arasından geçerken en azından aramızda biraz mesafe bırakacak kadar akıllı.

"Evet, ben de seninle kaliteli zaman geçirmek istedim, bu suç mu?" diyor arkamdan.

"Öyle. Yapman gerektiği gibi devam et. Bu işi uzatmayı bırak," diyorum öfkeyle, omzumun üzerinden ona bakmadan.

"Bir şeyleri sürüklemek isterdim, ama seni değil, belki senin aracılığınla..." Şok içinde soluk soluğa kalıyorum ve diğerleri duyduysa utanarak onunla yüzleşmek için duruyorum. Sanki bunun aceleyle yürümeyi bırakmamı ve beni ısırmasını sağlayacağını biliyormuş gibi kendinden memnun görünüyor.

"Hadi aşkım, dur da seni eve bırakayım." Sesi çaresiz geliyor.

"Beni rahat bırak Will! Bu aptalca şeyi yapmaya devam edemem. Biz ergen değiliz. Biz diye bir şey yok! Geçmişini terk edemezsin ve ben de seni zorlamayacağım!" Sinirleniyorum. İnsanlar etrafımızda dolaşıyor, bu gösteriyi merak ediyorlar.

"Deniyorum ama bu benim için kolay değil. Ama bana sahip olabileceğimiz gelecekte bahsetmedin. Bunu benden sakladın," diye azarlıyor. Ses tonundaki ölümcül keskinlikten irkiliyorum. Kırılmalı ve incinmişlik. Hamileliği biliyor. Bilmek zorunda.

Azı dişlerimi gıcırdatıyorum. Ve bir korkak gibi onu tersleyip yürümeye devam ediyorum. Onunla bu konuda konuşamam. Bunun onunla bir ilgisi yok. Bebeği doğurup doğurmamak benim kararım. Ve bu karar bu adama bağlı olmayacak.

Bugün topuklularımı giymemeliydim. Aptalca bir hataydı. Şimdi bedelini ödüyorum.

Kollarımı göğsümde kavuşturup daha hızlı yürümeye çalışıyorum ama hâlâ beni takip ettiğini hissedebiliyorum, bu yüzden onu kalabalığın içinde kaybetmek için elimden geleni yapıyorum. Neden burada olduğundan emin değilim ve dürüst olmak gerekirse bu durum kafamı karıştırıyor. Biz genç değiliz ve ben ayrılmadan önce her şeyi mükemmel bir şekilde ortaya koyduğumuzu hissediyorum.

New York, bu yüzden onu tekrar görmek kalbimin daha hızlı atmasına ve ellerimin daha fazla terlemesine neden oluyor ve benden bu tepkiyi alabilmesinden nefret ediyorum. Başka hiçbir erkek bana onun gibi kalp çarpıntısı yaşatamaz, e-postalarımı hacklese bile.

Lanet olası pislik.

Köşeyi dönmeden kollar arkamdan beni sarıyor ve Will beni gelin gibi taşıyıp ciğerlerimdeki havayı dışarı atarken bacaklarım altımdan fırlıyor. Beni döndürüyor ve geldiğimiz yoldan geri yürümeye başlıyor.

"Ne yapıyorsun? İndir beni!" Elinde çırpınırken, bizi izleyen insanlardan da aynı derecede utanarak talep ediyorum. Kasıtlı olarak yüzünü itiyorum ama o bunu görmezden geliyor.

"Hayır, üşüyorsun ve doğru düşünemiyorsun. Kızgın ve mantıksızsın. Arabadayken bana vurabilirsin ya da senin evine gidene kadar bekleyebilirsin. Ama bunu tartışıyoruz."

Bu.

Biz.

Henüz yüksek sesle söylenmemiş şeylerin büyüklüğü.

İleri geri tekmeliyorum, onun demir gibi sağlam tutuşundan kaçmaya çalışıyorum, bildiği için öfkeliyim. Beni bırakmadığı için, doğru düşünmemi sağlayacak kadar nefes almama izin vermediği için çıldırıyorum. Vurmaya devam ediyorum çünkü bu adamdan nefret etmeliyim. Bu adamdan nefret ediyorum. Ama küçük bir parçam beni takip ettiği gerçeğine tutunuyor. Küçük bir parçam kırılıyor ve bunu yapmaya devam edemeyeceğimi anlıyor.

"Biraz daha sert, aşkım. Hoşuma gidebilir." Ona vurmayı bırakıyorum ve ellerinden kurtulmaya çalıştığımda bile beni bırakmıyor. İlerlemeye devam ediyor ve kalabalık sanki bir tür Tanrı'ymış gibi onun için yer değiştiriyor.

Tamamen siyah bir araba gördüğümde nihayet durdu ve beni yere bıraktı. Kapıyı açtı ama ben binmeyi reddettim.

"Hayır, Will! Yeter artık. Teselli ödülü olmayacağım!" Artık beni kimin duyabileceği umurumda bile değil.

"Yapmayacaksın!" diyor umutsuzca. "Aklımı kaybediyorum ve ne yapacağımı bilmiyorum. Ama Alina, her şeyin dönüp dolaşıp sana geldiğini biliyorum. Sana ihtiyacım var."

"Beni koşulsuz sevebilecek birine ihtiyacım var Will. Kendimi geçmişimle kıyaslamama izin vermeyecek birine. Beni güvende hissettirecek birine!" İnatla söylüyorum.

"Tek dizimin üstüne çökmemi mi istiyorsun? Yaparım," diye yanıtlıyor nefes nefese.

Ağzım açılıyor ve sonra kapanıyor. Gözlerim yaşıyor ve içimi sıcak bir öfke dolduruyor. "Bu ne cüret! Beni bir yüzükle susturmak istiyorsun diye yatışacağımı mı sanıyorsun?"

"Hayır, ama sana ne istersen vermeye hazırım. Kendini güvende hissetmeni sağlayacak başlangıç buysa, kendimi sana zincirleyeceğime yemin edebilirim Alina."

Alay ediyorum. "Senin için ben bu muyum, bir top ve zincir mi?"

"Sen çok daha fazlasısın ve bunu biliyorsun," diye ısrar ediyor. "Bu sadece yaşadığımız eğlence değil, Alina. Sen benim eksik olduğunu fark etmediğim bir parçamsın. Bir daha sahip olabileceğimi hiç düşünmediğim."

Hıçkırıklarımın arasında gülmeye çalışırken bu acımasız, çarpık bir şakaydı. "Peki ya Hayley?" Odadaki hayalet, söylenmemiş rakibim. Onu bu şekilde düşünmekten bile nefret ediyorum çünkü hayaletlerine bu kadar bağlı biri hakkında hiç böyle hissetmemiştim.

"Bırakmayı öğreniyorum," diyor sessizce ve gözlerinden yaşlar süzölmeye başlıyor. "Lütfen Alina, deniyorum. Seninle bir gelecek istiyorum. Büyüyebileceğimiz ve bir aile kurabileceğimiz bir gelecek istiyorum."

Son kısımda alay ediyorum ama gözlerime dolan yaşlardan onu göremiyorum bile.

"Bana hamile olduğunu hiç söylemedin," diye ekliyor ve kalbimin kırıldığını hissedebiliyorum.

"Bu konuda söz hakkın yok!"

"Tabii ki benim de söz hakkım var!" diye bağıyor. Şu anda, halka açık gösteriye rağmen, sadece biz gibi hissediyoruz.

"Bu senin için bir an olabilir, hissettiğin şövalyece bir sorumluluk olabilir, ama bu benim hayatım. Benim sorumluluğum. Sen gelip gitmeye karar verdiğinde, bu çocuğu ben büyütüyor olacağım."

"Sadece sen değilsin!"

"Nasıl olmaz? 'Sadece bir kaçamak yapıyoruz'dan 'Parmağına yüzük takmak ve bu çocuğu birlikte büyütme istiyorum'a geçebileceğine inanmamı nasıl beklersin?"

"Senin için yanan bir binaya girdim! Seni ne kadar sevdiğimi eylemlerimden başka nasıl gösterebilirim bilmiyorum! O gün o kadar çok korktum ki seni kaybedeceğimi sandım!" İtirafı karşısında gözlerimden daha fazla yaş akıyor.

"Seni uzak tutmak için çok uğraştım çünkü senin için en iyisinin bu olduğunu düşündüm ama bunun için fazla bencilim." Bir adım öne çıkar. "Yapamam... Seni, içinde bana yer olmayan bir dünyada hayal edemiyorum. Evet, bir iş olarak başladın. Ama Alina, ihtiyacım olduğunu bile fark etmediğim bir yol göstericiye dönüştün." Elime uzanırken yüzünde bir karmaşa vardı. "Lütfen, Alina. Sana daha iyi bir adam olabileceğimi kanıtlayacağım. Benden istediğin her şeyi yapacağım."

"Peki ya senden beni yalnız bırakmanı istersem?" Ciyak ciyak bağıyorum çünkü bu çok saçma. Bana çok fazla acı ve kargaşa getiriyor. Canımı yakıyor, beni ikiye bölüyor ve üzerimdeki hakimiyetiyle başa çıkamıyorum.

"Bunu yapamam," diye itiraf ediyor bir adım daha atıp alanıma daha da tecavüz ederken. "Başka bir adamın sana sahip olmasına izin vermeyeceğim. Steven onu vurmadığım için şanslı. Bunu sensiz yapamam, Alina. Perişan haldeyim."

Gözyaşları süzülen mavi gözlerine bakarken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor ve düşünüyorum da bu sadece benim yasını tuttuğu şey değil, belki de bu itirafı yaparken vazgeçmek zorunda kaldığı şey. Geçmişindeki karısı ve şu anda kendisi için hayal ettiği benimle olan geleceği.

"Senden çok nefret ediyorum," diye itiraf ediyorum titrek bir nefesle. Uzak durmalı ve bunu ikimiz için de kolaylaştırmalıydı. Ama onunla savaşmaktan çok yoruldum. Bu bağla savaşmaktan.

"Biliyorum aşkım." Alnını benimkine doğru eğiyor. "Ama dünyanın neresinde olursan ol seni bulacağım. Senden uzak kalamam. Lütfen kalmama izin ver," diyor sessizce ve bu kırılganlık beni ikiye bölüyor.

"Bu çok karmaşık, Will. Hamile olduğum için benimle birlikte olmaya karar veremezsin. Bu ikimiz için de adil değil."

Gülüyor ve ben ıslak kirpiklerimin arasından ona şaşkın ve kararsız bir şekilde bakarken durumun ağırlığı dağılıyor. "Eğer bir şey varsa, bu benim daha erken harekete geçmem için bir katalizör oldu. Bunu seninle yapmak istiyorum Alina, başka hiçbir şey istemediğim kadar. Seninle birlikte ilerlemek istiyorum. Bu yüzden buna bir lütuf diyebilirim."

Şok oldum ve ağzımdan dürüst kelimeler döküldü. "Korkuyorum. Bunu daha önce hiç yapmadım."

Gergin bir nefes veriyor ve eli yanağıma geliyor. "Ben de öyle, aşkım. Ama seni döllerimle o kadar çok doldurdum ki, o kadar da şaşırdığımı söyleyemem. Ve belki de bunun olmasını umduğum için bencil bir pisliktim."

Öfke ve inançsızlık karışımı bir duyguya kapıldım. Beni yanlış anlama, ikimizin de bundan zevk almasını anlıyorum, ama aslında bunun bu şekilde sonuçlanacağını hiç düşünmemiştim... Başka türlü hissedemeden itiraf ediyor.

"İyi bir adam değilim ama beni kabul edersen seninim." Yorgunluk ve bir umut kıvılcımıyla iç çekiyorum.

Ama aynı zamanda kendimi koruma ihtiyacı da var, daha önce incinmiş olduğum için kendimi bu savunmasızlıktan korumak istiyorum. Umut ve korku düşüncesi birbirine karışıyor, birbirlerine ağır basmaya çalışıyorlar.

"Bu çılgınca, Will." Gelecekte nasıl görünebileceğimizi hayal etmeye çalışıyorum.

"Bu biziz, Alina. Vahşi, patlayıcı ve umarım bolca nefret dolu bir sikiş."

Buna gülüyorum, bu koşullar altında bile beni güldürebilmesinden nefret ediyorum. Kollarını belime doluyor, bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"Sana seni sevdiğimi söylediğimde, Alina, ciddiylim. Seninle tanıştığım andan beri sana saplantılıyım. Oyun yok, art niyet yok. Sadece birlikte ilerlememizi istiyorum."

"Ya bunun için benden nefret edersen?" Sessizce soruyorum. "Ya kendini bunun içine hapsolmuş gibi hissediyorsan? Ya da geçmişi bırakamıyorsun, ya da ben kıyaslamıyorum. Ya da..."

"Sen kendi deneyimin ve aşkınsın, Alina. Kıyaslanamazsın ve bana ilk kez pislik dediğin anda beni kaçınılmaz olarak tuzağa düşürdün ve o uçuşta seni ilk kez tattım."

Kalbim çarpıyor çünkü her şey çok gerçek, çok büyülu geliyor. Bu bir kumar ve bahis ama en yüksek bahis kalbim.

"Ben de seninle ucuz atlattığımı sanıyordum," diyorum, o anda onu neden bu kadar önemsedüğimin farkına vararak. Çünkü her ne kadar aramızdaki bu şeyi inkâr etsek de, Will'le birlikte kendim hakkında çok şey öğrendim ve o ateşin içindeyken bunu kabul etmek istemiyordum. Annemden sonra en çok düşündüğüm kişi oydu. Ve o alevlerin arasından çıktığında, hiç şüphesiz onu sevdiğimi biliyordum. Ama bunu itiraf etmekten hep çok korktum. Çünkü kalbimin kırılma riskini göze almaktansa onu kendimden uzaklaştırmak daha kolaydı.

İç çekiyor, sesi neredeyse yenilmiş gibi çıkıyor. "Sen ve ben, aşkım."

"Seni seviyorum Will, ama hâlâ senden nefret ediyorum."

"Başka türlü olmasını istemezdim leydim," diyor beni öpmeden önce. New York'tan ayrıldığımdan beri aldığım ilk nefes gibi geliyor. Sanki eksik olan parçam sonunda bana geri dönmüştü. Ve şimdi ofisim için bir yere karar vermenin benim için neden bu kadar zor olduğunu anlıyorum. Mesele asla yer değil, evim demek istediğim kişiydi.

BÖLÜM 54

Will

"A Bundan emin misin?" Alina sessizce soruyor. Elini tutuyorum. Gerginim, üzgünüm ve emin değilim ama Alina'nın benimle birlikte Amerika'ya dönmüş olması ya da ölen eşimin mezarına doğru yürüyor olmamız. Alina'yı yanımda istediğimden eminim ama Hayley'e gerçekten nasıl veda edip gitmesine izin vereceğimden emin değilim.

"Seninle gelmek zorunda değilim Will," diyor endişeyle.

"Seni burada yanımda istiyorum aşkım. Sadece şunu söylemem gerek.

Son bir kez hoşça kal," diye itiraf ediyorum. Onu buraya getirmek bencilce olabilir ve bir şekilde "tanışmaları" için neden bu kadar acele bilmiyorum, ama sanki bir kapıyı kapatırken Alina'ya sözlerimin doğruluğunu gösteriyormuşum gibi geliyor - geleceğimizin kapısını aralamaya hazır olduğumu.

Daha iki hafta önce teslim ettiğim çiçekler Hayley'nin mezar taşının üzerinde solmaya başlamıştı. Onları toplayıp yeni çiçek demetini yere bırakırken iç geçiriyorum. Elim Alina'nın elini sıkıca kavlıyor. Buraya dönmeyeli uzun zaman olmuştu.

Ama aşağıya bakarken, bunun daha önce yapmam gereken bir şey olduğunu ya da belki de beni yaşamaya iten Alina ile tanışana kadar hiç olmayacağını korkuyla fark ediyorum

Tekrar. Hayley öldüğünde umutlarımı ve hayallerimi unutmuştum. Ama her şeyden çok, bir baba ve kendi çocukluğumda babamın anneme yaptığı gibi kendini karısına adayan sevgi dolu bir koca olmak için sabırsızlanıyordum.

Hayley öldüğünde, bunların hiçbirine sahip olamayacağımı düşündüm. Eğer bunu başka bir yerde ararsam ona ihanet etmiş olurum. Ama Alina o yangında neredeyse yok oluyordu... Paniği yeniden yaşıyordum ve kaba bir uyanış beni harekete geçirdi.

Alina bana karşı sabırlı davrandı, hak etmediğim zamanlarda bile. Onu hak etmiyorum ama yanımda olması için hayatım dahil her şeyimi verirdim.

Şimdi bunun Hayley'e duyduğum sevgiyi ortadan kaldırmadığını ve onunla birlikte ölmememin bir nedeni olduğunu anlıyorum. Hayley'nin mezarına bakan Alina'ya bakıyorum ve başparmağımı onunkinin üzerinde gezdiriyorum.

Geçmişten geleceğe, ne getirirse getirsin. Büyük olasılıkla, bağımsız olduğu kadar pislik de olan bir çocuk. Her yönüyle güzel olan ve yakında çocuğumun annesi olacak kadına bakarken dudaklarımda küçük bir gülümseme belirliyor. Henüz erken ama hayatımın geri kalanını onun yanında geçireceğimden hiç şüphem yok.

"Ne oldu?" Alina sessizce sorar.

"Sadece sana sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu düşünüyordum."

Eğilip cevap olarak yanağıma bir öpücük kondururken ağzının kenarından küçük bir gülümseme geçiyor ve ikimiz de mezara bakıyoruz.

Teşekkür Hayley, beni sevdiğin için. Gitmeme izin verdiğin için teşekkür ederim.

BÖLÜM 55

Alina

"W Gümleğinin düğmelerini iliklerken Will'e kararlı bir şekilde, "Pompalı tüfekle düğün yapmıyoruz," dedim. Daha yeni

Başka bir lanet maraton ve zaten hamile olmasaydım; büyük olasılıkla yeni çatı katında gerçekleştirdiğimiz eylemlerden hamile kalırdım.

"Ama sana aldığım yüzüğü sevdiğini söylemiştin," diyor küstahça çünkü gerçekten de zevk sahibi biri. Bana gösterdiğinden beri masanın üzerinde duruyordu.

"Çok güzel Will, ama şu anda çok şey oluyor ve önce bunlara odaklanmamız gerekiyor. Burada, New York'ta ve Londra'da birer mağaza açıyorum. Honey ve Dawson'ın bebek partisi için buradayız ve Manchester'da yeni bir projeye başlıyorum. Nişan ve düğünler bekleyebilir."

Beni belimden tutup kendine çekti. "Evlilik istediğini sanıyordum."

"İstiyorum. Ama bugün olmak zorunda değil. Ayrıca, kız kardeşinin benim adıma bir gelinzillaya dönüşme keyfini kaçırmak istemem."

Çömeli topuklularımı benim için bağlarken kıkırdıyor. Eli baldırıma değiyor ve ben onu tokatlayarak uzaklaştırıyorum.

"Will, zaten geç geç kaldık. Bir daha sevişmeyeceğiz," diye bağıyorum. İç çekip ayağ a kalkarken üzgün görünüyor. Elimi tutuyor ve beni dışarı çıkarıyor.

Arabadayken e-postalara ve sözleşmelere göz atıyorum. Henüz nerede yaşamak istediğimizi bilmediğimiz için Will New York'ta bir daire aldı, ben de Londra'da daha büyük bir daire aldım. Artık özel bir uçağımız da var, ne kadar büyük hissettirse de oldukça kullanışlı. Sadece Will'le seyahat ederken kullandım ama onun olan her şeyin artık benim olduğ u konusunda ısrar ediyor.

Meğ er tüm bu itiş kakış arasında o, sevgi dolu bir köpek yavrusuymuş, hem de aptalın teki. Her şeyin bu kadar hızlı değ işmesine direnen tek kişi benmişim gibi geliyor ama yine de çok mutluyum. Gerçekten mutluyum. Çünkü ne kadar mücadele etsem ve buna cinsel çekim desem de, Will, kibirli erkek gururundan nefret etsem de, tamamen büy ülendiğ im tek erkek oldu.

Ama onu bu yüzden de seviyorum.

Maria resmi olarak çıkmaya başladığımızı duyunca şaşırdı ve hamileliğı ona söylediğ imizde neredeyse bayılacaktı. Bunun arkadaşlığımızı zedeleyeceğ inden endişeliydim ama sonunda bir kız kardeşi olacağını kutlayarak gözyaşlarına boğ uldu.

Bunu çok derinden hissettim.

Aynı şey New York'ta yeni bulduğ um ailem için de geçerli.

Honey ve Dawson'ın sadece birkaç arabanın park ettiğı lüks malikânesine varıyoruz. İçeri girdiğ imizde bir ev görevlisi bizi karşılıyor ve Honey beni görünce heyecanla çığlık atıyor.

"Ben de neden bu kadar geciktiğini merak ediyordum," diyerek Will'e suçlayıcı bir ifadeyle bakınca, Will ellerini havaya kaldırarak kendini savundu.

Koridordaki kocaman, paketlenmiş hediye ye bakınca gözlerim doluyor. "Bu da ne böyle?" diye soruyorum.

Honey beni ona doğru çekerken gülüyor ve fısıldıyor, "Herkesin önünde açmaya çok korkuyorum. Anya ve River'dan bir hediye. Böyle bir etkinliğe asla katılmayacağını söyledi ama yine de bir hediye gönderdi. Anya'nın neyi bebek dostu olarak yorumlayacağından korkuyorum."

"Bir kaleye benziyor." Will yanımda ıslık çalarak büyüklüğünü inceliyor.

"Biz de öyle düşünmüştük," diyor Rya yanıma bana kocaman sarılırken. "Bizden çok uzun süre uzak kalamadığını görmek güzel."

Alek ve karısı Lena'yı gören Will'in yüzü aydınlanıyor. Onunla resmi olarak tanışmadım ama Alek'in onun yanına yapışmış halinden o olduğunu anladım. Etrafta koşuşturan çocuklardan rahatsız görünüyor. Will ona doğru kaçıyor ve ben Alek'in yüz ifadesindeki gevşemeyi izliyorum.

Honey beni ellili yaşlarında görünen çekici bir çiftte doğru sürüklerken kıkırdıyorum. "Bunlar benim ailem. Annem. Babam. Alina'yla tanışmanı istiyorum."

Onları selamlarken bir an donup kalıyorum çünkü Ricci kardeşlerin babalarını tarif edişlerini hatırlıyorum. Etrafa baktığımda, etrafta ne kadar çok güvenlik görevlisi olduğunu fark ediyorum. Kesinlikle normal bir bebek partisi değil.

"Geri dön," diye homurdanıyor Crue arkamda, yürümeye başlayan bir çocuk kaçmak için elinden geleni yaparken.

Honey çocuğu yakalarken gülüyor. "Eli ne kadar hızlı olduğunu yeni öğrendi. Öyle değil mi?" diyor onu kalçasına yerleştirirken. Eli'nin parlak mavi gözleri yeni boyundan odayı tarıyor ve ben birden Rya'nın neden endişelendiğini anlıyorum. Bu çocuk kesinlikle ele avuca sığmaz biri olacak.

Crue, "Eğer şimdilik onu almaktan memnunsanız, birkaç dakikalığına karımı köşeye sıkıştıracağım," diyor. Rya'yı aramaya giderken bu bir sorudan çok bir taleptir.

Herkesin uçtuğu bir kaos. Çocuk sahibi olma fikri beni dehşete . Ama fark ettim ki Will olmasaydı da tüm bunlar etrafımda olacaktı. Bir parçam

Ricci kardeşlerle bu deneyimi yaşayacağım için heyecanlıyım. Ve bu onu biraz daha az korkutucu yapıyor.

Tatlım bana tavsiye vermeye başladı bile ve bu çok hoş.

Eli beklentiyle bana doğru uzanıyor ve Honey onu bana doğru uzatıyor. Başlangıçta garip geliyor çünkü çocuklarla pek işim olmadı, ama saçlarımla ilgileniyor gibi görünüyor, saçımın kakül kısmını çekiyor.

Arkamdan bir el belime dolanıyor ve Will omzumun üzerinden eğiliyor. Beni yanağımdan öperken, "Eğer çocuk simsiyah saçlarla doğarsa bir sorunumuz var demektir," diye fısıldıyor.

Gülüyorum. "Şey, biz sadece bir kaçamaktık. Tek olduğunu düşünmedin, değil mi?" Şaka yapıyorum ve belimi sıkıca kavriyor.

"Son altı ay içinde temas kurduğun herkesi ve odana giren herkesi biliyorum Alina. Bu oyunu oynamaya kalkma, yoksa cezalandırılırsın."

Cezalandırılma vaadi içimde bir heyecan yaratıyor. İç çekiyorum ve ona yaslanıyorum, onun gücüyle rahatlıyorum. Kalıcı olarak nereye gideceğimizi bile bilmezken yeni yürümeye başlayan bir çocuğu kucağıma almak garip geliyor. Belki de yıllarca New York ve Londra arasında gidip geleceğiz.

Ama her şey doğru geliyor. Şu anda.

Bizim için. Vahşi, kaotik bir karmaşa.

Beklenmedik bir hamilelik bir araya getirdi. Ve görünüşe göre yakında evlenecekler.

Bu düşünceye sırtıyorum. Elbette onunla evlenmek istiyorum ve elbette yüzüğü seviyorum ama onunla biraz dalga geçmenin de heyecan verici bir yanı var.

"Neye gülüyorsun?" diye soruyor ve omzuma bir öpücük daha konduruyor.

"Sadece yaşayacağımız tüm eğlenceyi düşünüyorum," diye itiraf ediyorum, ama bunun onun zararına olacağı gerçeğini değil.

"Her günü iple çekiyorum, aşkım. Meraktan soruyorum, içeri girdiğimizde arka cebimden çaldığın altın kaplama kartı ne zaman geri vereceksin?" diye soruyor ve ben de göz ucuyla ona bakarak gülümsüyorum. O zaman fark ettiğini sanmıyordum.

"Bundan sonra alışveriş çılgınlığına çıkacağım. Bununla ilgili bir sorunun mu var?" Meydan okuyan bir kaşımı kaldırıyorum. Bu, o fark etmeden önce eşyalarının ne kadar süre kaybolacağını görmek için bir oyuna dönüştü. Ne yazık ki nişanlım, ellerim onun üzerindeyken çok dikkatli oluyor.

"Benim olan senindir," diyor sırtarak. "Seni seviyorum, Alina."

Ve içimi sıcaklıkla dolduruyor. Her gün bana hatırlatıyor. Ve bunu asla hafife almıyorum.

"Ben de seni seviyorum, bir pislik olsan bile."

Eli bana şaşkınlıkla bakarken hemen donup kalıyorum. Ve az önce kullandığım küfürlü kelimenin öğrendiği ilk kelime olmaması için dua ediyorum.

Daha fazlasını mı istiyorsunuz? [BONUS SAHNEYİ BURADAN ALIN!](#)

Hikayelerimizi sevdiğiniz için çok teşekkür ederiz, hepinizi çok takdir ediyoruz. Daha fazla sohbet etmek istiyorsanız, gelin ve okuyucu gruplarımıza katılın veya aşağıdaki simgelerden herhangi birinden bizi takip edin.

T.L.'nin Okuyucu Grubu - [Buraya tıklayın](#)
Kia'nın Okuyucu Grubu - [Buraya tıklayın](#)

Also by T.L. Smith

[Siyah \(Siyah #1\)](#) .

[Kırmızı \(Siyah #2\)](#)

[Beyaz \(Siyah #3\)](#) .

[Yeşil \(Siyah #4\)](#) .

[Kandiland](#)

[Saf Ceza \(Tek Başına\) Düşmanlaştır](#)

[Beni \(Tek Başına\) Alçalt \(Kusurlu #1\)](#)

[Çarpık \(Kusurlu #2\)](#) .

[Güvensizlik \(Smirnov Bratva #1\)](#)

[ÜCRETSİZ İnançsızlık \(Smirnov](#)

[Bratva #2\)](#)

[Defiance \(Smirnov Bratva #3\)](#) .

[Dismissed Smirnov Bratva #4\)](#) .

[\(Lovesick \(Standalone\)](#)

[Lotus \(Bağımsız\)](#) .

[Vahşi Çarpışma \(Vahşi Aşk Düeti 1. Kitap\) Vahşi](#)

[Hesaplaşma \(Vahşi Aşk Düeti 2. Kitap\) Yalanlara](#)

[Gömülü](#)

[Çarpık Aşk \(Dark Intentions Duet 1\) Uğursuz](#)

[Cavalier \(Crimson Elite #1\) Aşk \(Dark](#)

[Intentions Duet 2\)](#)

[Istıraplı \(Kızıl Elit #2\) Kibirli](#)

[\(#3\) Kızıl Elit Küstah \(Kızıl Elit](#)

[#4\)](#)

[Playette](#)

[Love Drunk](#)

[Hate Sober](#)

[Kalp Kıran Ben \(Düet #1\) Kalp](#)

[Kıran Sen \(Düet #2\)](#)

Benim Güzel Zehirim

[Benim Kötü Kalbim](#)

[Benim Zalim](#)

[Sevgilim](#)

[Zincirlenmiş](#)

[Eller Kilitli](#)

[Kalpler](#)

[Günahkâr Eller](#)

[Zincirlenmiş](#)

Kalpler [Pervasız](#)

[Eller](#)

[Düzenlenmiş](#)

[Kalpler Olasılıksız](#)

[Kraliçe Bir](#)

[Kötünün](#)

[Öpücüğü](#)

[Bir Kötü Adamın](#)

[Yalanları Kötü Niyet Anları](#)

[Çılgınlık Anları](#) Kargaşa Anları

T.L. Smith ile tsmithauthor.com adresinden bağlantı kurun

Also by Kia Carrington Russell

[Sinsi Saplantı](#)

[Parçalanmış Saplantı](#)

[Bu Gece Benim, New York Geceleri Kitap 1 Bu](#)

[Gece Bizim, New York Geceleri Kitap 2](#)

[Stranded for the Night, New York Geceleri Kitap 3](#)

[Token Huntress, Huntress Kitap 1](#)

[Token Vampir, Avcı Kitap 2 Token Dişi Token](#)

[Kurt, Dişi Avcı Kitap 3](#)

[Token Phantom, Token Huntress Kitap 4](#)

[Token Darkness5, Huntress Kitap](#)

[Kingdom, Huntress Kitap 6 The Shadow](#)

[Minds Journal](#)

T.L. Smith

USA Today En Çok Satan Yazar T.L. Smith, karakterlerini o kadar güzel ve karanlık kusurlarla yazmayı seviyor ki, geri . Kitapları birçok dile çevrilmiştir. Eğer onu memleketi Avustralya'nın Queensland eyaletinde bulamazsanız, genellikle Bali'de bir plajda otururken, San Francisco'da Alcatraz'ı keşfederken ya da New York sokaklarında yürürken dünyayı gezerken bulabilirsiniz.

Benimle bağlantı kurun tksmithauthor.com

Kia Carrington-Russell

Avustralyalı Yazar Kia Carrington-Russell, Fantezi, Karanlık ve Çağdaş Romantizm dahil olmak üzere birçok türde tanınmış tarzı tekme atma kahramanları, hızlı tempolu aksiyon, düşmanlardan aşıklara ve aydınlıktan karanlığa dans eden romantizmiyle tanınır.

Kahve, yemek ve seyahatle ilgili her şeye takıntılı olan Kia, her zaman bir sonraki uluslararası macerasını arıyor. Şimdi kendi ülkesi Avustralya'ya döndüğünde, Cavoodle cinsi köpeği Sia'yı alıp güzel sahil şeridinde sabah yürüyüşleri yapıyor, deniz esintilerinde dünyalar inşa ediyor ve bir sonraki yazacağı lezzetli ve unutulmaz hikâyeyi düşünüyor.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.